

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:91 • 20 Şubat '99 • 5 DM

**Emperyalist komplolar
Kürt halkının özgürlük istemini boğamaz!**

Abdullah Öcalan'a özgürlük!

Kürt halkına özgürlük!

İÇİNDEKİLER

Trajik gelişmeler ve paha biçilmez dersler	3
Kürt halkı ile dayanışmaya . . .	4-5
30. Kürt isyanına doğru	7-9
13 Şubat KESK mitinginden 10-13	
TKİP Belgeleri: Parti programı üzerine ön tartışmalar/8	
Programda emperyalizm çağının sorunları (Orta Sayfa)	16-21
Seçimler ve rejimin açmazları	24-25
Alman devletinin "çifte vatandaşlık" aldatmacası	26-27
Romanya:	
Maden işçileri kazanacak	28
Zindanlar	29-31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:91 ● 20 Şubat 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Savaşı büyütmek olsun işimiz!

Çürüten sistem, iktisadi-siyasi, tüm cephelerde çıkmazını sergilemeyi sürdürüyor.

Kürt ulusunun özgürlük özlemi, Dersim'in, Koçgiri'nin önderleri katledilerek engellenemedi. Öcalan'ın tutuklanmasıyla da engellenemeyecek. Yani Kürt halkına karşı savaşında uyguladığı bu taktikler bir çıkmazdır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini boğmaya çalıştığı Ekonomik Sosyal Konsey bir çıkmazdır.

İşçi sınıfının siyasal örgütlenmesine, iktidar mücadelesine yönelttiği şiddet, düzenlediği komplolar bir çıkmazdır. Bugüne dek hiçbir işe yaramadı, bundan sonra da yaramayacak. Komünist işçi basınının gönüllü çalışanları olarak, işçi sınıfının, emekçilerin, Kürtlerin, kadınların, ezilen-sömürülen tüm sınıf ve katmanların düşünce ve ifade özgürlüğünü savunmaya ve uygulamaya devam edeceğiz. Ta ki, bir tek ferdin bile özgürlük uğruna ölmesi değil, burnunun bile kanaması gerekmesin.

Son olarak, KESK'in 13 Şubat Ankara mitingine katılan 8 çalışan ve okurumuz miting bitiminde gözaltına alınmış, işkenceli sorgulardan geçirilmiş, komplolarla alıkonulmaya çalışılmışlardır. Saldırı bununla da kalmamış, gözaltına alınanlardan bir kısmının evleri basılarak aileleri, çocukları taciz edilmiş, ama komplolarına bunlar da bir malzeme sunmamıştır.

Elbette ki, sermayenin paralı katillerinin beyninden çıkan kof komplo teorileri, emeğin gönüllü neferlerinin bilinci ve devrimci direnişiyle bir kez daha paçavra çevrilmiştir. Terörü ve komplosu direnişle püskürtülen işkenceci güruhu, yoldaşlarımızın büyük bir kısmını

serbest bırakmak zorunda kalmış, ikisine ise, kendi hukukunu hiçe sayarak tutuklama kararı verebilmiştir. Polis raporu dışında elinde hiçbir kanıt olmadan tutuklama talebinde bulunan savcı ile kararı imzalayan "sözde mahkeme", sömürgeci sermaye devletinin "bağımsız yargı"sına tipik bir örnektir. Burada da

görüldüğü gibi, burjuva adaletinin bağımsızlığı sadece adaletten, haktan-hukuktan, vicdandan, insanlıktan bağımsızlıktır. Burjuvaziye ve çürüten sistemi-çeteleşen devlete (özellikle çeteleşen devlete, polise, kontrgerillaya), görevlerinin usulünü göstermelik olarak bile yerine getirme cüreti gösteremeyecek kadar bağılıdır. Çünkü onlar, yüksek ücretli "devlet memur"ları olarak, asıl amirlerinin kontr-gerilla ve polis şefleri olduğunu gayet iyi bilmektedirler. *Ankara'daki bu saldırıyı, Adana ve Kayseri'de, yine çalışanlarımıza ve okurlarımıza yönelik başka saldırılar izlemiş, Kayseri'den Mithat Yavuz, Ercan Şahin, Ahmet

Levent Öztürk, Ruhat Kılıç ve Kenan Degirmenci gece yarısı evleri basılarak, Adana'dan ise Evrim ve Hasan sokakta yürürken gözaltına alınmışlardır.

*Gazetemizin baskıya hazırlandığı saatlerde de, Ümraniye Cezaevi'nden bazı tutsaklara mahkeme salonunda yapılan saldırı, uygulanan terör haberi geldi. Çoğunluğu düşünce ve ifade özgürlüğünü kullandığı için içeri atılmış bulunan siyasi tutsakların davalarında bu tür sahnelerin çoktan olağanlaştırıldığı biliniyor. Bununla birlikte, Öcalan komplosu üzerinden siyasi tutsaklara, HADEP ve Kürt kurumlarına karşı da yeni bir terör dalgası beklenmeli ve önünü kesmek için hazır olunmalıdır.

H. FIRAT

Demokrasi, Devrim ve Oportünizm

K
İ
T
A
P
C
İ
L
A
R
D
A

Trajik gelişmeler ve paha biçilmez dersler

Ulusal hareket bu gerçeği yüreklilikle kabul etmeli, bu bedeli ağır dersten gerekli sonuçları bir an önce çıkarmalıdır. “Roma’ya tarihi yürüyüş” türünden arkası kaçınılmaz olarak hayal kırıklığı olacak olan iddialarla emperyalist başkentlerde ulusal özgürlük arama hayalleri geline yerde çökmüştür. Emperyalizm ulusal sorunun çözüm etkeni değil, fakat bizzat kaynağıdır. Mazlum bir ulusun özgürlük özlemleri, emperyalist odaklar için, en iyi durumda, güç ve nüfuz mücadelelerinin basit bir dolgu malzemesi olmaktan öte bir anlam ve değer taşımaz. Kürt hareketi emperyalist diplomasiye dayalı hayallerini derinlemesine sorgulamalı, bir an önce terketmelidir.

PKK lideri Abdullah Öcalan’ın çok taraflı bir emperyalist komployla kaçırılması ve Türk devletine teslim edilmesi kokuşmuş düzen cephesini sevince boğmuş durumda. Olay tiksinti veren bir bir şovenist histeri içinde günlerdir bayram havasında kutlanıyor. “Tarihi gün”, “ulusal bayram”, “zafer” çığlıkları politikacıların demeçlerini ve medyanın manşetlerini süslüyor. Aynı politikacılar ve aynı medya CIA-MOSSAD kotarması bu haydutça komployu ciddi ciddi Türkiye’nin “birinci sınıf bir dünya devleti” haline geldiğine kanıt sayıyorlar.

Gerçekte ise son birkaç günün insanda tiksinti uyandıran bu tablosu, bu düzenin ve bu devletin gerçek çapının bir göstergesidir. Sirtını dünya jandarması ABD emperyalizmine dayamış, onun tam desteğine sahip olan ve bunu da Ortadoğu’da ona uşakça bir sadakate borçlu olan bir devlet düşününüz ki, kendi dışında gerçekleştireilmiş ve kendisine bitmiş halde sunulmuş bir eylemi, kalkıp kendi gücünün bir göstergesi salabiliyor. Irak işgalinden kurtulmada Kuveyt Emirliği’nin rolü neydiyse, Öcalan’ın Kenya makamlarından baskı ve rüşvet karşılığı alınıp kendisine teslim edilmesinde Türk devletinin rolü de odur. Her iki durumda da operasyonu ABD emperyalizmi tezgahlamış ve uygulamış, sonuçtan yararlananlara ise faturayı ödemek ve yadımından dolayı ABD’ye olan uşakça bağlılığı pekiştirmek düşmüştür. Kokuşmuş düzen cephesinin günlerdir “bayram” ilan ederek kutladığı “tarihi zafer”in perde arkası budur. Ecevit’in “üzümünü ye, bağını sorma” sözüyle dile getirdiği de gerçekte budur. Bunu başından itibaren tüm dünya biliyor. Ama Türk burjuvazisi iletişim ve propaganda tekeline kullanarak Türk emekçilerini dayanaksız masallarla sersemletmeye çalışıyor.

Sonuçta ortada bir başarı olmakla birlikte, bu “birinci sınıf bir dünya devleti” olmanın bir ürünü değil, fakat yalnızca Ortadoğu’da ABD emperyalizmine sadakat ve uşaklıkta sınır

tanımamanın bir karşılığıdır. İş öyle bir noktaya varmıştır ki, “devletin başı” salt ABD istemiyor diye Irak dışişleri bakanı ile görüşmeye cesaret edememiştir. Buna cesaret etmekle övünen hükümetin başı ise, aynı ziyaret esnasında İncirlik’ten kalkan ABD uçaklarının misafirinin ülkesine bomba yağdırmasına tek kelime edememiştir. Bunlar Öcalan’ı CIA-MOSSAD ajanlarından alanda bekleyen uçağa teslim almanın sıcaklığına yaşanan sembolik karşılıkları olmuştur.

İşin içyüzü bu olsa bile sonuçta PKK liderinin kontra rejiminin eline geçmiş olması, bu rejim payına belirgin bir başarının ifadesidir, buna kuşku yok. Aynı şekilde Öcalan’ın kaçırılıp esir alınması, politik ve moral açıdan Kürt ulusal özgürlük mücadelesine önemli bir darbe olmuştur, buna da kuşku yok. Rejim tüm olanaklarını, kirli oyunlarını ve devasa propaganda aygıtlarını kullanarak bu başarısının politik ve moral kazanımlarını azamileştirmeye çalışıyor. Bu çaba önümüzdeki günlerde, haftalarda ve aylarda da kesintisiz olarak sürecektir. Öcalan’ın yargılanma sürecinin azgın bir şovenist propaganda kampanyasına ve çok yönlü kirli oyunlara sahne olacağı da kesindir. Tüm bunların Kürt ulusal hareketi üzerinde, bundan da önemli olarak Türkiye’nin işçi-emekçi hareketi üzerinde ciddi olumsuz etkileri olacaktır. Bunları bilmek, gözetmek ve devrimci cepheden buna hazırlıklı olmak gerekmektedir.

Yargılama sürecine paralel olarak sahnelenecek olan bu oyunların etkisini göğüslemede ve karşı bir saldırı zemini yaratmada ise, Abdullah Öcalan’ın mahkemeyi “yargılayanları yargılama” platformuna dönüştürmedeki başarısı temel bir etken durumundadır. Öcalan’ı büyük bir tarihsel ve siyasal sorumluluk beklemektedir. Mahkeme süreci, Kürt hareketini bugünkü çıkmazlara sürükleyen “siyasal çözüm” çizgisinin bir yinelenme platformu değil, fakat 75 yıllık inkar ve imha çizgisinin tarih ve insanlık önünde cepheden devrimci bir yargılanması platformu olmalıdır. Birinci tutum, yeni hayal kırıklıklarına ve demoralizasyona neden olacak, oysa ikincisi hareketi yepyeni bir ruh, heyecan ve mücadele azmi ile dolduracak, Türk gericiliğinin inkar ve imha çizgisini içte ve uluslararası planda büyük sıkıntılar içine sokacaktır.

Sermaye düzeninin bugünkü güç gösterisi ve böbürlenmesi dayanaktan yoksundur. “Terörist” olarak yaftalanan yurtsever bir liderin esir alınmasını “ulusal bayram” olarak nitelemek bile gerçekte bir zayıflığın dışa vurumudur. Öte yandan, Kürt sorunu, Kürt halkına ve tüm dünyaya mal olmuş haliyle yerli yerinde duruyor. Düzen cephesinin içe dönük bayram sevinci yaşadığı şu günlerde tüm dünyada Kürtler ve Kürt sorunu tartışılıyor. Bu sorun çözülmediği sürece, kurulu düzenin gücünü ve istikrarını temelden tehdit eden bir dinamik olarak kalmaya devam edecektir. Türk burjuvazisinin ise bu soruna ilişkin olarak herhangi bir çözüm gücü ve olanağı yoktur. Dolayısıyla onun bugünkü taktik başarısının ve topluma aşılama çalıştığı “zafer” havasının da bir geleceği yoktur.

Öcalan’ın tutsak alınmış olması kontra rejimi payına bir başarı olmakla birlikte, bu başarı taktik nitelikte ve kısa dönemlidir. Bu sarsıcı gelişme Kürt halkının emperyalist dünyaya ilişkin hayallere ve adına “siyasal çözüm” diye ilan edilen uluslararası anlaşma politikalarına da büyük bir darbe olmuştur. Kürt

halkının komplonun ardından patlayan büyük öfkesi, aynı zamanda bu hayallerin ve kolay çözüm beklentilerinin yıkılışının da bir dışa vurumudur. Bundan ise uzun vadede gerek Türkiye’nin kontra rejimi, gerekse emperyalist dünya zararlı çıkacaktır. Hayal kırıklığını çok geçmeden derinlemesine sorgulamalar ve yeni arayışlar izleyecektir. Bu arayışların baskın yönünün devrime yönelik olacağından ise kuşku duyulmamalıdır. Kürt emekçilerinin bunca yıllık ulusal uyanış süreci ve mücadele birikiminin ardından, onu yeninden eski ulusal kölelik statüsüne razı etmek artık mümkün değildir.

Son gelişmeler ulusal hareket payına büyük derslerle doludur. Yıllardır izlenen “siyasal çözüm” çizgisi açık ve trajik bir başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Ulusal hareket bu gerçeği yüreklilikle kabul etmeli, bu bedeli ağır dersten gerekli sonuçları bir an önce çıkarmalıdır. “Roma’ya tarihi yürüyüş” türünden arkası kaçınılmaz olarak hayal kırıklığı olacak olan iddialarla emperyalist başkentlerde ulusal özgürlük arama hayalleri geline yerde çökmüştür. Emperyalizm ulusal sorunun çözüm etkeni değil, fakat bizzat kaynağıdır. Mazlum bir ulusun özgürlük özlemleri, emperyalist odaklar için, en iyi durumda, güç ve nüfuz mücadelelerinin basit bir dolgu malzemesi olmaktan öte bir anlam ve değer taşımaz. Kürt hareketi emperyalist diplomasiye dayalı hayallerini derinlemesine sorgulamalı, bir an önce terketmelidir.

Çağımızın tüm devrimci ulusal kurtuluş mücadeleleri emperyalizmle uzlaşarak, ondan destek ya da hoşgörü görerek değil, tersine, onunla çatışıp hesaplaşarak başarıya ulaşmışlardır. PKK’nin, devrimci teorinin saptadığı ve 20. yüzyıl tarihinin sayısız mücadeleleriyle kanıtlanmış bu matematiksel gerçeği gözden kaçırmaması, onun temel stratejik hatalarından birini oluşturmuş ve bugünkü trajik sonuçları hazırlamıştır.

Kürt hareketi bugün yeniden bir yol ayrımındadır. Ya yaşanan sürecin artık çıplak gözle görülebilir hale gelen derslerini gözeterek ve bir çıkmaz yol olan reformcu çözüm arayışlarını terkederek yeniden devrime yönelecek; bunun gerektirdiği stratejik-politik açılımları yaparak çözümü Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin birleşik devrimci mücadelesinde arayacaktır. Ya da daha geri bir mevziye çekilerek yine “siyasal çözüm” peşinde koşacak, daha açıkçası, emperyalist komplolarla hedeflenen amaçlardan biri olan teslimiyet çizgisine doğru yeni adımlar atacaktır.

Yol ayrımındaki bu taban tabana zıt iki ayrı yol, aynı zamanda, yıllardır “siyasal çözüm” çizgisinde uzlaşan ve birlikte hareket eden Kürt emekçi sınıfları ile Kürt mülk sahibi sınıflar arasındaki muhtemel bir kopuşmanın eksenlerine de işaret etmektedir. Yeniden devrime yönelmeye niyetlenenler bu konuda gerçekçi olmalı, böyle bir ayrışmayı da göze almalıdırlar. Bu uzun vadede hareketi zayıflatmayacak, tersine, ona sağlıklı ve solukla bir gelişme zemini kazandıracaktır. Emperyalizme ilişkin dayanaksız hayallerden ve bunları sürekli üreten bir toplumsal doku olan kendi burjuvasizinden kopmayı göze alanlar, bunun gerektirdiği stratejik politikalara yönelenler, böylece gerçek toplumsal müttefikleriyle buluşma zemini ve olanağına da kavuşmuş olacaklardır.

Saldırıları birlikte göğüslemek için Kürt halkıyla dayanışmaya!

Sermaye iktidarı ilk andan itibaren başvuracağı ne kadar kirli silah varsa devreye sokmuş bulunuyor. “Şehit anneleri”nin duygularını istismar ederek, Kürt düşmanlığını pompalamaya çalışıyor. Resmi, sivil bütün kurumlarını devreye sokarak, şovenizmi güçlü bir saldırının payandasına dönüştürmek için yoğun bir faaliyete girişmiş bulunuyor. MHP’li sivil faşistler ile paralı resmi-sivil katillerini ortalığa salarak, Kürt halkının meşru ve haklı mücadelesini sokakta kesmeye dönük yeni bir çaba içine gireceğinden, bu uğurda kitlesel kıyımlardan çekinmeyeceğinden kuşku duyulmamalıdır. Hitler Almanyası’nda Yahudilere yapılanın bir benzeri bugün Türkiye’de tezgahlanıyor. Bu saldırı kampanyasında toplumda devrimci, ilerici kazanım adına ne varsa Kürt halkına saldırı vesilesiyle ayaklar altına alınmaya, koyu bir gerici hortalatılmaya çalışılıyor. Kardeş bir halka düşmanlık temelinde kin ve nefret tohumları ekilerek, toplum gerici bir temelde bölünmeye çalışılıyor, vb.

Sermaye iktidarı Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesine karşı onyıllardır acımasız kirli bir savaş yürütmektedir. Daha kuruluş aşamasında, temelini birlikte attığı bağımsız cumhuriyet mücadelesinin harcını kardeş Kürt halkının kanı ile sulayan burjuva cumhuriyetin 75 yıllık tarihi, Kürt halkına karşı işlenmiş insanlık dışı suçların tarihidir aynı zamanda. Bu tarih zulmün, katliamların, inkarın, talanın, sömürgecilğin tarihidir. Öbür taraftan ise büyük bir fedakarlık, direnç ve kararlılıkla sürdürülen mücadelede, Kürt halkı, özgürlük tutkusuna bağlılıkta dünya halkları içinde daha şimdiden saygın ve onurlu bir yer edinmiş durumdadır. Bu yere ağır bedeller ödeyerek geldiğini belirtmeye gerek bile yok.

Kürt halkı bugün zorlu bir dönemeçle karşı karşıya. Tırmandırdığı kirli savaşın bu aşamasında sermaye devleti, Kürt halkının özgürlük mücadelesini teslim alma ve bitirme planlarının bir parçası olarak, Abdullah Öcalan şahsında önderliğini tutsak almış bulunuyor. Bu durum kuşkusuz ki düşman cephesinde bir zafer sarhoşluğu ile karşılanacak, ciddi bir karşı saldırı için koz olarak kullanılacaktır. Suriye krizi ile başlatılan kampanyanın bir benzeri, daha da kapsamlısı yürütülerek, özgürlük mücadelesi moral olarak yıpratılmaya çalışılacaktır. Toplumda gerici-şovenist bir rüzgar eşliğinde ciddi bir terör dalgası estirilerek tüm ilerici ve devrimci kazanımlar hedef

tahtasına oturtulacaktır. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına karşı kapsamlı ve uzun süreli bir saldırı yürütülecektir.

Dönem sermayenin faşist diktatörlüğünün saldırılarını sükunetle anlayıp en üst düzeyde karşılama görevini öne çıkartmaktadır. Bu, yalnızca Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine dönük bir saldırı kampanyası, dolayısıyla yalnızca Kürt yurtseverlerinin önündeki bir tarihsel görev ve sorumluluk değildir. Bugün için saldırıya maruz kalan Abdullah Öcalan şahsında Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi; Kürt özgürlük mücadelesi şahsında ise, tüm devrimci, ilerici birikim, kazanım ve değerler, tüm bir sömürülen ve ezilen işçi-emekçi cephesidir. Devrimci yurtseverlerin, Türkiyeli devrimci ve komünistlerin bu tarihsel dönemde vereceği tarihsel sınav, sermaye iktidarının planlarını ne ölçüde hayata geçirebileceğinin belirleyici kıstası olacaktır. Belirtmeye gerek yok ki, bu dönemde ve bu sınavda ilk etapta en büyük sorumluluk Kürt yurtseverlerinin omuzlarındadır. Sermayenin topyekün saldırılarına karşı Kürt yurtseverlerinin alacağı devrimci tutum, Öcalan’ın esir alınmasının saflarda yaratabileceği moral bozukluğunun tersine çevrilmesinin ve kirli hesapların boşa çıkarılmasının yegane güvencesidir.

Devrimci çözümde ısrar belirleyici olacaktır

Sermaye iktidarı emperyalist haydutlarla elele vererek, Kürt ulusal hareketine uzun bir dönemdir içine girmiş bulunduğu “siyasal çözüm” çıkmazının tüm faturalarını ödetme peşindedir. Herşeyden önce “uluslararası alanda diplomasi yürütmek” adı altında emperyalistlerden yarar umma politikasının çözüm getirmediğini görmek, devrimci çizgide ısrar etmek, bu dönemi ve dönemeci atlatmanın en acil, en temel görevidir. Onyılların birikiminin feda olup olmamasının yegane güvencesi budur. Abdullah Öcalan’ın tutsaklığı üzerinden yaratılmaya çalışılacak manevi-moral yıkımı önlemenin ve tersine çevirmenin yolu da buradan geçmektedir.

Sermaye devleti Kürt halkına teslimiyeti, iğreti ve kırıntı haklar üzerinden uzlaşmayı daha etkili biçimde dayatmanın peşindedir. Abdullah Öcalan’ın yakalandığı haberinin verilmesinin hemen ardından, sermaye iktidarı yıllardır elinde tuttuğu “reform aldatma çabası”nı PDF kitap Arşivi <https://mante.org> sokmuştur. “Şimdi demokratik çözüm zamanı”,

“doğuya yatırım projelerini acilen gündeme getirelim”, “dağdaki militana af çıkaralım”, “gelin Türkiye Cumhuriyeti adaletine teslim olun” biçimindeki açıklamalar ve çağrılar hiç de boşuna değildir.

Bilinmelidir ki, her bir ateşkesin ardından azgın bir şovenizm eşliğinde savaşı tırmandıranların “reform paketlerinden”, her zaman olduğu gibi şimdi de, daha fazla terör, daha fazla saldırı, daha fazla katliamdan başka birşey çıkmayacaktır. Reform vaatleri ile Kürt önderliğinin teslim alınmasının aynı süreçte birbirine paralel olarak kullanılması, Kürt ulusal mücadelesini teslim almaya yönelik planın bir parçasıdır.

Bunu geçmişte “Kürt realitesini tanımak” biçiminde dillerine dolayanlar, şimdi “PKK’yi değil Kürt halkını dinleyelim, muhatap alalım” demagogileriyle yapmaya çalışıyorlar. Mücadeleyi örgütsüz, örgütü önderliksiz ve dolayısıyla halkı öncüsüz bırakma projelerine, Kürt halkı öteden beri yabancı değildir. Daha önce olduğu gibi bu son olay vesilesiyle örgütüne, önderliğine ve mücadele çizgisine anında ve kitlesel olarak sahip çıkarak, mücadelede ısrar edeceğini bir kez daha ortaya koymuş bulunuyor.

Sermaye iktidarının uzattığı havuç (reform) politikasına ikna etmek için herşeyden önce Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin önderliğini buna razı etmesi gerekmektedir. Unutulmamalıdır ki, havuca razı bir kesimin varlığı, bu dönemde ulusal hareket için ciddi bir risk alanıdır. Yenilgi ve yılmılık psikolojisinin hızla boy vereceği böyle dönemelerde, sermaye iktidarının oyunu, havuç ve bunu kabul ettirmeye dönük daha şiddetli biçimde kullanılan sopa birlikte reddedilmeden bozulamaz. Teslimiyete karşı yıllardır direnen Kürt halkı, böyle bir direniş çizgisi tutturulduğunda, en üst düzeyde mücadeleyi sahipleneceğini, devrimci değerlerine sahip çıkacağını, gösterdiği ilk devrimci blok tutumla kanıtlamıştır. Şimdi daha önce defalarca başarılı örneklerini sergilediği kitlesel direnişleri, serhıldanları yeniden hayata geçirme zamanıdır.

Tarihsel bir görev: Kürt halkıyla enternasyonalist dayanışma ve şovenizme karşı mücadele

Abdullah Öcalan’ın tutuklanması işçi ve emekçilere, gençliğe, aydınlara, toplumun tüm devrimci dinamiklerine saldırıların yoğunlaştığı bir

dönemde gerçekleşiyor. Dün olduğu gibi bugün de, şovenizm bu saldırılarda kullanılan en büyük kirli silahlardan biridir. Şovenist histeri dalgasını sokak katliamlarına ve linçlere kadar tırmandırabileceğini kanıtlayan bir devlet gerçekliği koşullarında, Türkiye işçi sınıfına, devrimci ve ilerici güçlere tarihsel bir sorumluluk düşmektedir.

Önderliği şahsında bir halkın haklı mücadelesini boğmanın en etkili yolu, işçi ve emekçileri şovenizmle zehirleyip gerici dalganın bir parçası haline getirmek ya da en azından tarafsızlaştırmaktır. Bu yalnızca Kürt halkına dönük saldırılar için değil, bizzat Türkiyeli işçi ve emekçilere yüklenen krizin faturasının kabul ettirebilmek için de en etkili politikadır. Geçmişte kirli savaş ödenekleri bahanesiyle şişirilen faturalar, demokratik hak gaspları, şimdi yeni bir şoven dalga eşliğinde, daha da genişletilerek ve yaygınlaştırılarak, en etkili biçimde devreye sokulacaktır. İşte bu nedenle de saldırıları göğüslemek tarihsel önemde devrimci bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Bu yeni saldırı vesilesiyle sermaye iktidarı ilk andan itibaren başvuracağı ne kadar kirli silah varsa devreye sokmuş bulunuyor. “Şehit anneleri”nin duygularını istismar ederek, Kürt düşmanlığını pompalamaya çalışıyor. Resmi, sivil bütün kurumlarını devreye sokarak, şovenizmi güçlü bir saldırının payandasına dönüştürmek için yoğun bir faaliyete girişmiş bulunuyor. MHP’li sivil faşistler ile paralı resmi-sivil katillerini ortalığa salarak, Kürt halkının meşru ve haklı mücadelesini sokakta kesmeye dönük yeni bir çaba içine gireceğinden, bu uğurda kitlesel kıyımlardan çekinmeyeceğinden kuşku duyulmamalıdır. Hitler Almanyası’nda Yahudilere yapılanın bir benzeri bugün Türkiye’de tezahurlanıyor. Bu saldırı kampanyasında toplumda devrimci, ilerici kazanım adına ne varsa Kürt halkına saldırı vesilesiyle ayaklar altına alınmaya, koyu bir gerici hırs hortlatılmaya çalışılıyor. Kardeş bir halka düşmanlık temelinde kin ve nefret tohumları ekilerek, toplum gerici bir temelde bölünmeye çalışılıyor, vb.

Tüm bunların gerici sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda, çürümüş kapitalist düzenin tahkimatı yolunda birer araç olarak değerlendirildiği ise açıktır. Sermaye iktidarı derinleşen krizini bu kirli manevralar ile hiç değilse bir dönem için geçiştirmeyi hedefliyor. Özellikle siyasal istikrarsızlığına çözüm aradığı bir seçim döneminde şovenist-gerici temelde bir politizasyon, sermaye için bulunmaz bir fırsat oluşturuyor.

Böyle bir tablo karşısında Türkiyeli işçi ve emekçilerin önündeki görev ve sorumlulukları yerine getirememesinin ne tür bir sonuca yol açacağı şimdiden bellidir.

Türkiye işçi sınıfı, emekçiler, ilerici-devrimci güçler, uğruna bedenlerini tutuşturarak ölecek kadar özgürlüklerine bağlanmış bir halka hakettiği desteği vermek sorumluluğundan daha fazla kaçamaz. Gün “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla sömürgeci-sömürücü sermaye iktidarına karşı alanlarda, fabrikalarda Kürt halkıyla omuz omuza mücadeleyi yükseltme günüdür.

Türkiyeli emekçiler, Kürt ulusal mücadelesiyle tutuşturulan direniş ateşini körüklemekten, bu ateşi sermaye düzenini yakacak bir yangına çevirmeden, kendi özgürlüğünü elde edemeyeceğini görmelidir.

Kahrolsun sömürgecilik! Kürt halkına özgürlük!

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği sermayeyi yenecek!

Türk ve Kürt emekçileri direniş ateşini yükseltmelidir!

PKK Genel Başkanı A. Öcalan, merkezinde CIA ve MOSSAD’ın bulunduğu uluslararası bir komplo sonucunda Türk devletine teslim edildi. A. Öcalan’ın Suriye’den çıkışı, Roma’ya gidişi ve sonrasında tüm gelişmelerin merkezinde ABD emperyalizmi vardı. Ortadoğu’da ABD emperyalizmine uşaklık sayesinde A. Öcalan’ı ele geçirebilen Türk devletinin “büyük devlet” söylemleriyle gelişmeleri kendi gücüne bağlamaya çalışması gülünçtür.

PKK genel başkanı A. Öcalan’ın “yakalanma”sı bir kez daha göstermiştir ki, Kürt halkı kurtuluş mücadelesini sömürgeci devlete ve onun gerisindeki emperyalizme karşı kararlı ve uzlaşmaz bir çizgide yürütemediği sürece, özgürlüğünü elde etmesi mümkün değildir.

Bahar sürecine doğru ilerlediğimiz bu günlerde sermaye devleti her alandaki tahkimatını yoğunlaştırıyor. Kapitalist krizin faturasını işçi ve emekçilere yüklemenin yolunun kurumlarını sağlamlaştırmaktan geçtiği bilinciyle hareket ediyor. Kasım ayından beri şovenizm dalgasının yükseltilmesine devam ediyor. Bu dalganın yükseltilmesinde PKK Genel Başkanının yakalanması sürecinin çok özel bir tarzda kullanılacağı açıktır. Şovenizm ile bir yandan Kürt halkının özgürlük mücadelesi yok edilmek istenirken, öte yandan da Türk işçi ve emekçileri zehirlemek suretiyle, kapitalist krizin faturası kolaylıkla işçi-emekçilere yüklenilmek isteniyor. PKK genel başkanının yakalanması rüzgarını da arkasına alan sermaye iktidarı, IMF programı doğrultusunda açlık ve sefalet paketlerini işçi ve emekçilere kabul ettirmenin zeminini döşemenin

peşindedir. Bu nedenle, kapitalizmin saldırganlığına karşı mücadelede anti-faşist, anti-şovenist dalgayı nicelik ve nitelik olarak güçlendirmenin yolu, anti-kapitalist mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

Başta Türkiye işçi sınıfı olmak üzere emekçi katmanlar ve bölge halkları emperyalizmin ve sömürgeci burjuva devletinin PKK genel başkanı A. Öcalan şahsında haydutça saldırıları karşısında sessiz kalmamalıdır. Ulusal kurtuluş hareketinin önderliğinin tutsak alınmasına karşı çıkmak ve özgürlüğü için mücadele etmek, Kürt halkının özgürlük mücadelesi yanında saf tutmak tüm devrimci güçlerin ertelenemez görevidir.

PKK genel başkanının esir alınması ile Kürt halkının özgürlük ateşini söndüreceğini zanneden emperyalistler ve onun sadık köpeği olan TC, fena halde yanılıyor. 75 yıllık inkarcı ve imhacı politikalara rağmen Kürt halkı özgürlük sevdasından hiç mi hiç vazgeçmedi. Özgürlük uğruna kanını dökmekten hiçbir dönemde kaçınmayan Kürt halkı, hiç şüphe duyulmasın ki direniş ateşini daha da harlayacaktır. Zira Türkiye’nin güçlü bir devrim toprağı olarak tanımlanmasının en temel nedenlerinden biri de, Kürt halkının ulusal özgürlüğü uğruna onyıllardan beridir yürüttüğü savaşıdır.

Bu savaşın ateşi, milyonlarcası kirli savaş nedeniyle göç etmek zorunda bırakılmış Kürt’ün yaşadığı metropollerde yeniden, daha büyük bir güçle ve inançla yakılacaktır. Daha şimdiden Kürt emekçileri Avrupa’da ve Türkiye’de direniş ateşini tutuşturmuştur. Nevroz, şovenizmin kaynağı sömürgeci burjuva devlete karşı yanan ateşi daha üst düzeye çıkaracaktır.

Emperyalist komplolar Kürt halkının özgürlük istemini boğamaz

Abdullah Öcalan’a özgürlük! Kürt halkına özgürlük!

PKK lideri Abdullah Öcalan, ABD ve İsrail’in belirleyici bir rol oynadığı uluslararası bir komplo ile Türk devletine teslim edilmiş bulunmaktadır. Komplonun CIA-MOSSAD-MİT işbirliği ile yürürlüğe konulduğuna kuşku yoktur. Bu haydutça eylem, ABD-İsrail ve Türkiye’nin Ortadoğu’da oluşturduğu saldırgan stratejik ittifakın işlevine yeni bir gösterge olmuştur.

Öcalan’a yönelik bu alçakça saldırı açıktır ki Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğma çabalarının yeni bir halkasıdır. Ulusal varlığı bile inkar edilen bir halkın haklı direnişi, başını ABD emperyalizminin çektiği uluslararası gerici tarafından ezilmek ve teslim alınmak istenmektedir. Emperyalizmin direnen ve özgürlüğünü devrimci direnişiyle elde etmeye çalışan halklara karşı her zamanki tavrı bu olmuştur. Emperyalizmin Kürt halkının haklı istemlerine karşı tahammülsüzlüğünün gerisinde bu gerçek vardır. Emperyalistler özgürlüğü ve bağımsızlığı için direnen değil, uysalca kendilerine boyun eğen ve kendilerinden ulusal hak kırıntıları dilenen bir Kürt hareketi istemektedirler. Saldırı ve komploları ile Kürt ulusal hareketini bu utanç verici çizgiye çekmeyi hedeflemektedirler. Tüm stratejileri ve çabaları buna dayalıdır. Abdullah Öcalan’a yönelik son uluslararası komplo bu açıdan büyük derslerle doludur.

Kürt halkının bugüne kadar tuttuğu direnme çizgisi, yarattığı birikim ve oluşturduğu gelenekler, bu oyunların ve hesapların bozulması için bugün hala büyük bir imkandır. Yeter ki yaşananlar üzerine sükunetle düşünölsün, olaylardan gerekli dersler çıkarılsın. Olaylar göstermiştir ki, özgürlük, onu boğanlarla anlaşmalar ve uzlaşmalar arayarak değil, ezilenlerin ve emekçilerin birleşik devrimci gücüyle kazanılabilir ancak.

Türk gericiliği, emperyalist dünyanın sunduğu destek ve olanaklarla Abdullah Öcalan’ı ele geçirmiş olmasını büyük bir tarihi başarı olarak sunmaktadır. Bununla Kürt halkının özgürlük mücadelesinin sonuçsuz kalmaya mahkum olduğunu anlatmaya çalışmaktadır. Bunlar etkisi kısa süreli, dayanaksız hayallerdir. Haklı ve meşru bir davayı boğmanın, mazlum bir halkı bunca yiğitlik ve fedakarlıktan sonra bir kez daha köleliğe razı ve mahkum etmenin olanağı yoktur.

Partimiz, Türkiye’nin işçi ve emekçilerini, tüm ilerici ve devrimci güçleri, Türk gericiliği ve emperyalist komplolar karşısında Kürt halkıyla tam bir dayanışmaya, Kürt özgürlük hareketinin lideri Abdullah Öcalan’ın özgürlüğe kavuşması için gereken her türlü çabayı göstermeye çağırılmaktadır.

Türkiye Komünist İşçi Partisi

16 Şubat ‘99

Söz bitti...

(Özgür Politika, 17 Şubat '99, başyazı)

Kürt halkının Ulusal Önderi, uluslararası komploların mimarı **ABD**'nin öncülüğündeki şebeke tarafından kaçırıldı. Aylardır söylenen, ama engellenemeyen komplo, şu anda Kürt halkının iradesini ve beynini “esir” almış durumda. **PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan**, can güvenliği başta olmak üzere, hiçbir hukuki, yasal güvencesi olmayan bir konumda tutuluyor.

Bu sürecin “başarılarını” büyük bir hevesle üstlenen Türkiye'nin açıklamasının aksine, komplo ve saldırı, bizzat **ABD** eliyle planlandı. **CIA**, **MİT** ve **MOSSAD**'ın ortak operasyonu ile icra edildi. Ancak böylesi bir operasyonel planı, **İngiltere**, **Almanya**, **Rusya** ve **Fransa** da biliyordu. **Yunanistan** ve **Kenya** hükümetleri ise planın hem içinde yer aldılar, hem de bu sinsi plana beklenmedik bir katkı sundular. **ABD**'nin piyonu olma rolünü hem kabullendiler, hem de iyi “oynadılar”.

PKK Genel Başkanı Öcalan Roma'ya siyasi çözüm arayışı için gitti. Bireysel istemler değil, Kürt ulusunun temel, insani haklarını dile getirdi. **Başkan Öcalan**, “**Türk insanının sahip olduğu haklar Kürtlere de tanınsın; Kürtler de can güvenliği içinde, kendi yurtlarında yaşayabilsin**” diyordu. **ABD** ve **TC**, bu insani çözüm önerilerine her türlü terörist eylemle karşılık verdiler. Avrupa devletleri ise, Kürt ulusunun temel haklarını, **ABD-TC-İsrail** terörizmine feda ettiler. **PKK Genel Başkanı**'nın bütün Avrupa ülkelerine yaptığı, “**Uluslararası Kürt Konferansı**”, “**Uluslararası mahkeme**” talebi de kabul edilmedi. Siyasi iltica talepleri de yanıtız bırakılarak uzatıldı.

Söz bitti...

Anlaşıldı ki Kürt halkının henüz sağlam ve etkili dostları yok.

Anlaşıldı ki dünya, Kürtlerin katliam ve soykırımlardan geçirilmesinden pek de rahatsız değil.

Anlaşıldı ki batının “uygar medeniyeti”, Türkiye ile olan ticari çıkarlarını; mark ve dolar hesaplarını, Kürt ulusunun kimliğine, can ve mal güvenliğine, Ulusal Önderliği'ne tercih etti.

Söz bitti...

Şimdi sıra eylemde.

Kürtlere ölümü, köleliği dayatanlara Kürtler de özgürlüğü, her zamankinden daha fazla dayatmalıdır.

Kürtleri insan yerine koymayanlara; başta **ABD** ve **TC** olmak üzere tüm dünyaya, Kürtlerin de insan olduğunu, Kürtler anlatmalı.

Söz ve dil yetmedi. Sözün yetmediği yerde mazlumların dili eylemdir. Kürtler de bu etkili dili kullanacaktır.

Söz bitti...

Türk devleti Kürdistan'ı yakıp yıkıyor. Kendi resmi kayıtlarında 4000 köyü yaktığını kabul ediyor. Canını kurtaran Kürtler gemilerle Avrupa kıyılarına vuruyor. 10.000 Kürt düşüncelerinden ötürü **TC** zindanlarında çürütülüyor. **ABD**, **Almanya** ve diğer ülkeler hala **TC**'ye yardım ediyor. Kürtleri ise dinlemeye dahi tenezzül etmiyorlar.

O halde anlatılmalı. Anlatım dilimiz değişmeli.

Kürtler bundan sonra vahşeti, kıyımları, haksızlıkları ve işkenceyi eylem dili ile anlatmalı.

Söz bitti....

Kürt ulusu yüzyıllardır düşmanları tarafından dağıtılmış, parçalanmış ve iradesiz bırakılmıştı. Kürtler, bir halk için en büyük felaket olan bu parçalanmaya karşı, Önderlik ve örgüt silahına kavuştular. Şimdi uluslararası terörizm, yani **ABD**, **İsrail** ve **TC** gericiği bu en büyük “silah”ı Kürtlerin elinden almak istiyor. Şehitler, kan, gözyaşı, emek ve bedel karşılığı yaratılan bu değerlerin, Kürt halkı için çok önemli olduğunu anlamak istemediler. O halde Kürtler; genç-ihtiyar, kadın-erkek demeden anlatmalıdırlar.

Şimdi onların anladığı dilden anlatmak zamanıdır.

Söz bitti...

Kürtler “**barış, kardeşlik, eşitlik**” dedikçe; **TC** “**bitirmek, kökünü kazımak**” dedi. Gerilla, sivil ayrımı yapmadan saldırdılar; mezarlardan gerilla cesetlerini çıkartıp köpeklere attılar. Sivil, savunmasız Kürtleri, polis korumasındaki sivil çetelerine linç ettirdiler. Soğukkanlılığı, erdemi, insanlığı zayıflık sandılar. Zayıf ve çaresiz sandıkça da daha azgın saldırdılar.

Şimdi onların da anlayabileceği dilden konuşmanın zamanıdır. İti andıkça çomağa davranmanın günüdür.

Söz bitti...

Kürtler, yurtseverler, militanlar, cezaevindeki tutsaklar; kimseye zarar gelmesin, kimsenin burnu kanamasın ve belki bir parça anlaşılır diye kendi bedenlerini ateşi verdiler. Altmışlık **Hatice Ana**'nın külleri, **Berzan**'ın küllerine karıştı. O güzel insan bedenleri peşi sıra 60'a vardı. Ne “**uygar Avrupa**”dan ne **ABD**'den çıt çıkmadı. Kürtler dışında kimse anlamadı.

TKİP değerlendirmelerinden...

Devrimden başka çözüm yoktur

“Aynı dönem Kürt hareketinin de ciddi gerilemeler yaşadığı bir dönem oldu. Bu gerileme ilkin mücadele mevzilerinde, ikinci ve asıl olarak da izlenen siyasal çizgide kendini gösterdi. Kürt hareketi geline yerde kendisini Türkiye'deki işçi ve emekçi dinamiğiyle buluşturacak bir stratejik çizgiye yönelmekten ısrarla geri duruşun sonuçlarını yaşıyor bugün. En dar anlamıyla bir ulusal istemler çizgisine kayan ve kurulu düzen çerçevesinde bir “siyasal çözüm”ü erken çözüm adına bir saplantı haline getiren **PKK**, ‘80’li yıllarda önünü açtığı, ‘90’lı ilk yıllarda ileri bir noktaya taşıdığı özgürlük mücadelesini, geline yerde bir çıkmaza saptırılmış durumda. Emperyalist dünyanın ağırlığını kullanarak ulusal özgürlüğün kazanıldığına tarih henüz tanıklık etmedi. Dünyada devrim dalgasının dibe vurmuş olmasının verdiği bir umutsuzlukla devrimci çözümü gerçekçi bulmayanlar ve “siyasal çözüm”ü dünya ve Türkiye koşullarında tek gerçekçi yol sayanlar, gerçekte sorunu bir belirsizliğe ve çözümsüzlüğe sürüklemişlerdir.

“Kürt sorunu ya devrimle çözülür ya da Güney Kürdistan örneğinde olduğu gibi emperyalizmin ve bölge gericiliğinin politik hesap ve manevraları içinde sürünür. Bu ikisinin ortası yoktur. **PKK**'nın kendi deneyimi bile bunun ortasının olmadığını daha

O halde anlatmanın zamanıdır. Kendimizi yaktık anlamadılar. Güzel insanların güzel bedenleri yerine, insanlık düşmanı çirkin yaratıkların bedenleri yanarsa belki anlaşılır. Şimdi kendimizi değil; kötülükleri, pislikleri ve çirkinlikleri yakmanın zamanıdır.

Söz bitti...

Kürt ulusunun iradesi, beyni, Önderliği tüm dünyanın elbirliği ile Türk terörüne kurban ediliyor. Kürtler “**Önderlik herşeyimizdir. Önderlik olmadan biz de olamayız. O bizim güneşimizdir, güneşimizi karartamazsınız**” dedikçe, uluslararası karanlık güçler güneşe saldırıyorlar.

Kürtler kendi güneşlerini karartanlara anlatamadılar. Şimdi anlatılmalıdır. Onların diliyle. Onların da gündüzü geceye, mutluluğu kabaşa, rahatı karabasana, huzuru huzursuzluğa dönüştürülmelidir.

Söz bitti...

Sıra eylemde.

Kürt halkının düşmanları, en azgın, en aşağılık, en haksız yöntemlerle Kürt ulusuna, onun Önderliği'ne saldırıyor.

Kürtler meşru savunma durumundadırlar. Bu kadar pervasız, bu kadar açıktan yapılan saldırılar karşısında Kürt halkının her türlü meşru savunma hakkı vardır. Ve bu hak, bugün kullanılmalıdır.

Sözün yetmediği yerde eylemin dili gerek. Söz bitti, sıra eylemde.

Kürtler başaracak ve kazanacaktır. Çünkü tarihte hiçbir silah, haklı olmaktan daha etkili ve daha güçlü değildir.

Söz bitti sıra eylemde.

bugünden göstermektedir.

“**PKK**'nın devrimci çizgide ısrarlı olduğu bir evrede toplumda bugünkü türden bir şovenizm cereyanı yaratılamadığı gibi, düzen kamuoyunun hatırı sayılır bir kesimi bile “siyasal çözüm” tartışmalarını yapmak zorunda kalabiliyordu. Oysa “siyasal çözüm” çizgisinin biricik strateji haline geldiği bugün düzen cephesinde “sorun”un varlığı bile ağza alınmıyor. Düzen koro halinde “terörizm” üzerine dizginsiz bir kampanya yürütüyor. Devrimin yükselişi karşısında Kürt sorunu konusunda kendi içinde bölünenler, bugünkü reformist uzlaşma platformu karşısında inkarcılıkta birleşiyorlar. Bu çarpıcı olgu da bir kez daha gösteriyor ki, temel toplumsal ya da siyasal bir sorunda nispi kazanımlar bile ancak devrimde ısrarın yan ürünleri olarak elde edilebiliyorlar.

“Türkiye'nin tüm öteki toplumsal ve siyasal sorunları gibi Kürt sorunu da ancak Türk ve Kürt emekçilerinin birleşik devrimci mücadelesiyle çözülebilir. Kürt özgürlük mücadelesinin 15 yıllık zorlu deneyimi bu temel bilimsel gerçeği farklı bir düzeyde bir kez daha doğrulamıştır.”

(Yeni Bir Yılın Başında Dünya ve Türkiye, **Ekim**, Sayı:200, başyazı)

30. Kürt isyanına doğru

B.ÖZEN

29. Kürt isyanının sınırlılığı sadece öznel önderlik kaynaklı değil, fakat temelde nesneldir ve dayanılan sınıflara sıkı sıkıya bağlıdır. Bu noktada 30. Kürt isyanı öznel olduğu kadar nesnel bir ihtiyaçtır. Bu ister PKK'nin bu yönde devrimciliğini geliştirmesiyle ve doğal olarak da siyasal çözüm çizgisinden tümünden vazgeçmesiyle, Kürt orta sınıflardan ve reformist ittifaklardan uzaklaşmasıyla gerçekleşsin, ister bu boşluğu bir başka devrimci önderliğin doldurmasıyla olsun, sonuçta bu ihtiyaç giderilmek zorundadır. Bu boşluğun kalması, ancak düzenin orayı doldurması sonucunu verir ki, bu devrimci bir fırsat olarak kendini dayatan 30. Kürt isyanının yitirilmesini, belirsiz bir gelecek beklentisine dönüşmesini doğurur. Nedir bir 30. Kürt isyanı? Sorunu ortaya koyma sınırlarına gelen 29. isyanını aşmak, çözümünü gerçekleştirecek bir devrimci program ortaya koyabilmektir. '92'deki yol ayrımında siyasal çözümünü seçen, buna uygun arayışlara ve ittifaklara yönelen 29. Kürt isyanı, bunun sonucunda bugünkü zaaf ve zayıflıklarla yüzyüze kaldı. Devrimci çözüm yolunu tutmak ise, Türkiye işçi sınıfı ve devrimci partisiyle sağlam bir ittifakı gerektirir. İşçi ve emekçilerin mücadele ve örgüt birliği, halkların kardeşliğini dilemek türünden bir iyiniyet sorunu değildir. Bunun gerektirdiği bir politik çizgiye, programa, taktiğe ve örgüt anlayışına sahip olmayı gerektirir.

75 yıllık cumhuriyet tarihi çok değişik konu başlıkları üzerinden incelenebilir. İncelenen her konu, bu çerçevede, cumhuriyetin yaşadığı evrimi, kuruluşu, gelişimi ve çürümeyi verecek ve yapısal krizini ve açmazlarını gösterdiği ölçüde, sistemin gelecekte yoksunluğunu ortaya koymaya bir vesile olacaktır. Bu 75 yıllık süre içinde hiçbir dönem eksik olmamış muhalif güçlerin bileşim ve eğilimi, sistemin ne kadar aşılabileceğini gösteren bir olguyu işaretler. Kürt sorununda sermaye cumhuriyetinin 75 yıllık evrimi için de benzer bir temel bir sorun alanıdır. Denilebilir ki, daha kuruluş yılları içerisinde bu temel sorun karşısında aldığı her tutum, onun çürümüş geleceğinin erken bir ilanı olmuştur. Yeni kurulmuş burjuva cumhuriyet, Kürt sorunu söz konusu olduğunda, zaten çok sınırlı ve güdük ilerici yanlarını da hızla yitirmiştir. Bir yanı İstiklal Mahkemeleri'ne, bir yanı açık katliamlara, bir yanı sürgünlere dayanan inkarcı ve sömürgeci bir sistem kurmuştur.

Genç cumhuriyetin bu erken çürümesi karşısında tarihsel planda da erken dönem Kürt isyanlarını bulmuş, 1938'e kadar geçen süre içerisinde yirmi sekiz Kürt isyanı gerçekleşmiştir. Bu kadar çok isyanın bir yanı, bunların hemen tamamının dar coğrafik bölgelere dayanması; önderliğinin ise feodal Kürt toplumunun ağa ve şeyhlerden oluşmasıdır. Yani Kürt nüfusunun ve coğrafyasının toplam sınırlarına yayılmış birleşik bir karakter kazanamamış olmasıdır. Bir yanı ise Kürt inadının sonucu olmasıdır. Kürt feodallerinin kendileri için gecikmiş isyanları neredeyse her seferinde tepki isyanları olmuş, devlete "Dersim'e sefer olur ama zafer olmaz!" dedirtse de, sömürgeciliği gerçekten sarsabilecek bir güç ortaya koyamamıştır. Aynı yıllarda Türkiye işçi ve devrimci hareketinin aşırı zayıflığı da, bu isyanlara dayalı olarak toplumda güçlü bir anti-şovenist gelenek bırakma fırsatını engellemiştir.

Kürt sorunu gündeme yeniden '60'ların hareketliliğiyle birlikte girmiş ve kendini toplumun bütünündeki devrimci yükseliş üzerinden ifade etmiştir. Böylece, önceki dönemden miras ideolojik geriliğin bu yılların ortak eylem ve örgütlenme süreçleri içerisinde aşılmasının altyapısı oluşmuştur. Fakat bu sefer diğer yan açıktaki kalmış; bütünü kendisi parçanın sorunlarının görülmesini zayıflatan bir rol oynadığı ölçüde, Kürt emekçi sınıflarının 30-40 yıldır birikmiş olan ulusal ve sosyal devrimci enerjisinin açığa çıkartılabilmesinde zorlanma ve başarısızlık olarak kendini ortaya koymuştur.

PKK ve 29. Kürt isyanı, böyle bir tarihsel süreç içerisinde anlamlandırılabilir. Onun büyük başarısı, tam da 40 yıldır biriktirilen bir devrimci enerjiyi açığa çıkartabilmesindendir. '70'li yılların sonuna doğru, Türkiye'de devrimci yükselişin tıkanmış ya da kendiliğindenliğin sınırlarına geldiği bir evrede yeni bir çıkışa yönelen PKK, esas halka olarak bu birikmiş ulusal devrimci enerjiyi açığa çıkartmaya yoğunlaştığı ölçüde, yeni bir Kürt isyanının da karakterini belirlemiştir. '80 öncesi süreçte de bu temel halka kendi sonuçlarını yer yer hissettirmeye başlamış, '80 darbesi bir bu çıkışa bir kaç yıllık bir geçiş

durgunluğun ötesinde bir etkiye bulunamamıştır. Böylece son 15 yıldır süren 29. Kürt isyanının da temelleri atılmıştır.

A. Öcalan'ın yakalanması kuşkusuz bu 29. Kürt isyanının sonu demek değildir. Ama son gelişme ve süreçler bir dizi sonucu da işaret etmektedir.

Birincisi, A. Öcalan'ın yakalanmasının sembolik bir anlamı vardır. 29. Kürt isyanı süreç içerisinde kendi karakterini ve özelliklerini göstermiştir. Modern bir ulusal isyan olarak, olgun dönemleri içinde meclis içinde mücadeleden seçim çalışmalarına, uluslararası diplomasiye Avrupa'da militan eylemliliklere, serhıldanlardan gerilla savaşına kadar, çok değişik mücadele alanlarını ve yol ve yöntemlerini birarada kullanan bir gelişkinliğe ulaşmıştır. A. Öcalan'ın yakalanmasında sembolize olan sorun ve zayıflıklar, aynı zamanda hareketin ne tür bir tıkanma yaşadığını, kullanılan mücadele araç ve yöntemlerdeki gelişkinliğe karşın, bu araçların hangi amaç doğrultusunda kullanıldığını bir kez daha göstermiştir.

İkincisi, bu nesnel arka plan içerisinde anlamlandırılabilmesi gibi, 29. Kürt isyanı bu zorlanmalarının sonucu olarak ayrılmaktadır. Bunu kaba bir çözümme, dağılma anlamında söylemiyoruz. Ama şurası açık ki, ulusal mücadele içerisinde Kürt sınıfları, giderek kendi ulusal sorun ve çözüm programları içinde ayrı ayrı mücadelelere girişmek ya da ulusal mücadele ile ilişkilerini yeniden tanımlamak eğilimi içerisinde dirler. Komünistler bunun, sağlıklı sonuçlardan çok, devrim kampı ve doğal olarak ulusal sorunun devrimci çözümü için zaten tercihe de bağlı bulunmayan, sürecin gelip kendini dayattığı bir olgu olarak anlaşılması gerektiğini düşünüyorlar. A. Öcalan'ın yakalanması burada sembolik sınırlarını aşmakta, hareket içindeki yeni politik saflaşma ve hakimiyetleri etkileyebilecek bir sürecin başlangıcını işaretlemektedir.

Biz bu yazı vesilesiyle bu çok yönlü tarihsel bilançonun ve gelecek olasılıklarının, nesnel-öznel ilişki ağlarının tüm sonuçlarını ve olası gidiş yollarını tartışacak değiliz. Komünist işçi partisi basını bu sürecin çok yönlü ve adım adım bir değerlendirmesi konusunda hayli zengin bir birikime sahiptir. Bu yazı bunlara kısmi ara ekler yapmak dışında, sadece düzen cephesinin, A. Öcalan'ın yakalanmasından yararlanarak yaratmaya çalıştığı yenilgi psikozunun kofluğunu tarihsel güncel bazı olay ve olgulara dayalı olarak göstermeyi amaçlamaktadır.

Açıktır ki düzen yapısal krizinin ve bunun yarattığı açmazların bilincindedir. Sadece düşünsel olarak değil, son 30-40 yılın tarihsel deneyimi içinde de bilmektedir ki, bu kriz sadece ekonomik-politik yönetim zorlukları yaratmakla kalmamakta, devrimci toplumsal muhalefeti de sürekli olarak yeniden yaratmaktadır. Sistemin son 30-40 yıl içerisinde bir dizi model ve projesinin yıpranmasında ve ıskartaya çıkmasında, bastırdığı devrimci yükselişlerin ciddi bir payı

bulunmaktadır. Bu süreçlerin de yarattığı deneyim içinde, denilebilir ki düzen, sorunu tarihsel ve yapısal sıkışmışlıklarından uzaklaştırabildiği ya da böyle sunabildiği oranda bir başarı şansı kazanmaktadır. Düzen güncel olarak kofluğunu gizleyebildiği, yarattığı ortam içinde devrimci seçenek ve önderlikleri tasfiye edebildiği veya ehlileştirebildiği oranda başarılı olabilir. Bundan fazlasını da zaten beklememektedir. Kriz yönetim politikasının özü, esası da budur.

Terör ve reform silahlarına bağlı olarak uygulanmaya çalışılan bu sonuçlar, bugün de aynı araçlar devreye sokularak elde edilmeye çalışılmaktadır. Bir yandan, Abdullah Öcalan yakalanmıştır ve bundan şovenizmi yeniden yükseltmek için yararlanılmaya çalışılmaktadır. '98 baharında Şemdin Sakık'ın yakalanmasına paralel olarak yaratılan şovenist kampanya ya da Kasım'da Öcalan'ın Suriye'den çıkışı sonrasında olduğu gibi. Her iki dönemde de düzen idam cezasının korunmasının ötesinde uygulanması "istem"leriyle karşılaşmış, sokaklar neredeyse sırf Kürt oldukları için linç girişimlerine uğramış insan sahnelerine tanık olmuştur. Bu, düzenin kaçınmadığı bir terör ve şovenizm dönemi olsa da, hatta güncel planda düzene çok güçlü bir görüntü havası verse de, hayli tehlikelidir. Zira düzen kendisi için en büyük sorunlardan biri olan, devrimci önderliği tasfiye etmeye yönelmiş olsa da, bu kadar büyük kitleler halinde düzen dışına yönelmiş Kürt kitlelerinin yeniden sisteme entegrasyonu, çözülmemiş bir sorun olarak durmaktadır. Düzenin en temel zaafı, orta vadeli de olsa bir çıkış modeli projesinden hemen tümünden yoksunluktur.

Düzen A. Öcalan'ın yakalanması sürecinde bir terör gösterisi yapmıştır. Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın operasyonunu sorumlu-icra kuruluşu olarak selamlamakla, sermaye basını tüm film ve reklam tekniklerini kullanarak bir "mor bereliler" efsanesi yaratmaya yönelmiştir. Operasyonun MİT-CIA-MOSSAD işbirliği sonucu olması bir yana, bu tür yapılanmaların tüm efsaneleri en çok filmlerde yaratılabilir. ABD Delta Force'u, "yeşil bereliler" filmlerinde yenilmez; gerçek hayatın Lübnan

Belirtmek istediğimiz sadece 29. isyanın tüm öncekilerin toplamını dahi aşan devasa sonuçlarıdır. Bu basit anlamıyla yalnızca suskunluğun onyıllar boyunca birikmesi ve sonrasında da patlaması olarak yorumlanamaz. Aynı süreç, Türkiye'de ve Kürdistan'da sancılı ama mesafe alan bir kapitalist gelişmeye, buna paralel olarak modern sınıflar ve onların politik temsilcilerinin sahneye çıkışına sahne oldu. Dolayısıyla hem sömürünün yarattığı tepki, hem de ona karşı koyuş dinamiklerinin artışı yaşandı. Şu da bir gerçektir ki, eğer emekçi sınıflara, yoksul köylülüğün mücadelede tuttuğu yer ve inisiyatife, ulusalcı bir yorumla da olsa devrimci programına ve sosyalizm eğilimine dayanmasaydı bugüne varamazdı.

coğrafyasında ise, gerillalar karşısında bir günde 300 kayıp verecek kadar ölümlüdürler. Düzen sadece teröre dayalı bir gelecek beklentisi kurgulayamayacağına göre, bu tür bir terör övgüsü, sadece orta vadede açığa çıkacak daha büyük bir öfke ve devrimci birikim yaratmakla kalmaz, bugünkü reform adımlarının uygulanması bile riske girebilir.

Düzen bugün A. Öcalan'ı asarak kendisine dönük daha büyük bir öfke dışında bir şey kazanamayacaktır ve kendisi de az çok bu gerçeğin farkındadır. '71 devrimci çıkışının üç devrimci örgüt ve önderinin her birine karşı terör silahını (idam, işkence, öldürme, yerinde infaz) kullanan düzen, '70'lerin ikinci yarısında, bu alanların hepsinde militan bir kitle tutumuyla karşılaşabili.

Peki düzen neyi hedeflemektedir? A. Öcalan'a tam bir tecrit uygulanacaktır. Bu daha ilk açıklamalarda, "tek başına askeri garnizonda" tutulacağı bilgilerine bile yansımıştır. Böyle bir ortam içinde ister fiilen, ister estirilen bir şovenizm dalgasına bağlı olarak resmi bir idam, öldürme tehdidi hep başında bekletilecek olan A. Öcalan, böylece teslim alınmak ve ehlileştirilmek istenecektir. Tek başına kalmanın tüm ideolojik terör ve psikolojik işkence gibi görünmez gizli baskıları ile bu sonuca ulaşılmaya çalışılacaktır. Uluslararası burjuvazinin kontr-gerilla örgütleri, bu noktada Peru'da A. Guzman'a, PKP-Aydınlık Yol'a karşı uygulanan deneyimle hareket etmektedir. Tecritte tutulan ve ölüm hücrelerine atılan A. Guzman'dan silahların bırakılmasına dönük açıklamalar alınmaya çalışılmıştır. Sonuçta net olmayan bu yönlü bazı suni çaba ve yanıltmaların bile önemli tahribatlar yaratabileceği görülmüştür. Türkiye'de de son Ş. Sakık deneyiminden dolayı bir güven kazanıldığı ve bu yolun zorlanacağı açıktır. A. Öcalan şahsında bu oyun-çaba tutar mı bir yana, bu çabanın sonuçlarının bile geçici olacağı açıktır.

Bizim daha çok değerlendireceğimiz alana dönersek, bugünkü şovenist dalga idam eğilimiyle yükselirse, hem A. Öcalan hem de yüzlerce devrimciye karşı uygulanmak zorunda olacak ve ehlileştirme manevraları şansını ortadan kaldıracaktır. Gene basına yansıyan ilk tartışmaların tamamında "dügmeye basılmışçasına" pişmanlık yasasından bahsedilmesi, dahası, meclisin tatilden bu amaçla döndürülmesi çabaları, düzenin reform aldatmacalarının etkisini bildiğini gösteriyor. Buna ek olarak "koşullu ve kısmi af" üzerine yeniden ve yakalanmanın ilk gününden satır aralarında söylenenler unutuldu. Diğer yandan "Bugün toplumun hassasiyetlerini (terör ortamı ve şovenizm kastediliyor) gözetmek lazım" diyen Ecevit ve ona hak veren basın affın lafını etmiş, ama gündeme gelmemesinin de "anlaşılr" nedenlerini ifade etmiş bulunma ümitsiz DPKK'dan Arslan https://www.ozgurform.com/saldirilarinin-ondem-agir-bir-teror-uygulamasıyla

birleşebildiğinde bir karşılığı olduğu, dahası böyle bir durumda bile reformun kendisinden çok, adının ve beklentisinin gündemde olduğu bir tablo yaratılmaktadır. Sorun sadece mücadele içindeki kesimler için geçerli bir terör-reform sorunu da değildir. Kasım'da yaygınlaştığı biçimiyle linç girişimlerinin hem vahşet görüntülerine akrabalığı hem de pratik örneğinin olması, yarattığı toplumsal-psikolojik ortam açısından hayli ağır ve orta vadeli sorunlar yaratmıştır. Bir Kürt işadınının müteahhitlik bürosunun taşlanması ve buna neden olarak akrabalarının HADEP'li olması gerekçesi düşünülürse, bunun sadece HADEP kitlesinde değil, fakat her Kürtte ortak yaşama olanaklarının ortadan kalkması duygusu dışında birşey yaratması beklenmemelidir. Üniter devletin sınırları içinde milyonlarca Kürt yaşadığına göre ve bundan sonra resmi bir ırkçı idari işleyişe ya da kaba inkar-imhaya gidilmeyecekse, bu tablolar sisteme yeni ve daha geniş-derin sorun alanları yaratmak dışında bir sonuç doğurmayacaklardır. Burjuva köşe yazarları

Kasım'da bu yüzden şovenist dalganın dizginlenmesi çağrılarını yapmışlardı. "Yıllardır PKK'nin yapmadığını biz kendimize yapmayalım" demek zorunda kalmışlardı.

Sistemin selameti açısından düzenin yeni düzenlemelere bu alanda da ihtiyacı olduğu şüphesizdir. OHAL'in kaldırılmasından daha ciddi bahsedişler ve "ekonomik-sosyal yatırımlar" lafları, bugün uygulamak için olmasa da demagoji düzeyinde, resmi inkar çizgisine olduğu gibi dönülmeyeceğinin, doğrusu dönülmeyeceğinin de göstergesidir. Emekli olduğu için kamuoyu önünde rahatça orta vadeli ordu planlarını seslendiren generallerin "PKK ezildikten sonra Kürtlere tanınacak "kültürel haklar"dan bahsetmesi ve üstelik bunu "toplum buna kendini şimdiden hazırlamalıdır" türü reform nasihatlarıyla birleştirmeleri, bu açıdan son derece açıklayıcıdır. Sistemin güvenliği ve devamı söz konusu olduğunda, Özel Kuvvetler Komutanlığı ya da Özel Harp Dairesi, en az TÜSİAD kadar reform-demokratikleşme yanlısıdır. Ve tersinden TÜSİAD da, en az MHP kadar ırkçı, sömürgeci ve asimilasyoncudur.

29. Kürt isyanı kendinden önceki tüm örnekleri aştı. 28 deneyimin her biri dar sınırlarda kalırken, o tüm Kuzey Kürdistan'da bir savaş gücü olabilir. "En büyük Kürt ili" en çok Kürt'ün yaşadığı ilse, doğal

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Düzen A. Öcalan'ın yakalanması sürecinde bir terör gösterisi yapmıştır.
Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın operasyonunu sorumlu-icra kuruluğu olarak
selamlamakla, sermaye basını tüm film ve reklam tekniklerini kullanarak bir
"mor bereliler" efsanesi yaratmaya yönelmiştir.
Operasyonun MİT-CIA-MOSSAD işbirliği sonucu olması bir yana,
bu tür yapılanmaların tüm efsaneleri en çok filmlerde yaratılabilir.
ABD Delta Force'u, "yeşil bereliler" filmlerinde yenilmez:
gerçek hayatın Lübnan coğrafyasında ise, gerillalar karşısında
bir günde 300 kayıp verecek kadar ölümlüdürler.
Düzen sadece teröre dayalı bir gelecek beklentisi
kurgulayamayacağına göre, bu tür bir terör övgüsü,
sadece orta vadede açığa çıkacak daha
büyük bir öfke ve devrimci birikim yaratmakla kalmaz,
bugünkü reform adımlarının
uygulanması bile riske girebilir.

olarak burada, İstanbul'da, Türkiye'nin sosyal-reformist partilerinden daha büyük politik güçler bulabildi. Etkisi 4 parçaya yayıldı ve Güney-Kuzey Kürdistan sınırının örgütlenmede bir sınır olması geleneğini yıktı. A. Öcalan'ın yakalanması sonrası protestolarda görüldüğü gibi, uluslararası etkisini diplomasiden çok Kanada'dan Avusturalya'ya eylem örgütlenme alanında gösterdi.

Sadece bu coğrafik etkiler ve politik sonuçlar açısından da değil; kültürel-toplumsal sonuçları açısından da, son 15 yıl gerçek bir özgürleşme atılımına sahne oldu. Sadece gerilla mücadelesine katılım yoluyla bile Kürt kadını geleneksel aşiret toplumunun geri kültürünü yıktı ve hiçbir kapitalist gelişmenin 30-40 yılda gerçekleştiremeyeceği sonuçları birkaç yılda üretti. Kaldı ki o şartlarda bile bu kültürel modernleşmeye kapitalizmde acı, yıkım ve zorunluluk eşlik ederken, devrimci mücadelede gönüllülük eşlik etti.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, ne 29. Kürt isyanı bitmiş durumda, ne de onun bir bilançosunu çıkarma acil ihtiyacı söz konusudur. Belirtmek istediğimiz sadece 29. isyanın tüm öcekilerin toplamını dahi aşan devasa sonuçlarıdır. Bu basit anlamıyla yalnızca suskunluğun onyıllar boyunca birikmesi ve sonrasında da patlaması olarak yorumlanamaz. Aynı süreç, Türkiye'de ve Kürdistan'da sancılı ama mesafe alan bir kapitalist gelişmeye, buna paralel olarak modern sınıflar ve onların politik temsilcilerinin sahneye çıkışına sahne oldu. Dolayısıyla hem sömürünün yarattığı tepki, hem de ona karşı koyuş dinamiklerinin artışı yaşandı. Herbiri bir-iki yıl süren, bu başarısını bile ulaşım ve iletişim geriliğine borçlu olan 28 isyanın tersine, 29. isyan sadece devasa değişimleriyle değil, 15 yıldır gösterdiği dirençle de dikkate değerdir. Şu da bir gerçektir ki, eğer emekçi sınıflara, yoksul köylülüğün mücadelede tuttuğu yer ve inisiyatif, ulusal bir yorumla da olsa devrimci programına ve sosyalizm eğilimine dayanmasaydı bugüne varamazdı.

Buna karşın 29. Kürt isyanı bir noktaya varmıştır. Ve bizce o noktaya bir günde gelinmiş değildir. '92'den beri PKK ve ulusal mücadelenin geldiği yer aşılmamıştır. Hareket ulaştığı noktada kendini aşamadığı ölçüde, PKK de olduğu yerde durmamış, doğal bir erozyon-aşama yaşamıştır. '90'ların ikinci yarısından beri, bunu on yılı bulan savaşın kitlede yarattığı yorgunluğa veren gerekçelendirmeleri defalarca yanıtladık. Bu kez bir başka noktadan daha yanıtlamalıyız. Kürt halkı 45 yıllık durgunluğa son vermesini durgunluk yorgunluğuna değil, önderliğinin ve programının devrimciliğine borçludur. Bu kadar süre susmayı başaran bir halk, bir o kadar süre de yorulmadan savaşabilir. Yeter ki o yorgunluk belirtileri doğduğunda doğru mücadele araç ve biçimlerini gösterebilen bir devrimci önderlik varolabilin. Çıkışı

ne sağlamışsa yorgunluğu da o yaratmıştır. Kitle mücadelesinin tamamen durulduğunu gösteren işaretler yokken, tersine her eyleme militan bir kitle havası yansırken, biz başka bir gerekçelendirmeyi yanlış buluyoruz.

29. Kürt isyanının sınırlılığı sadece öznel önderlik kaynaklı değil, fakat temelde neseldir ve dayanan sınıflara sıkı sıkıya bağlıdır. Bu noktada 30. Kürt isyanı öznel olduğu kadar nesnel bir ihtiyaçtır. Bu ister PKK'nin bu yönde devrimciliğini geliştirmesiyle ve doğal olarak da siyasal çözüm çizgisinden tümünden vazgeçmesiyle, Kürt orta sınıflardan ve reformist ittifaklardan uzaklaşmasıyla gerçekleşsin, ister bu boşluğu bir başka devrimci önderliğin doldurmasıyla olsun, sonuçta bu ihtiyaç giderilmek zorundadır. Bu boşluğun kalması, ancak düzenin orayı doldurması sonucunu verir ki, bu devrimci bir fırsat olarak kendini dayatan 30. Kürt isyanının yitirilmesini, belirsiz bir gelecek beklentisine dönüşmesini doğurur.

Nedir bir 30. Kürt isyanı? Sorunu ortaya koyma sınırlarına gelen 29. isyanını aşmak, çözümü gerçekleştirecek bir devrimci program ortaya koyabilmektir. '92'deki yol ayrımında siyasal çözümün seçen, buna uygun arayışlara ve ittifaklara yönelen 29. Kürt isyanı, bunun sonucunda bugünkü zaaf ve zayıflıklarla yüzyüze kaldı. Devrimci çözüm yolunu tutmak ise, Türkiye işçi sınıfı ve devrimci partisiyle sağlam bir ittifakı gerektirir. İşçi ve emekçilerin mücadele ve örgüt birliği, halkların kardeşliğini dilemek türünden bir iyiniyet sorunu değildir. Bunun gerektirdiği bir politik çizgiye, programa, taktiğe ve örgüt anlayışına sahip olmayı gerektirir.

Bunlar komünistlerin politik niyetlerinin sonucu formülasyonlar değil, modern toplumsal yapının ve bunun ürünü olarak şekillenen sınıf mücadelesinin doğal sonucudur. Tarihsel gelişimin bu yönüne karşı gösterilen bir direnç sadece başarısız kalmakla kalmaz, politik planda gericileşir de. '92-99 arası süreç, devrimden "siyasal çözüm"e ilerleyen bir süreç olmuştur. Bugün geline yerde düzene entegre olup olmama çerçevesinde gerçek bir ayrım noktasına gelinmiştir. 29. Kürt isyanın taşıyıcısı olarak PKK, son gelişmelerin ışığında yeni bir değerlendirme ihtiyacı ile yüzyüzedir.

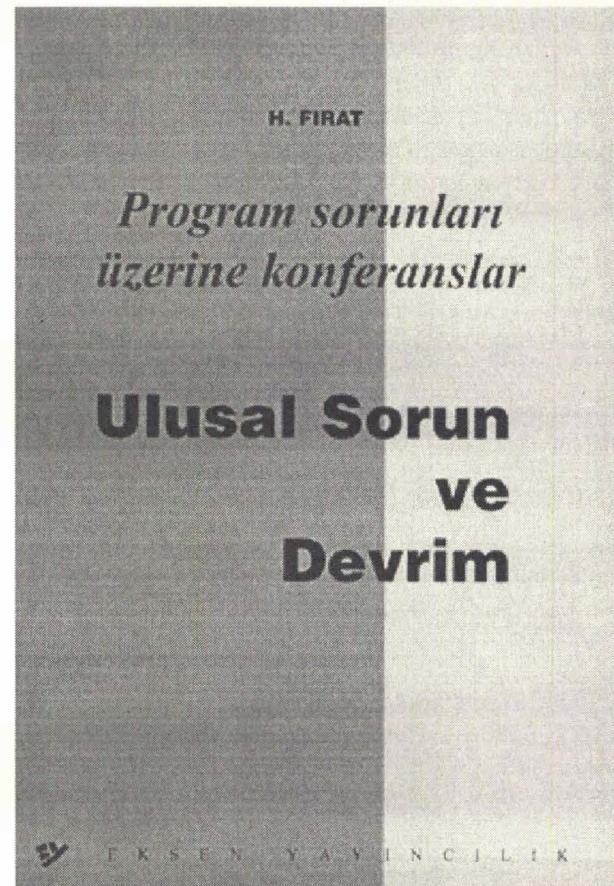
Son olarak, gerilla mücadelesini askeri planda gerileterek, ya da manevi-psikolojik savaşa dayalı bir yıkımla sonuç almak isteyen TC'nin, orta vadede daha büyük ve birleşik bir işçi-emekçi hareketiyle karşı karşıya kalacağı gerçeği, Filistin deneyimiyle de karşılaştırılabilir. İsrail yıllar süren Filistin gerilla mücadelesine karşın etkin ve yaygın kontr-gerilla operasyonları ile bu mücadelenin karşısına çıktı. Filistin gelillalarını 82'de Lübnan'dan tamamen çıkararak Üretisiz PDF Kırıp Arşiv <https://rantey.org> zaferin sınırlarının ne olduğu ise 87'de açığa çıktı.

Dünyada kentleşmenin en geri olduğu Filistin topraklarında bir kent ayaklanmacılığı, intifada patlak verdi. Bu dünyanın en gelişkin kontr-gerilla devletlerinden birini acz içinde bıraktı. Önceki gerilla mücadelesinin önderliğinin kendiliğinden patlayan bu intifadanın başına geçişi, sonra ise onu sahte haklara ve "bağımsızlığa" satması, intifadanın gücüne toz kondurmaz, sadece devrimci önderliğin rolüne ışık tutar. Herşey bir yana, eğer intifadanın durdurulamazlığı söz konusu olmasaydı, İsrail'in tek bir çakıl taşından bile vazgeçmeyeceğine hiç şüphe yoktur.

İsrail, bir halka ulusal ekonomik sosyal haklarını vermeksizin, sadece teröre dayanarak onu durdurabileceğini sandı. Ama yanıldı! Gerillayı Lübnan'dan çıkararak askeri başarılarının bir sonraki Filistin ayaklanmasının yapısal güçlülüğünü ve zaferini koşulladığını göremedi. Belki tüm bunlara bir ek yapmalıyız. Filistin ve İsrail halklarının kurtuluşunun önkoşulu haline gelmiş ortak mücadelenin, Türk ve Kürt işçi ve emekçi halkları arasında çok daha güçlü bir nesnel ekonomik-toplumsal alt yapıya, siyasal özel imkanlara ve güncel olanağa sahip olduğunu burada belirtmeliyiz.

Yeni bir Kürt isyanının zaferinin ihtiyaç duyduğu tek şey, yeni dönemin anlamına ve açıklığına sahip bir devrimci önderliktir.

“Devlet güdümlü sendikaya hayır!”

13 Şubat Cumartesi günü, 20 bin civarında kamu emekçisi toplu sözleşme ve grev hakkını dile getirmek için Ankara'daydı.

Mitinge kamu sendikalarının araçlarıyla gittik ve yol boyunca kamu emekçileriyle KESK'in son yönelimi üzerine tartışmalar yaptık. KESK'in Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen'le yaşadığı ortaklaşmayı bir taktik olarak değerlendirenler çoğunlukta ve bunlar elbette ki reformizmin (özellikle ÖDP) etkisi altındaydılar. KESK ve MGK adlarının yanyana gelmesine özel bir tepki gösteriyorlardı.

Çeşitli illerden otobüslerle gelen kamu emekçileri, sabahın erken saatlerinden itibaren Hipodrom'da toplanmaya başlamış, yürüyüş saatini beklerken türküler söylenip halaylara durmuşlardı. Biz toplanma yerine vardığımızda öncelikle pankartımızı açtık. Toplanıp slogan atmaya başladık. Alanda kortejimizin canlılığı hemen göze çarpıyordu. Burada materyallerimiz yaygın olarak dağıtıldı. Pankartımız önünde söylediğimiz türkülerle halaya durduk. Sırf biz değil kamu emekçileri de katıldı halayımıza. Kamu emekçilerinin taleplerinin yanısıra sosyalizm ve parti ekseninde slogan atıyorduk. Parti sloganları sözkonusu olduğunda ayrı bir güç vardı sesimizde.

Saat 11:00'de Tandoğan'dan Sıhhiye'ye doğru yürüyüşe geçildi. Diğer illerden gelen sendikalar arasında Eğitim-Sen, SES ve Tüm Bel-Sen'in katılımı daha kitlesel görünüyordu. İşçi sendikalarından DİSK'e bağlı Emekli-Sen ve Nakliyat-İş ile Türk-İş'e bağlı TÜMTİS, siyasi partilerden EMEP, ÖDP, SİP ve DSİP yürüyüşe katılarak destek verdiler.

Yürüyüş yaklaşık üç saat sürdü. Ankara polisi bu kez arama noktasını Sıhhiye Köprüsü altında kurmuştu. Kamu çalışanları tek tek aranarak alana sokuluyordu. Arama noktasında polisin özel sayılarımıza el koyma girişimi kortejin geri döndürülerek arama noktasına doğru sloganlarla yürüyüşe geçirilmesiyle püskürtüldü. Tavrımız oldukça net ve kortejimiz disiplinli idi. Parti sloganlarımıza yer yer kenarda toplanan emekçilerin alkışları da eşlik ediyordu. Bu arada biz dönüp alana doğru yürümeye başlarken (çünkü polisin almaya çalıştığı materyallerimizi ellerinden almıştık ve hiç gözetli vermeden alana doğru yönelmiştik) diğer

kortejlerden, “ne oluyor?”, “biz de gelelim mi?” diye gelenler oldu.

Alana Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral de gelmişti. B. Meral'in adı anons edilince ısıklıklar ve “ESK'ya hayır, MGK güdümlü sendikaya hayır” sloganlarıyla protesto edildi. KESK Başkanı Siyami Erdem'in konuşması da kalabalık bir grup kamu emekçisi tarafından alkış ve ısıklıklarla kesilerek “Kahrolsun sendika ağaları!” sloganı atıldı. Daha sonra Ali Ürküt ve İlknur Birol'un mesajları okundu.

Eylemin saat 14:00 civarında sona ermesiyle illerden gelen kamu emekçileri otobüslere binmek üzere Hipodrom'da toplanması sırasında gözaltılar olduğu haberi geldi.

Net bir bilgi olmamakla birlikte, bir kısmı Kızıl Bayrak çalışanı 15 kadar insanın, miting sonrası gözaltına alındığı, gözaltılarla ilgilenmek üzere bir süre beklemek gerektiği duyuruldu. Bu çağrı alanda bir kutuplaşma yaratmıştı. KESK'in “gidin” uyarısını destekleyenlerle “bekleyelim” diyenler arasında ciddi bir çatışma zemini doğmuştu. Gelişmeler üzerinden görüntü böyleydi. Fakat kamu hareketinin sürecini bilenler için bu kutuplaşmayı, bu çatışma zeminini yaratan, fiili-meşru mücadeleyle kazanılan sendikal hakları reformist icazet zeminine çekmeye çalışan bürokratik anlayışlardı.

Kamu emekçileri KESK yöneticilerinin bu vurdumduymaz tutumunu şiddetle protesto ediyorlardı. Arabalarda bulunanlar gidip gitmemeyi tartışıyorlardı. Gözaltılar nedeniyle beklemek gerektiğini düşünen belirli bir kitle çıkış noktasını keserek gitmek isteyen otobüsleri engelledi. Otobüslerin önünde etten barikat kuruldu. Bu durum üzerine olay yerine gelen KESK görevlilerinin “Alanda 15 gözaltı var, bunların içerisinde Eğitim-Sen ve SES üyeleri bulunuyor, biz gerekeni yapıyoruz siz gidin” yönündeki açıklamaları tepkiyle karşılandı. Kitle bu tutuma, “Kahrolsun MGK sendikacılığı”, “Zafer direnen emekçinin olacak”, “Gözaltılar serbest bırakılsın” şeklinde sloganlar atarak karşılık verdi. Alanda durum öngördüğümüzden oldukça farklılaşmış, olay KESK'in yargılanmasına dönüşmüştü. Bir kamu emekçisi KESK genel sekreterine şöyle bağırdı: “Sen nasıl 3'ü KESK üyesi diğerlerinin ne olduğu belli değil dersin.”

KESK yöneticileri kitlenin kararlı tutumu ve basıncı karşında, 17. 30'da gözaltılar için bir basın açıklaması yapılacağı duyurdu. Fakat hemen ardından, “KESK'in kararının arabalara binilip gidilmesi, basın açıklaması olmayacağı”nı söylediler.

İş artık çığırından çıkmaya başlamıştı. KESK yetkilileri durduğumuz meşru zemini “gençler” demogojisiyle kaydırmayada çalışıyordu.

Bizce eylem somutta belli bir başarıya ulaşmıştı. KESK'e alınanları sahiplenir tarzda basın açıklamasını yaptırılmayacağımızsa açıktı. Bunun daha sonra merkezden ve İHD'den yapılacağı söylendi. Bu durumda biz eylemi bitirme kararı alarak kitleye duyurduk ve araçlar illerine doğru yola çıkarıldı.

13 Şubat KESK mitingi ve bürokrasi barikadı

Ben eski bir Eğitim-Sen/KESK üyesiyim. Eğitim-Sen döneminden bu yana, öğretmenliği bıraktığım yıllar da dahil, kimliğimin gektirdiği duyarlılığı göstererek, KESK'in her eylem çağrısına katıldım.

KESK'in son eylem çağrısı olan, 13 Şubat Ankara mitingine de hem kendim katıldım ve çevremdeki bazı işçi arkadaşları da kattım. Sermaye saldırılarının ortak göğüslenebileceği, işçi-emekçi birlikteliğinin olmazsa olmazlığı bilinci ile hareket ediyor ve kurtuluşun ezilen ulusların, işçi-emekçilerin birliğinden geçtiği propagandasını yapıyorum.

Katıldığım son KESK eylemi içimin cızzz etmesine neden oldu. Kamu sendikalarını bizler dışımızla tırnağımızla, kopara kopara, söke söke, alanlarda fiili-meşru mücadelemizle kurmuştuk. Yola çıktığımızda tuturduğumuz mücadele hattı ile bugünkü arasında dağlar kadar fark vardı. Bunu şimdilik bir yana bırakıyorum. Beni en çok üzen şey, eylem sonrası Hipodrom'da toplanma alanında yaşananlar ve KESK yöneticilerinin icazetteki pervasızlıkları oldu.

Orada yaşanan tartışmalar kuşkusuz bir sonuçtur. KESK'in 16 Haziran, 5 Mart eylemlerinden geri dönüşlerinin, 12 Mart, 28 Kasım eylemlerinin iptaliyle başlayan ve süren devletin icazetine girişin uzantısı ve somut gelişmeler karşısında yeniden su yüzüne çıkışı idi.

Somut gelişme, dağılma esnasında (o sırada sayı net olarak bilinmiyordu) 15 kadar göstericinin gözaltına alınmasıydı. Eh! Sınıf mücadelesi, elbette olacaktır gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler, yargısız infazlar. Bunları biliyoruz ve bedelini ödemeye de hazırız, ki iddiamız bu. Eminim onlarınki de budur. Ben gözaltılara sahip çıkmak isteyenler ile istemeyenler arasında yürüyen, tanık olduğum tartışmalardaki düzeyden bahsetmek istiyorum. Bir kez daha su yüzüne çıkan, kamu çalışanları kitlesindeki sınıf sendikacılığı eğilimi ile bürokrat, icazetçi sendikacılık arasındaki kan uyuşmazlığı idi.

Öncelikle şunu anlamıyorum; KESK işçi-emekçi

Parti coşkusuyla emekçilerle omuz omuzaydık!

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK)'nin 13 Şubat'ta yaptığı demokratik haklar mitingine Kızıl Bayrak olarak merkezi tarzda katıldık. 12 Şubat akşamı Ankara'ya doğru otobüslerle yola koyulduk. Hem otobüs içinde, hem de otobüslerin durduğu yerde emekçilerle sohbet edip, türküler söyleyip, halaylar çektik. Sabah saat 7:30 gibi Ankara'daydık.

Girişte biraz bekledikten sonra yürüyüşün başlayacağı yer olan Hipodrom'a hareket ettik. Hipodrom'a gittiğimizde emekçiler araçlardan inmiş yavaş yavaş toparlanıyorlardı. Bir süre sonra bizler de toparlanmaya başladık. Çünkü değişik araçlarla gelmiştik.

Sendika şubelerinin yürüyüş hazırlıklarını görünce bizler de önce üç işçi figürlü "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganının yazılı olduğu dev bir pankart açtık. Ve slogan atmaya başladık. Bir süre bu şekilde slogan attıktan sonra pankartı değiştirdik. "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganının yazılı olduğu birleşik yumruklu Kızıl Bayrak imzalı bir pankart açtık. Bu esnada kortejler de oluşmaya başlamıştı. Hemen pankartımızın arkasına beşerli bir kortej oluşturduk. Bir süre kortej halinde sloganlarımızı atarak bekledik. Sonra da yürüyüş başladı. Yürüyüş başlangıcına kadar alanda yoğun bir kuşlama ve bildiri dağıtımı yaptık. Kuşlarımız ve bildirilerimizle Türkiye işçi sınıfının komünist partisinin bulunduğunu müjdesini emekçilere ulaştırdık ve onları partili mücadeleye çağırdık. Yürüyüş boyunca partili kimlikle, ihtilalci ruhla, sıkılı yumruklarla haykırdığımız şiarlarla yürüdük.

Nihayet çeteci sermaye düzeninin kolluk güçleriyle kontrol noktasında karşılaştık. Bir anda etrafımız sivil polislerle ve polis kameralarıyla doldu. Kontrol noktasından pankartımızı geçirip yeniden korteji oluşturmaya çalışıyorduk ki, arkada bir anda ortamın gerginleştiğini gördüm. Daha sonra öğrendiğime göre polis bildirileri almış ama yoldaşların sert tavrı sonrasında geri iade etmek zorunda kalmıştı. Pankartı tuttuğum için bu bilgileri sonra öğrenebilmişim. Arkada bunlar olup biterken kitle ortalığı inletircesine sloganlarımızı haykırmaya başladı. Arama noktasının köprü altında kurulması ayrı bir avantaj sağlamıştı bize. Sloganlarımız köprüünün beton zemininde yankılanıyor ve alana yayılıyordu. Bu kısa sürtüşme esnasında önümüzde yürüyen Halkevleri de geri gelerek devrimci dayanışmanın iyi bir örneğini sergilediler. Hep bir ağızdan "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganıyla alana doğru yürümeye devam ettik.

KESK'in bazı şubeleri ve özellikle Kürdistan'dan gelen şubeleri daha canlı olanlarıydı. Miting saat 15:00 civarı sona erdi. Kitle yavaş yavaş dağılmaya başladığı sırada biz halay çekiyor, slogan atıyorduk. Bir süre sonra biz de pankartlarımızı toplayıp alandan çıkmaya başladık. Alana yaklaştığımızda olsun, kontrol noktasında olsun, ve alana yaklaşırken olsun, kitle attığımız sloganlardan sonra zafer

işaretleri yaparak bizleri alkışlıyordu. Bu da ayrı bir coşku katıyordu coşkumuza. En fazla alkış alan sloganımız ise kuşkusuz partiyle ilgili olanlarıydı.

Araçların geri dönmek için beklediği Hipodrom'a geldiğimizde kimsede hal kalmamıştı. Slogan atmaktan, halay çekmekten her yanımız tutulmuştu. Ben kendi adıma diyebilirim ki bağırımdan karın kaslarını sızlıyordu. Eh, böyle bir günde haykırmayıp da ne zaman haykıracaktık. Kitle araçların olduğu yerde toparlanmaya başlamıştı. Bir ara yoldaşın biri yanımıza gelip en az 15 kişinin gözüne alındığını söyledi. Bunu duyunca megafonla bu durumu anlatan bir konuşma yapıldı ve ardından "Gözümler serbest bırakılsın!" sloganı atarak durumu kitleye duyurmaya çalıştık. Önce 3'erli gruplar halinde otobüsleri dolaşarak devletin saldırısını, insanları gözaltında bırakıp gitmenin doğru olmayacağını anlatıyorduk. Bir yandan da İHD ve ÇHD'ye durumu bildirdik. Daha sonra KESK genel merkezine haber verildi. Gelen cevap ise çok ilginçti: "Biz ilgileniyoruz, kamu emekçileri beklemesin, gitsinler". Cevabı duyuran KESK GYK'sından yetkiliyi kitle tepkiyle karşıladı. "MGK güdümlü sendikaya hayır!" sloganını atmaya başladı. Bu arada bir açıklama daha yapıldı: "Eğitim Sen ve SES avukatları TEM'e gittiler, onlar gerekeni yapacaklar, telaş etmeyin, sakin olun." Bunun üzerine "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganı atılmaya başlandı. Ortam gittikçe gerginleşiyordu. Bazı şubelerin yöneticileri araçlarını hareket ettirdiklerinde ise kitle yuhalayarak araçların çıkış güzergahını oturarak kapattı. Bir süre böyle beklendi. Bu arada sözlü atışmalar da kızıyordu. Birisi, sizin buna hakkınız yok diyor. Bir başkası ise sizin de ESK'ya girmeye hakkınız yok ama yapıyorsunuz diyor. Bir başkası ise, bırakın bu düşkün reformistler kaçsın, onların işi bu diyor. Tıpkı 4 Mart'da kaçtıkları gibi. Bir diğeri ise sizlerin bu tutarsızlığından, korkaklığınızdan dolayı insanlar katlediliyor, gözaltında kaybediliyor. Artık insan olun diyor. Uzaktan bir başka ses, arkadaşlar, onursuzluğa ortak olmayın, gerekirse TEM'in önüne çekelim araçları bizi de alsınlar diye çağrı yapıyor. Ortamın artık kavga noktasına geldiğini farkediyoruz. Bunun üzerine gitmek isteyen araçlara yol veriliyor. Ve herkesin araçlarına binmesi ve gittikleri yerlerden durumun takipçisi olmaları için çağrı yapıyor. İstanbul'a doğru yola çıkıyoruz.

Ankara'yı ihtilalci ruhla, partili kimlikle inletmiş olmanın onuruyla Ankara'dan ayrılıyor. Dönüşte yine araç içinde türküler, marşlar söyleyerek.

**Zafer direnen emekçinin olacak!
Partinin kızıl bayrağı altında
birleşelim, savaşalım!
Yaşasın Türkiye işçi sınıfının
komünist partisi!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Kızıl Bayrak okuru bir işçi

herkese eylem için çağrısı yapıyor ama desteğine gelen insanları da yarı yolda bırakıyor. Böyle bir KESK, kitle kaybının önüne nasıl geçecek? Üyelerine, destekçilerine sahip çıkmamak, ben sizi usulen çağırmıştım bir daha gelmeyin anlamına gelmiyor mu?

Ya Eğitim-Sen 1 Nolu şube yöneticilerinin ve bir kısım üyelerinin tavrı?... Tek kelime ile korkunçtu. "Otobüsümün önünden çekilin ben yorgunum, yolum uzun, hem benim demokratiğim bu kadar, benden daha fazlasını beklemeyemezsiniz" demek, bırakın demokratiği, insani bir duyarlılığa dahi sahip olmadıklarının göstergesi değil midir? Orada insanlar, "arkadaşlarımız, üyelerimiz gözaltında, isimleri belli değil, burada yarım saat bekleyesek en azından isimlerini öğreniriz, gözaltında kayıp olasılığının önüne geçebiliriz. Erkut Direkçi de Ankara'daki bir işçi mitinginde gözaltına alınmıştı. İşçiler tarafından sahiplenilmediği için işkenceli sorgular sonucu düştüğü cezaevinden sonra öldü" diye feryat ettiği halde, "benim demokratiğim bu kadar" diyebildiler. Bence sizler değil demokrat, reformist bile olamazsınız. Size reformist demek reformistlere hakaret olur.

Aynı kişilerin daha 17'sindeki bir devrimciye söylediği ise tam bir utanç ve ibret tablosu idi: "Size söz veriyoruz. Şubelerimize gittiğimizde bu gözaltıları kınayan faksler çekeceğiz, KESK merkezini de duyarlı olmaları için sıkıştıracağız. Fakslarla yapılan basınç daha etkili oluyor diyor genel merkez yöneticilerimiz" diyen bir yöneticinin mücadele hattı, çocuk kandırır gibi yaptığı konuşmalar KESK'in öncülüğüne soyunanların gerçekte nelere soyunduklarını ortaya sermiyor mu?

Ya Gebze Eğitim-Sen yöneticisi olduğunu söyleyenlerin yalanlarına ne demeli?... "Biz KESK genel merkezi ile telefonda konuştuk. Gözaltında üç kişi var onunla da ilgileniyorlar" yalanına ne demeli? Hem de o sırada, otobüsün dışında KESK adına, "üçü üyemiz 15 kişi gözaltında" duyurusu yapılırken...

Benim bu baylara bir önerim var. Eylemden kaçmak istiyorsanız çekin o kirli ellerinizi kan-can pahasına kurduğumuz sendikalardan. O kitleye öncülük yapacak yürekte insanlar var. Ya da açıkça, kıvrımadan; "Biz devletin güdümünde sendikacılık yapacağız" deyin.

Bu tabloyu, hali hazırda alanda çalışıyor olmasam da, yüreğim ve beynimle hala kamu emekçilerinin yanında olduğum, onların sırtlarındaki bu kamburu silkip atmaları gerektiğine inandığım için sergilemek istedim. Ve, gerek kamu çalışanlarının gerekse de sanayi işçisinin bu sendikal ihanet kamburunu ergeç sırtından atacağından da eminim. Sınıfıma güveniyorum, gurur duyacağım günler de yakındır.

**Devlet güdümlü sendikaya hayır!
Zafer direnen emekçinin olacak!**

Sosyalist bir eğitim emekçisi

Reformist barikatları direniş barikatlarımızla ezeceğiz!

Zafer direnen emekçinin olacak!

bu olayı hala Ankara'da olan binlerce kamu çalışanı ile protesto etmek, arkadaşlarımıza sahip çıkmamız gerektiğini söyledik. Bu isteğimiz gerçekleşebildiği noktada hem yeni bir geleneğin tohumları atılmış, hem de çalışanların kendilerine güvenleri tazelenmiş olacaktı. Aynı

zamanda bu yolda gösterilecek her türlü tepki kitlelerin bilincinde yeni bakış açıları geliştirebilecekti.

Oysa tartışmaların devam ettiği anlarda, bazı insanlar otobüslerdeki arkadaşlara "herşeyi KESK'in çözebileceği" gibi eksik bir bilinci ve yanlış çözüm önerilerini onaylatıp, geçikmenin de insanlar üzerindeki etkisini kullanarak araçlarını arka yollardan kaçırmaya ya da araçları kapıya dayayarak baskı kurmaya çalıştılar.

Düne kadar, kitle hazır değil teraneleri okuyanlar bu olaydaki tutumlarıyla bir kez daha gerçek yüzlerini gösterip, kitlelere güvenmediklerini, tabanın söz ve karar yetkisini tanımadıklarını, sorumluluğu nasıl bir kaç insana havale edebildiklerini herkese göstermiş oldular.

Ama bu gelişme aynı zamanda, kamu çalışanlarının fiili-meşru mücadele hattından pek de kolay uzaklaştırılmayacağını, bürokratinin tüm çabalarına rağmen direniş ruhunun baskın çıkma potansiyellerini de göstermiş oldu. Tıpkı Kızılay direnişinin gösterdiği gibi...

Şimdi daha güçlü bir biçimde inanıyorum ki, yayılmaya çalışılan reformist hayalleri direniş geleneğimizle ezeceğiz.

Haber-Sen'den bir kamu çalışanı

13 Şubat Ankara mitingi 10 bin'in üzerinde kamu emekçisinin ve dostlarının katılımıyla gerçekleşti.

Bu eylem pek çok yönüyle değerlendirildi, değerlendirilmeye de devam edecek. Ama belki de eylemin en önemli anı eylemin bitmesinden sonra meydana gelen olaylardı.

Eylem bittikten sonra, biz il dışından gelenler olarak Hipodrom'da otobüslerimizin beklediği yere gelmiştik. Tam bu sırada eylem sonunda, dağılma sırasında 15 civarında kamu emekçisinin gözaltına alındığını öğrendik. Bunun üzerine tertip komitesi ve KESK yöneticileriyle görüşmeye çalıştık. Gerek tertip komitesinden gerekse KESK'ten yeterli bilgi alamadık ve bunun üzerine Hipodrom'da bekleyen binlerce insan olarak bizim ne yapabileceğimizi düşünmeye başladık. Öncelikle, gözaltı haberinin oradaki tüm arkadaşlara ulaştırılması gerektiğini düşünerek otobüslerin ortasında toplanıp 10-15 arkadaşımızın gözaltına alındığını, birkaçının dışında isimlerini öğrenemediğimizi, KESK yönetiminden görüştüğümüz insanların da ellerinde somut bilgiler olmadığını, bu konu netleşmeden de Ankara'dan çıkamıyacağımızı duyurduk. Herkesin otobüslerdeki arkadaşlarımıza da bu bilgileri ulaştırmasını ve KESK yönetiminden birkaç arkadaşın Hipodrom'a gelerek somut bilgiler getirmelerini istedik.

Bu tartışmalar devam ederken KESK sekreteri Sevil Erol hipodroma geldi ve "15 arkadaşımızın gözaltında olduğunu ama isimlerinin belli olmadığını, Ankara dışından gelenlerin illerine dönmeleri yönünde karar olduğunu" açıkladı. Biz ise, KESK elinden geleni yapsa bile bunun yeterli olmayabileceğini,

Kapitalist düzen içerisinde emeğinin karşılığını hiçbir zaman alamayan, insanca şartlarda çalıştırılmayan kamu emekçileri 7 yıldan bu yana sendikalaşma sürecini çok büyük zorluklarla göğüslemiştir. Bu süreç içinde her türlü baskı, zulüm, sürgün hatta işkenceye maruz kalan emekçiler sendikalarına sahip çıkma kararlılıklarını ise net bir şekilde ortaya koymuşlardır.

Sahte sendika yasa tasarılarına, örnekleri çoğaltabilecek bir dizi eylemlerle dur demişler, seslerini duyurmuşlar; harıl harıl, inatla önlerine serilen bu yasaları bugüne dek engellemişlerdir. 15-16 Haziran, 4 Mart Kızılay direnişleri kamu emekçilerinin şanlı direnişleri olarak tarihe damgasını vurmuştur. KESK'in 30 Ekim'de beş koldan yürüyüşle başlayıp 4 gün sürecek, hatta greve kadar gitmesi planlanan eylem, yine KESK tarafından sudan gerekçelerle başka bir tarihe ertelenmiştir. Kamu emekçilerine göre ise KESK sadece ülke gündemindeki birtakım kışkırtıcı-şoven dalgaların etkisinde kalmıştır. Bunun bilincine varmış, samimi ve inandırıcı bulmamıştır.

Geleceğini sağlam temeller üzerine kurmayı hedef edinmiş, yüreğinde inancı taşıyan bu emekçi ordusu, 13 Şubat'da bir kez daha Ankara'daydı. Mekan Kızılay değildi. Farketmezdi ki, onlar için her yer Kızılay'dı. IMF bütçesinin değişmesi, sürgün ve cezaların geri alınması, TİS ve grev hakkı, özgürlük, ekmek ve çocuklarımıza güzel bir gelecek için emek ordusu tekrar biraraya gelmişti.

12 Şubat akşamı Edirne'den Diyarbakır'a kadar yurdun her köşesinden emekçi tek yürek tek vücut olarak harekete geçmişti. Sabaha kadar türküler, marşlar söyleyerek yolculuk yapmışlardı. Onlar hiç yorulmamıştı. 13 Şubat sabahı dipdiri, kararlı, inançlı olarak yürüyüşe geçmeye hazırlanıyordu. Elinde çocuğuyla emekçi analar dahi vardı. Davulum, zurnam çalıyor, halaylar çekiliyor, sanki bayram var. Bu coşku ifade edilmesi en zor bir duyguydu. Şimdiye kadar katıldığım mitingler içinde bana göre en inançlıydı.

Hipodrom'dan korteje giren tüm emekçiler hep birlikte: "Sahte sendika yasasına hayır!", "Sürgünler geri alınsın!", "Çeteler mecliste emekçiler hapiste!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarını haykırıyor, adeta isyan bayrağını dalgalandırıyorlardı.

Yol boyunca halk kitleye coşkuyla destek veriyordu. Halk da baskıya sömürülmeye artık dayanamıyordu. Böyle inaçlı bir bütün olmuş, doğruları haykıran, ülkesini emeğiyle ayakta tutan emekçiye nasıl destek vermezdi ki?

Sıhhiye Meydanı'na girerken arama yapan emniyet güçlerinin önünden, alınaçlıklarının verdiği emin adımlarla dimdik yürüyen kitle, "Çetelerin itleri yıldırılmaz bizleri" sloganları atıyorlardı.

Öyle bir an vardı ki gözyaşlarıma hakim olamadım. Alana gireceğimiz sırada: “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganları hep bir ağızdan hep bir yürekten Ankara’da yankılanıyordu. Emekçi kitle korteji önünde yaşlı bir amca olanca gücüyle yumruğu sınıksı, gözleri parlamış onurunu koruyor, devrimcilerini sahipleniyordu. Analar da elleri patlayıncaya kadar alkışlıyorlardı. Belki onların da devrimci tutsak yakınları vardı.

Emekçisiyle, halkıyla bu inaçlı kader birliği yapan insan ordusu, baskılara, zulümlere, kontrgerillaya, kamu mallarımızın talan edilmesine, İncirlik üssüne, sınıf ayrımına hayır diye haykırıyor, başkaldırdıklarını en iyi şekilde ifade ediyorlardı.

Boyalı basının olaysız dağıldı diye yazdığı emekçi mitinginde gözaltılar her zamanki gibi varlığını göstermişti. Ta ki Hipodrom’a döndüğümüzde öğrenmiştik. Ne acıdır ki bu kadar kitleyi biraraya getiren KESK sorumluları, miting dağılımında görevinin bittiği anlayışıyla gözaltılara engel olamamışlardır. Hipodrom’da kaos yaşanıyor. Gözaltında binlerce kayıp veren, yine aynı kadere mahkum olacağını önceden kestirebilen emekçiler kesin ve somut bilgi istiyorlardı. Bu arayış içinde çatlak sesler de kendini göstermişti. Alanlarda “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganlarını atanlar, gözaltılara KESK’in sahip çıktığı, gerekenin yapılacağı bilgilerine inandıklarını söylüyorlardı. Bu düşünceye sahip olan bu zatların ben sloganlarını gerçekten samimi olarak attıklarına inanmıyorum. Geçmişten bugüne mücadelelerimizde KESK hangi üyesine tam olarak sahip çıkabilmiştir? Ya da hangi emniyet gözaltılarının sayısı ve kimlikleri hakkında net bilgi vermiştir? Ben gözaltındaki arkadaşlarımızın kaderine ortak olmak, hatta onları geri alabilmek direnişini gösteren emekçilerin tutumunu doğru buluyor ve onları destekliyorum. Sınıf dayanışması işte budur. Bu direniş etkisini göstermiş, KESK yöneticileri somutluğu net olmasa da kitleye açıklama yapmak için alana gelmişlerdir.

Orada direnenler onurunu, şerefini, örgütlülüğünü, sınıf dayanışmasını ayaklar altına aldırmanın, yeterli olmasa da KESK sorumlularına açıklama yaptırmayı başarmıştır. Ağalaşmış sendikaya, sınıf mücadelesinde arkadaşını sahiplenmeyen sendikaya hayır!

Ben inanıyorum ki, orada direnişi örgütleyen arkadaşlar doğru olanı yaptı. Örgütlülüğümüzün yeni zaferlere imza atmasını istiyor, hepsini örnek davranışından dolayı alından öpüyorum!

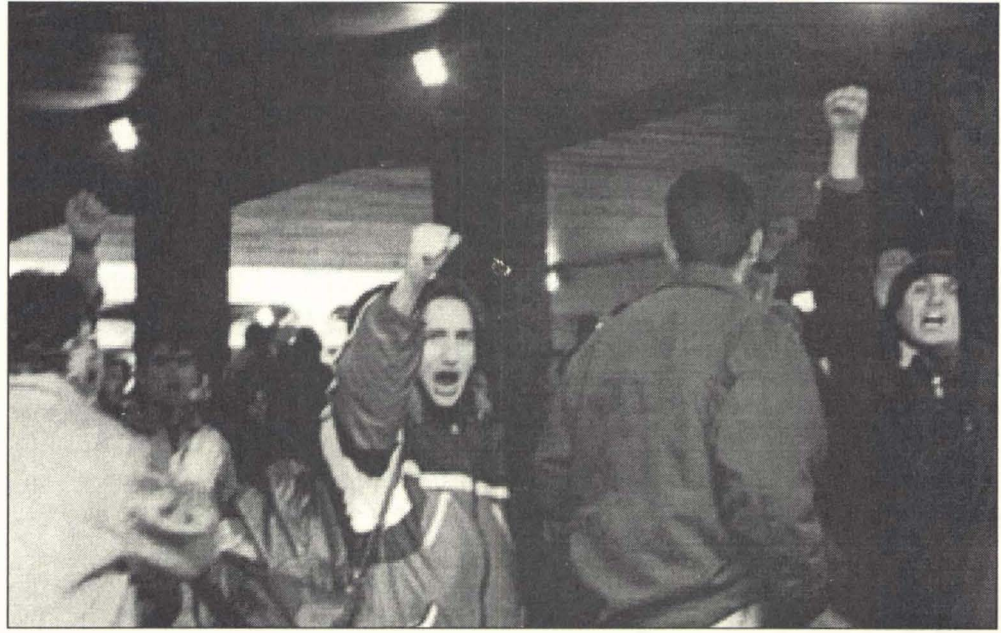
Zafer direnen emekçinin olacak!

KESK üyesi bir emekçi

Direnenler anlatıyor!..

“Son sözü direnenler söyler”

KESK’in 13 Şubat Ankara mitinginin bitiminde, Hipodrom’a araçlarımızın bulunduğu yere doğru yürürken, Atlen Yıldırım, Duygu Mutlu, Abbas Söylemez, Fatma Sesli, Mustafa Işık, Zemin Demirel, Cengiz Gümüş, Şafak... , zorla çevik kuvvet arabalarına alındık.

Daha alınır alınmaz uygulanmaya başlayan şiddete ve edilen küfürlere, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganıyla karşılık verdik.

TMS’ye getirildiğimizde gözü dönmüşcesine üzerimize saldırdılar. Zorla dışarıya çekerken bir yandan da başlarımızı eğdirmeye çalışıyorlardı. Burada bir kez daha “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganını attık. Dayak ve küfürle getirildiğimiz sorgunun hücreler bölümünde bazı arkadaşlarımıza dönük özel tehdit ve küfürlerde bulundular. Üst araması yaptıktan sonra ayakkabı bağlarımızı istediler. “Buraya bizleri siz getirdiniz, siz çıkaracaksınız bağlarımızı” diye karşılık verdik. İşkenceci: “Kendinize eziyet ettirmeyin, çıkarın” diyordu. “Sizin zaten göreviniz değil mi?” kararlı tutumundan sonra ayakkabı bağlarını yakarak veya kopararak çıkardılar.

Tek tek hücrelere konduk. Akşam üzeri getirilen yemekleri, açlık grevinde olduğumuzu ve gözaltına alınışımızı protesto ettiğimizi söyleyerek geri çevirdik. Ve savcılığa çıkarılana kadar bu direnişimizi sürdürdük. Bir süre sonra topluca Adli Tıp’a çıkarıldık. Dönüşte saldırı ve dayığa bahane oluşturmak için yeniden başımızı eğmemizi istediler, reddettik. Yeniden dayak, küfür başladı. Vücutlarımızın hassas yerlerini hedef seçiyorlardı. “Hepinizin ciğerlerini sökeceğiz ulan” diye kabadayılık ediyorlardı. İşkenceciler sürekli dövdükleri bir arkadaşımız için, “Şunu derhal işkenceye alın!” diye bağırıldığında arkadaşımızın cevabı “Alın, sizin işkencelerinizden korkmuyorum!” oldu.

Yeniden tek tek hücrelere konduk. Her akşam sırayla gözlerimiz bağlanarak sorguya çıkarıldık. Dayak, küfür ve tehditlere tazyikli su, elektrik ve hayallerin burulması eşlik etti. Anonk yaklaşıp beş gün süren bu işkence seansları sonunda biz sınıf

devrimcileri değil, amaçlarına ulaşamayan işkenceciler yıkılmıştı. Onların amacı, her zaman olduğu gibi, önden hazırladıkları senaryolara imza attırmaktı. Yasadışı örgüte üyelik, yasadışı eylem yapmak vb. Hatta bu senaryolarına malzeme bile toplamışlardı. Sorgunun son günlerine doğru,

arkadaşlarımız Atlen Yıldırım ve Duygu Mutlu için hazırlanan komplo tutanağını hırsıyla bizlere imzalatmaya çalıştılar. Kendi el yazmalarıyla hazırladıkları iki sayfalık üst arama tutanağının birinci sayfası tamamen Atlen Yıldırım ve Duygu Mutlu’ya, ikinci sayfa ise Abbas Söylemez, Cengiz Gümüş ve Zemin Demirel’e ayrılmıştı. Bu ikinci sayfadaki üst arama tutanağı “gayet temiz ve masumdu.” Bu üç arkadaşımızın üzerinde yapılan aramada hiçbir suç unsuruna rastlanmadığı özenle ve dikkatle belirtilmişti. Bu üç arkadaşımıza sadece tutanağın ikinci sayfası gösterilip, “Bakın sizin için birşey yok, sadece aranmanız esnasında üzerinizde hiçbir suç unsurunun bulunmadığı belirtiliyor. Bu sizin de işinize gelir, hadi imzalayın” diyorlardı. Üç arkadaşın yararına gibi gösterilen üst arama tutanağının onlara gösterilmeyen birinci sayfasında ise, Atlen Yıldırım ve Duygu Mutlu’nun üzerinde kod isimleri ile ondört adet TKİP imzalı bildiri çıktığı yazılıydı. Bunun üzerinden tam bir sayfa senaryo yazmışlardı. Oysa daha getirilir getirilmez hepimiz sıkı sıkı aranmış, üzerimizden çıkan eşyalar not edilip tutanak hazırlanmıştı. Ve bu tutanaklarda, doğal olarak, sonradan hazırlanan senaryodaki hiçbir şey kesinlikle yoktu, olması mümkün değildi. Çünkü bizler gözaltına alındığımızda bir kitle eyleminden dönmekte idik. Gözaltına alınan toplam 8 kişi arasında bulunan üç arkadaşlarımız ikinci gün serbest bırakıldıktan sonra, 5 kişi, alıkonduk. Bizler, siyasal bilincimizle, ne yaptığını çok iyi bilen sınıf devrimcileri olduğumuzu gerek işkencedeki direnişimiz, gerekse kof senaryoları boşa çıkarmamızla kanıtlamış bulunuyoruz.

Bu çerçevede, kimi KESK yöneticilerinin polis senaryolarına prim veren tutumunu esefle karşıladığımızı, kitlenin sahiplenme tavrından ise kıvanç duyduğumuzu belirtmek istiyoruz.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!**

**Duygu Mutlu, Atlen Yıldırım, Abbas Söylemez,
Zemin Demirel, Cengiz Gümüş**

Swisscard işçisi direniş bayrağını dalgalandırıyor!

DİSK'in kuruluşunun 32. yılını kutlamak üzere, DİSK yöneticileri 13 Şubat Cumartesi günü Swisscard işçilerini ziyaret ettiler. Direnişlerinin 32. gününü dolduran Swisscard işçileri kararlılıklarının her yeni gün çoğaldığını ilan edercesine, ziyaretten önce halay çekmeye ve şiarlarını haykırmaya başlamışlardı. "Patronlara kanun yok mu?" , "Sendika hakkımız engellenemez!", "Yasa dedik işten atıldık!", "Swisscard işçisi kazanacak!" yazılı önlükleri direniş boyunca çıkarmayan işçiler aynı zamanda, "Ekmecek yoksa, adalet yoksa, barış da yok!", "Swisscard'a sendika girecektir!", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!" gibi sloganları da sürekli olarak ve coşkuyla atıyorlardı. Saat 12:00'de fabrikanın bahçesine girerek halaylarına bir süre de burada devam ettiler. Swisscard işçilerine destek için gelen Birleşik Metal üyesi işçiler, Genel-İş 1 ve 2 No'lu şube üyesi işçiler, "Swisscard işçisi yalnız değildir!", "işçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "DİSK ESK' dan çekilmelidir!", dövizleriyle, Nakliyat-İş, Özçelik-İş Kartal şube başkanı, Kemal Türkler'in eşi Sabahat Türkler, Halkevleri Örgütlenme Sekreteri ve CHP 1. Bölge adayı Ali Cihat Işık, siyasi partiler (EMEP Kartal ve Maltepe, ÖDP Kartal ilçe örgütleri), direnişçi işçilerin aileleri, DİSK yönetim kurulu üyeleri ve DİSK'e bağlı çeşitli sendikaların yöneticilerinin hazır bulunduğu basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı. Basın açıklamasında bir konuşma yapan Murat Tokmak, DİSK'in 32. yılını, direnişlerinin 52. gününde olan Swisscard işçileriyle birlikte kutlamanın çok anlamlı olduğunu, anayasal hakların bile kullanılmadığı zor bir mücadele verildiğini, Swisscard direnişinin ne ilk, ne de son olduğunu söyledi. DİSK'in sınıf mücadelesinin her zaman yanında olduğunu ve yeni kazanımlar için mücadele ettiğini, bu nedenle egemenlerin "korkulu rüyası" haline geldiğini belirterek ve işveren düşmanı olmadıklarını, Swisscard işçilerini sağduyuya davet ettiklerini söyleyerek sözlerini bitirdi. Murat Tokmak'tan sonra bir Swisscard işçisi de konuşma yaparak, 52 gündür tüm zorluklara rağmen direndiklerini, direnişin başarıya ulaşmasının diğer işçi arkadaşlarına örnek olacağını söyledi. Açıklama Basın-İş genel sekreteri Kamil Kartal'ın işvereni tekrar sağduyuya davet etmesiyle sona erdi.

Açıklamanın ardından Swisscard işçileri, Sultançiftliği ve Sarıgazi Belediyesi işçilerinin kendilerine getirdiği erzağın yarısını direnişteki işçilere vermek için Tuzla'ya gittiler. Tuzla'da direnişçi işçiler, Swisscard işçilerini, "Birlik, mücadele, zafer!" sloganıyla karşıladılar. Swisscard işçilerinin "Tuzla işçisi yalnız değildir!" Sloganının ardından işçiler hep birlikte, "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarını coşkuyla haykırdılar. Basın-İş genel başkanı Kamil Kartal , ekmeceklerini bölüşmek adına, kendilerine getirilen erzağın yarısını direnişçi işçilere getirdiklerini söyledi. DİSK yönetim kurulu üyesi Çetin Uygur'un da kısa bir konuşma yapmasının ardından, Tuzla Deri-İş şube başkanı Cemal Taşkın da bir konuşma yaptı. Tuzla işçisinin kazanmaya alıştığını vurgulayan Cemal Taşkın'ın konuşması, "Genel grev, genel direniş!", "Baskılara karşı tek yumruk, tek barikat!" sloganlarıyla karşılandı. Cemal Taşkın, sınıftan yana olan tüm kurumlarla birlikte davranmaya hazır olduklarını, ancak direnenek saldırıların püskürtülebileceğini, DİSK'in mutlaka ESK'dan çekilmesi gerektiğini ifade ederek sözlerini bitirdi. İşçiler, "zafer direnen emekçinin olacak", "yaşasın sınıf dayanışması", "işçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarını yeniden haykırarak, hep birlikte halay çektiler. Swisscard işçileri, "Birlik, mücadele, zafer" sloganıyla sınıf kardeşlerinin yanından ayrılarak direniş yerine geri döndüler.

Swisscard işçisiyle röportaj: Kazanım işçi sınıfının olacaktır!

Kızıl Bayrak: Direnişinizin geline aşamadaki seyrine gelmeden önce, şu ana kadar kazanmış olduğunuz deneyimlerinizi sınıf kardeşlerinize ulaştırabilmek istiyoruz. Biraz anlatır mısınız, neler yaşadınız, neler öğrendiniz bu süreçte?

1. işçi: Bizim örgütlenme sürecimizde yaşadığımız deneyimlerden tüm sınıf kardeşlerimize vereceğimiz en önemli mesaj şudur: Bizler kesinlikle birbirimize güvenmiyorduk. Ama diğer taraftan yaşadığımız ağır sömürü koşullarından kurtulmamız için birlik olmamız gerektiğini de hepimiz biliyorduk.

2. işçi: Ben tüm fabrikalarda bu güvensizliğin yaşandığını biliyorum. Ama bu güvensizliğin altında yatan bir neden de bazı işçilerin bu güvensizlik ortamına sığınmasıdır diye düşünüyorum.

Kızıl Bayrak: Siz bu sorunun üstesinden nasıl geldiniz?

2. işçi: Bizler bu tür güvensizliğin önüne, işçi arkadaşlarımızı biraraya getirip onları bilinçlendirerek geçtik. Onları biraraya topladığımız oranda güvensizliğin hiçbir anlamı olmadığını gördük.

1. işçi: Sınıf bilinci verildikten sonra bu insanlar, sorunlarını bireysel olarak çözemeyeceklerini anladılar ve direnişimiz ilk günkü kararlılığıyla devam etmektedir.

Ayrıca şunu da öğrenmiş bulunuyoruz ki, en kötü sendika en iyi işverenden iyidir. İşçiler sendikalarına sahip çıktığı sürece hiçbir sendika işçileri satamaz. Önemli olan biz işçilerin örgütlü olmasıdır.

Kızıl Bayrak: Son olarak direnişinizin kazanması için sınıf kardeşlerinize ulaştırmak istediğiniz mesajınız var mı?

1. işçi: Bu direnişe sahip çıkmak tüm işçi sınıfının görevidir. Çünkü bu kazanım işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Yaşasın sınıf dayanışması.

Kızıl Bayrak: Teşekkürler.

DİSK'in 32. kuruluş yıldönümü Swiscard'da kutlandı.

DİSK'in 32. kuruluş yıldönümü nedeniyle 13 Şubat Cumartesi günü saat 11:30'da kutlama töreni yapıldı. Kutlama, direnişte olan Swisscard'da yapıldı. Konuşmayı DİSK'e bağlı Basın-İş Sendikası'nda görevli Kamil Kartal sundu. Kutlama DİSK genel sekreterinin konuşmasıyla başladı. Konuşmasında Swisscard direnişinin sadece burada bulunan işçilerin değil Türkiye işçi sınıfının direnişi olduğu, bu direnişte yalnız olmadıklarını, sendikalaşmanın anayasal hak olduğu halde patronların buna izin vermediğini, kendi yasalarını çiğnediklerini, kendilerini yasalara uymaya davet ettiklerini, Swisscard direnişinin sonuna kadar yanında olduklarını, maddi, manevi ne gerekirse yapacaklarını belirtti.

Daha sonra Swisscard işçilerinden bir bayan, kutlamaya gelenlere direniş hakkında kısa bir bilgi verdi. Genel-İş, Birleşik Metal ve Nakliyat-İş'ten yetkililer kısa birer konuşma yaptılar. Konuşmaların arasında bol bol slogan atıldı: "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın Swisscard direnişimiz!", "Swisscard işçisi yalnız değildir!", "Swisscard işçisi kazanacak!", "Swisscard'a Basın-İş girecektir!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar atıldı. Daha sonra davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Topluluk dağıldıktan sonra, Tuzla Deri-İş şube başkanı Cemal Taşkın'ın konuşması, "Genel grev, genel direniş!", "Baskılara karşı tek yumruk, tek barikat!" sloganlarıyla karşılandı. Cemal Taşkın, sınıftan yana olan tüm kurumlarla birlikte davranmaya hazır olduklarını, ancak direnenek saldırıların püskürtülebileceğini, DİSK'in mutlaka ESK'dan çekilmesi gerektiğini ifade ederek sözlerini bitirdi. İşçiler, "zafer direnen emekçinin olacak", "yaşasın sınıf dayanışması", "işçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarını yeniden haykırarak, hep birlikte halay çektiler. Swisscard işçileri, "Birlik, mücadele, zafer" sloganıyla sınıf kardeşlerinin yanından ayrılarak direniş yerine geri döndüler.

için gelen bazı misafirler, fabrika temsilcileri, Basın-İş'de görevli sendikacılar, 11 Şubat günü Sarıgazi ve Sultançiftliği belediye işçilerinin getirdiği erzakların bir bölümünü Tuzla'daki direniş yerine götürdü. Tuzla'ya iki minibüs dolusu insanla gidildi. Direniş yerine varıldığında "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" ve "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı. Davul zurna eşliğinde halay çekildi. Tuzla Deri-İş şube başkanı yaptığı konuşmada, yapılan bunca saldırıya rağmen direnişin devam edeceğini, şu anda 22 çadır bulunduğunu, bir tanesinin ise yapılma aşamasında olduğunu söyledi. Ayrıca sendika konfederasyonlarının kendilerine sahip çıkmadıklarını, saldırılara karşı ancak birleşik mücadeleyle kazanacaklarını belirterek Swisscard'daki direnişçileri Birleşik Mücadele Platformu'na davet etti. Konuşmalar bittikten sonra getirilen gıdalar merkez çadıra bırakıldı. Katılımcı sayısı 100'e yakındı. Tekrar halaylar çekildi. Halaylardan sonra toplu fotoğraf çekildi. "Saldırıya karşı tek yumruk tek barikat!", "Tuzla işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı ve tekrar Swisscard'a döndü. Döndüğümüzde Birleşik Mücadele Platformu hakkındaki sorumuza ise işçilerden biri şöyle yanıt verdi: "Burada polis, Tuzla'da asker tek başımıza ne yapabiliriz ki? Bu sadece Tuzla'yla, Swisscard'la olacak iş değil. Kesin bir kurtuluş düşünüyorsak Türkiye işçi sınıfının birleşip tek yumruk olması gerek."

Kızıl Bayrak/Kartal

Kamu emekçilerine yönelik saldırılar pervasızlaşıyor!

Zeytinburnu Belediyesi'nde çalışan emekçiler 17 Şubat Çarşamba günü basına faks çekerek, kesintilerini bankaya yatırmayan, nemalarını gaspeden ve ayın 15'inde ödenmesi gereken maaşlarını halen ödemeyen belediye başkanı Adil Emecan hakkında 18 Şubat Perşembe güne saat 12:00'de suç duyurusunda bulunacaklarını haber verdiler. Emekçiler, 15-16 Şubat'ta belediye başkanı ile görüşmelerinden sonuç alamamışlardı. 17 Şubat'ta başkan yardımcısı, maaşların ödenip ödenmeyeceğinden haberi olmadığını söyledi. Daha sonra emekçilere maaşların ödenip ödenmeyeceğinin 19 Şubat Cuma günü kesinleşeceği bildirildi. Bunun üzerine emekçiler 17 Şubat Çarşamba günü yemekhanede alkışlı protesto yaparak 18 Şubat Perşembe günü yapılacak basın açıklamasına çağrıda bulundular. Alkışlı protestodan iki saat sonra hesap işleri müdürü arayarak Perşembe günü saat 13:00'te

maaşların ödeneceğini, basın açıklamasının yapılmamasını söyledi. Aynı gün belediye başkanı da iki kere arayıp maaşların ödeneceğini söyleyerek emekçileri tehdit etti: "Belki ben adaylıktan çekilebilirim, ama sizi de rezil ederim." İş çıkışında, başkan yardımcısı işyeri temsilcisine yine tehditkar bir biçimde basın açıklamasının yapılmamasını söyledi. Emekçiler ise basın açıklamasının saati olan 12:00'ye kadar maaşlar ödenirse açıklama yapılmayacağını söylediler.

18 Şubat Perşembe günü saat 12:00'de belediye bahçesinde toplanan emekçiler, 14:00'e kadar bekleyeceklerini, maaşlar ödenmezse başkan hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını söyleyerek yemekhanede basın açıklamasına çağrı yaptılar. Belediye bahçesini iki otobüs çevik kuvvetle abluka altına alan polis emekçileri tehdit etti: "Bunlar bizim

için önemli günler, bugünlerde böyle şeyler yapmayın" 12:30'da belediye başkanının amcasının oğlu olan ve belediyenin ihale vs. işlerine bakan Mustafa Emecan gelerek, paranın geldiğini, maaşların alınabileceğini söyledi. Bunun üzerine emekçiler, belediyeye giderek veznenin önünde beklemeye başladılar. Bu sırada belediye başkanı gelerek bahçede basın açıklaması yaptı. "Paranın geldiği, ancak sendika temsilcilerinin maaşların alınmasını engellediği" şeklinde yalan bir beyan veren belediye başkanı, "Apo yakalandığı için bazılarının kını var. Bu yüzden basın açıklaması yapıyorlar" dedi. Saat 13:30'da emekçiler maaşlarını almaya başladılar.

Yaşanan gelişmeler üzerine Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Yönetim Kurulu yaptığı basın açıklamasıyla, "İstanbul'da, çalışanlarının maaşlarını ödemede sorunlu tek belediyenin Zeytinburnu Belediyesi olduğu, emekçilerin maaşlarının gününde ödenmediği, Başkan Adil Emecan'ın yasaları ihlal ederek suç işlediği ve hakkını arayan çalışanları illegal örgüt üyesi gibi gösterme gafletine düştüğü"nü, hak arama eylemlerini tavrı ve demeçleriyle provoke etmek isteyen Adil Emecan hakkında suç duyurusunda bulunulacağını duyurdu.

Zeytinburnu Belediyesi'nde çalışan emekçilerin ve örgütlü oldukları Tüm Bel-Sen'in, Abdullah Öcalan'ın yakalanması veya başkaca siyasal bir konuyla ilgisi bulunmayan, yalnızca 3 gün geciken maaşlarını almak için yaptıkları basın açıklamasına bu çok yönlü saldırı (belediye başkanı-polis işbirliği), sermaye devletinin işçi-emekçi hareketine yönelik yeni dönem politikalarına örnek olması bakımından önemlidir. Ne var ki, sınıf hareketimizin bu yönlü saldırıları altedecek potansiyeli içten içe biriktirdiği de açıktır.

Eksan işçileri:

Direnmekte ve kazanmakta kararlıyız!

Eksan Kanepe Mobilya San. Tic. Şti.'de işçiler yoğun sömürü ve ağır çalışma koşullarına ve iş kazalarına karşı, sosyal haklarını kazanabilmek için sendikal örgütlenmeye gittiler. Örgütlenme çalışmalarından 5 ay sonra haberdar olan Eksan (Marmara Malzemecilik) patronu Selahattin Yandemir, örgütlenmeye öncülük eden işçilerden beşinin çıkışını vermiştir. Sınıf bilincinden ve haklarından habersiz ve tecrübesiz olan öncü işçilere çıkışlar baskıyla imzalatılmıştır. Bu saldırının arkasından 6 işçinin daha çıkışı verilmiş ve diğer işçiler de yemekhanede toplanarak, çağırdığı noter kanalıyla sendikadan istifa etmeleri istenmiştir. Bu baskılara dayanamayan Eksan işçisi topluca üretimi durdurmuş ve 15 Şubat'ta direnişe geçmiştir.

Eksan'ın toplam 100 çalışanı var. Bunlardan 63'ü sendikaya üyeler. 10 yıldan daha eski bir kuruluş olan Eksan, yurt içine üretim yapıyor. İstikbal, Yataş, İpek gibi ünlü markaların yan sanayii gibi çalışan Eksan, çekyat ve oturma gruplarının her türlü markasını üretiyor. ISO 9001'e kabul için başvurusu da var.

Çalışanların çoğu genç işçiler. Eksan'ın 50'si erkek 13'ü bayan çalışanı, sosyal haklardaki kısıtlamalar üzerine örgütlenmek gerektiğini düşünüyorlar. Önceleri iyi olan çalışma şartlarının giderek bozulduğunu söyleyen işçiler, "erzak, yol parası, kömür parası gibi

sosyal haklarımız vardı. Bunlar ya kaldırıldı ve artık hiç verilmiyor ya da yarı yarıya kısıldı. Mesailerimiz %50 zammı düşürüldü. Mesailer zorunlu hale getirildi. Mesaiye kalmayan bir daha gelmesin diyor patron. Hafta içi bazen 21:30'a dek mesaide kaldığımız oluyordu. Hafta sonları da zorunlu mesai sayılıyordu. 9-10 saat zorunlu mesailer oluyordu." diye anlatıyorlar durumu.

Geçirdiği iş kazası sonucu parmaklarını kaybeden direnişteki Murat, hiçbir tazminat almadığını belirtiyor ve ehliyetsiz, vasıfsız işçilerin zorla preslerde çalıştırılması sonucu kendisi gibi birçok arkadaşının parmaklarını prese kaptırdığını söylüyor. İş kazası geçirmiş diğer arkadaşlarını da gösteriyor.

Murat'ın kazasının nedeni ehliyetsizlik değil. Pres makinesinin emniyet piminin eskimesi ve işlevini yitirmesi sonucu kaptırıyor parmaklarını prese. Bu pimin değeri 500 bin lira. Yani 500 bin lira bir işçinin parmaklarından daha değerli patronun gözünde. Murat gelen müfettişlerin de patron tarafından parayla doyurulduğunu ve her şeyin üzerinin örtbas edildiğini söylüyor. Parmaklarını makine kaptığında patron doktor parasını ödemiş, başka hiçbir ödemede bulunmamış. Fitresini vererek bunu ödeyeceğini belirtmiş. Kaza masraflarını diğer işçilerin de aynı şeylerle karşılaştığı söyleniyor.

İşten atılmalara kriz bahanesi getiriliyor. Direniş patronun yakını olan iki işçi çıkmıyor. Hemen ardından da patron direniş kırıcı işçiler alıyor işe.

Eksan işçileri, 15 Şubat'ta işyeri önünde yaptıkları basın açıklaması ile direnişlerini kamuoyuna duyurdular. 16 Şubat'ta da Unkapanı Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaptılar.

Eksan işçisinin örgütlendiği Özçelik-İş 2 No'lu Şube örgütlenme uzmanı Fatih Karakuş patronun görüşmelere yanaşmadığını, avukatları ile görüşülmesini istediğini söyledi.

Sonuna kadar direnmekte ve kazanmakta kararlı olduklarını belirten Eksan işçileri caymak gibi bir niyetimiz yok diyor. Sınıf bilincinden yoksun, direniş deneyimi olmayan Eksan işçileri coşku dolu. İşyeri önünde bekliyorlar. Direnişteki Eksan işçilerine ilk dayanışma ziyareti de direnişteki Swisscard işçisinden geldi.

TASAŞ'taki grevi kazanımla bağladıklarını, 1. yıl %100'lük bir zam, 2. yıl enflasyon artış oranında aldıklarını belirten Fatih Karakuş sosyal yardımlarla istedikleri gibi bir artış elde edemediklerini %70-80'lere varan bir artışla sözleşme taslağının bağtlandığını belirtti.

TKİP Belgeleri: Parti programı

Programda emperyal

Biz yurtsever hareketi, mücadeleyi ulusal istemlerin dar alanından çıkarmaya, sorunu işçi sınıfı ve emekçilerin temel sınıfsal çıkarlarıyla birleştiren bir mücadele perspektifi içinde ele almaya çağırırken, aslında böylece, birleşik bir devrim çağrısı yapmış oluyoruz.

Bunu, amacınız zaten sorunu hep buraya çekmek, Kürt halkının ulusal ezilmişlikten kurtuluşunu Türkiye devrimine tabi ve mahkum etmektir, itirazıyla karşılıyorlar.

Oysa mesele hiç de bizim amacımız ya da öznal niyetimiz değildir. Mesele nesnel ilişkilerin zorladığı nesnel dinamiklerdir.

Sosyal sorunu ulusal sorunun dar sınırları içinde tanımlamak mümkün değil ki. Ya da ancak ulusal ezilmişlikle bağlantılı o yine çok sınırlı boyutları çerçevesinde tanımlamak mümkün. Bugün siz

Kürdistan'daki toprak ağalığı sistemini hedef alsanız bile, onun esas dayanağı olan Türk burjuvazisini hedef almadan bu meseleyi de çözemezsiniz. Çünkü sadece toprak ağalığı sistemiyle değil, onun asıl dayanağı olan Türk burjuvazisiyle ve her ikisini arkalayan emperyalizmle de savaşmak zorundasınız.

Kürdistan'daki toprak ağalığını, onunla bağlantılı her türlü ortaçağ kalıntısını ancak bu takdirde başarıyla tasfiye edebilirsiniz. Zira temel güçler dengesi, siyasal coğrafyanın tümünde oluşuyor. Politikada devrimci gerçekçilik bunları hesaba katmayı, bunlara dayanmayı gerektiriyor

İç savaş ve "Askere gitme!" sloganı üzerine ara tartışma

Tuna: 1914'de, savaş çıktıktan hemen sonra Bolşevikler savaşı iç savaşa çevirme sloganı atıyorlar. Rusya'da 1912-14 arasında kitle mücadelesinde bir yükseliş söz konusu, savaş bunu tümüyle kesiyor. Aslında savaş çıkmamış olsa, ihtilal hareketi yükselecek. Emperyalist savaş yükselen dalgayı kırıyor. Ama Bolşevikler savaşa karşı iç savaş sloganını, kitle mücadelesinin o günkü durumundan bağımsız tanımlıyorlar. Halkın savaşın başlangıcındaki şoven duygularına rağmen, iç savaş sloganını atıyorlar ve kendi hükümetlerinin yenilgisini formüle ediyorlar.

Aynı sorunu mesela biz de böyle formüle etmeli miyiz? Bu bizim hiç kullanmadığımız bir slogan. Kürdistan'daki savaşa rağmen biz bunu kullanmıyoruz. Oysa emperyalist savaş esnasında Rusya'da kullanılan bir slogan bu...

Cihan: Sözü ettiğin "iç savaş" sloganı bir çağrı olarak emperyalist savaşla çok bağlantılı. "Silahlarınızı kendi burjuvazinize çevirin!" çağrısı bu. Elinde silah tutan ve başka ulusları kendi emperyalist burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda hedef alan bir girişimin yönünü temelden değiştirmeye yönelik bir slogan. Emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek taktiğidir burada söz konusu olan.

Tuna: Önemli olan zaten şu: İnsanlar askere alınıyor, silahlandırılıyor ve savaşa sürülüyor. Biz "Kürdistan'da askere gitme!" diyoruz.

Cihan: Bu sloganı yeniden tartışmamız gerekecek. Bunun belli bakımlardan yanlış ve yetersiz olduğunu, militarizme karşı pasif bir tutumun ifadesi olduğunu görmek gerekir. İyi düşünülmemiş bir slogan bu. Burada Komintern'in savaşa ilgili Altıncı Kongre kararları var. Bu mesele bu kararlarda ideolojik açıdan sağlam bir biçimde ortaya konuluyor. Dört-beş madde halinde ve düşünsel dokusu çok sağlam. Bunu daha sonra enine boyuna tartışacağımızı sanıyorum.

Tuna: Bu sloganın kullanımının gerisinde güncel siyasal bir basınç var. İnsanlar bunu kullanıyorlar. Barışın demokratik bir formülasyon olarak bu ülkede tuttuğu bir yer var. Ama burada önemli olan insanların savaşa sürülmesi değil mi? Biz varolan durumu bir savaş durumu olarak tanımlamıyor muyuz? İnsanlar askere gidiyorlar. Onlara bu savaşı iç savaşa çevir demek, mücadele ve çatışmanın savaş boyutlarını aldığı, yani toplumun gündemine böyle girdiği andan itibaren bu çağrıyı yapmak gerekmez mi?

Temmuz: Karşıda bir başka emperyalist güç yok, tersine kendi cephesinden haklı bir dava uğruna savaşan bir güç, yani ulusal hareket var. Bu iki kere böyle söylemeyi gerektiren, zayıflatan değil tersine kuvvetlendiren bir durum değil mi?

Cihan: Bir tarafta bir milli kurtuluş savaşı, öte tarafta onu ezmeye dönük bir sömürgeci savaş olduğu ölçüde, sorun kendine özgü bir görünüm kazanıyor. İç savaş çağrısı, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin durumu

ve düzeyiyle, toplumun bu savaştaki yeri ile örtüşmüyor.

Tuna: Burada önemli olan insanların kitlesel bir biçimde askere alınmaları ve savaşa sürülmeleri değil mi?

Cihan: Sözkonusu olan bir sömürgeci savaş, bir ulusal kurtuluş mücadelesini ezme çabası olduğu ölçüde, bu durumun getirdiği kendine özgü özellik nedir? Öncelikle buna bakmak, bunu irdelemek gerekir. Öteki noktalar bir yana, ilk göze çarpan özellik, parçanın bütünden önce öne çıkması gibi bir gerçeklikle karşı karşıya olduğumuzdur. Soruna teorik planda baktığımızda, ulusal sorun genel proleter devrim sorununun bir alt unsurudur, diyoruz. Oysa yaşamın bugünkü pratik gerçekliğine baktığımızda, burada parçanın bütünü aşan bir gelişme boyutu kazanmış olduğunu görüyoruz. Parçadaki çelişki önplana çıkmış ve çözümünü kendi sınırları içinde zorluyor. Biz devrimci açıdan bu çözümün ancak daha ileri bir çatışmanın ve çözümün bir parçası olabileceğini söylüyoruz. Ama sınıf mücadelesinin bugünkü düzeyinde, parçanın, yani somutta ulusal hareketin çözümü önplana çıkmış. Mevcut realite bu.

Burada özgün bir durum olduğu çok açık. Bu özgün durumun getireceği özgün formülasyon ne olabilir? Tartışılması ve irdelenmesi gereken bu.

Tuna: Ama o zaman bu Kürdistan'ın Türkiye'den erken kurtuluşu için bir çağrı anlamına geliyor. İç savaşın dışındaki tek seçenek bu oluyor.

Cihan: Bunu da diyemiyoruz. Çünkü bir tahlil yapıyoruz; diyoruz ki, buradaki güçler dengesi ulusal sorunun kendi sınırları içinde devrimci bir çözümüne elvermiyor. Çözüm Türkiye denilen siyasal coğrafyanın genel güçler tablosu içinde yatıyor. Biri genel planda nesnel ilişkiler alanına, diğeri sınıf mücadelesinin mevcut gelişme düzeyi alanına giriyor, dikkat ederseniz. Ulusal çelişki bugün için keskinleşip önplana çıkmış, ama kendi sınırları içinde bir çözüm üretmiyor. Bu, soruna toplamı içinde baktığımızda, çok da şaşırtıcı değil. Çelişki keskinleşip önplana çıkabilir; ama bu çelişkiyi gerçekten çözebilecek güçler, nesnel toplumsal güçlerin genel konumlanışında ifadesini buluyor. Buradan baktığımızda, bu sorunun kendi sınırları içinde devrimci çözümünü bulamayacağını da görüyoruz. Zira bu çözüme yetecek güçler Kürdistan'ın kendi toplumunda, ulusal sorunun o dar kapsamında yok. Son 15 yıllık mücadelenin kanıtladığı temel gerçeklerden biri de işte bu.

Ulusal sorun sosyal sorunla birleştiği, bu zemine oturduğunda ise, Türkiye'nin devrimci toplumsal dinamikleriyle birleşme eğilimi önplana çıkıyor ve sahne bir anda değişiyor ve genişliyor. Salt ulusal istemlere dayalı bir mücadele çizgisi ise, bu bütünü kucaklayamıyor. Bu durumda toplumsal güçlerin çatışma sahnesi parça düzeyinde, dolayısıyla dar ve güdük kalıyor. Biz yurtsever hareketi, mücadeleyi ulusal istemlerin dar alanından çıkarmaya, sorunu işçi

izm üzerine ön tartışmalar/8

izm çağının sorunları

(Devam)

sınıfı ve emekçilerin temel sınıfsal çıkarlarıyla birleştiren bir mücadele perspektifi içinde ele almaya çağırırken, aslında böylece, birleşik bir devrim çağrısı yapmış oluyoruz. Bunu, amacınız zaten sorunu hep buraya çekmek, Kürt halkının ulusal ezilmişlikten kurtuluşunu Türkiye devrimine tabi ve mahkum etmektir, itirazıyla karşılıyorlar. Oysa mesele hiç de bizim amacımız ya da öznel niyetimiz değildir. Mesele nesnel ilişkilerin zorladığı nesnel dinamiklerdir. Sosyal sorunu ulusal sorunun dar sınırları içinde tanımlamak mümkün değil ki. Ya da ancak ulusal ezilmişlikle bağlantılı o yine çok sınırlı boyutları çerçevesinde tanımlamak mümkün. Bugün siz Kürdistan'daki toprak ağalığı sistemini hedef alsanız bile, onun esas dayanağı olan Türk burjuvazisini hedef almadan bu meseleyi de çözemezsiniz. Çünkü sadece toprak ağalığı sistemiyle değil, onun asıl dayanağı olan Türk burjuvazisiyle ve her ikisini arkalayan emperyalizmle de savaşmak zorundasınız. Kürdistan'daki toprak ağalığını, onunla bağlantılı her türlü ortaçağ kalıntısını ancak bu takdirde başarıyla tasfiye edebilirsiniz. Zira temel güçler dengesi, siyasal coğrafyanın tümünde oluşuyor. Politikada devrimci gerçekçilik bunları hesaba katmayı, bunlara dayanmayı gerektiriyor.

Bugün için bütün karşısında parçanın önplana çıkmış olması ve bunun anlamına dönelim. Çelişkiler eşitsiz olarak gelişemez mi? '60'lı ve '70'li yıllarda bu toplumda toplumsal çelişkiler önplandaydı. Kürt sorununa ilişkin değerlendirmelerimizde buna sık sık işaret ediyoruz. Burada bilinçli bir tutum var. '60'lı ve '70'li yıllarda Kürt sorunu hep Türkiye'deki genel sınıf mücadelesinin bir alt sorunu oldu. Bu elbette Türkiye solunun öznel tutumundan gelmiyordu. Sınıf mücadelesinin genel seyri ve basıncı, bu sorunu ikinci planda tutuyordu. 12 Eylül darbesiyle birlikte sınıfsal dinamiklerin ve çatışmaların kontrol altına alındığı, törpülediği, ezildiği bir durumda, kendine özgü nedenler ve imkanlarla bu kez ulusal sorun serpilme imkanı buldu. Parça önplana çıktı, kendi dinamizmini bir dönem bütün görkemiyle gösterdi de. Ama bu parçanın dinamiklerinin kendine bir çözüm yolu bulamadığını/açamadığını da, olayın geldiği bugünkü nokta açıkça gösterdi. Kürdistan'da ulusal istemler çerçevesinde hiçbir hareket PKK'nin ortaya koymayı başardığı kadar bir kapasite ortaya koyamazdı. Ve böyle bir durumda bile olanı gördük, hareket geldi belli bir noktada tıkanı. Bizim "yol ayrımı" dediğimiz noktaydı bu. Salt ulusal istemlere dayalı bir devrimci gelişmenin belli bir sınırı var, bir yere kadar geliyor, sorunu çözüm gündemine sokuyor. Çözemiyor ama. Zira ulusal istemler ve dinamiklerle sınırlı bir alanda, yani parçada sorunu çözecek güçleri bulamıyor. Zira o güçler siyasal coğrafyanın bütünü içinde bulunuyor. Tıpkı sorunun kaynağını oluşturan ve çözümüne direnen karşı güçlerin de aynı siyasal coğrafyanın içinde bulunması gibi.

Bütün bunların ışığında tartışılan soruna dönecek olursak, söylenebilecek olan şudur: Genelleştirilmiş bir

iç savaş çağrısı, Türkiye'deki genel sınıf mücadelesine bağlı bir sorundur.

Tuna: Ama bu slogan Rusya'da 1914'de, oradaki sınıf mücadelesinin düzeyi üzerinden atılmıyor.

Cihan: Toplumlarda iç savaş çağrıları durduk yerde yapılmıyor. Örneğin toplumların bir bütün olarak emperyalist savaşa sürüldüğü bir ortamda yapılıyor. Oysa bugün Türkiye'de yaşanan o kadar kendine özgü bir durum ki gerçekten. Türk toplum kendini o noktada genel bir savaşın içinde görmüyor. Dikkat edin, toplum yaşamını belirleyen genel bir savaş seferberliği yok. Ordu Kürdistan'da konumlandırılıyor ve orada kullanılıyor. Emperyalist bir savaşta bütün bir ulus savaş için seferber edilir. Biz "topyekün savaş" diyoruz da, bu tanıımı gene de kendi sınırları içinde, görece bir anlamda almak gerekir. Türkiye'de normalde askere alınan insan gücü ne ise yine onlar alınıyor askere. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından ordu mevcudunu bir parça azaltmayı düşünüyorlardı, bundan yüzgeri ettiler, o kadar.

Genelleşmiş bir savaş yok, buna dikkat etmek durumundayız. Kavramların mantığından çok, bir de gerçeğimizin kendine özgülüğüne, o maddi gerçekliğe de somut olarak bakmak durumundayız. Türk ordusunun 800 binlik bir mevcudu vardı, Sovyetler Birliği'nin yıkılışıyla birlikte bunu biraz daha azaltabileceklerini umdular, biraz da ordunun yapısı, tekniği vb. ile bağlantılı bir değişim niyetiydi bu. Ama baktılar, Kürdistan'da zorlu bir ulusal kurtuluş mücadelesi var, asker gerekiyor, bunun üzerine bundan vazgeçtiler. Dahası asker kaçaklarını askere alma işini çok daha önemsediler. Fakat sonuçta bu işte de başarılı olamadılar.

Bu son noktaya değinmişken, savaş durumuna ve "iç savaş" çağrısı sorununa, buradan giderek de

bakabiliriz. Normalde genelleşmiş bir savaş durumunda ve 200-300 bin asker kaçığının olduğu bir yerde, binlerce kişinin bu nedenle kurşuna dizilmesi lazımdı. Böyle bir şey yapılabiliyor mu? Bu bile birşey gösteriyor. Emperyalist savaşta yapılıyor ama, emperyalist savaşta bunlar anında yapılıyor. Bugün 250-300 bin kişi gönül rahatlığıyla askerden kaçıyor, devlet buna bir çare de bulamadı neticede. Bunlar da gerçeğin bir başka yanı.

Şunu anlatmaya çalışıyorum. Bütün parçayı belirleyebiliyor, ama parça bütünü belirleyemiyor. Yani Türkiye'de bir iç savaş olsa, Kürdistan'da Kürtler bir dönem sükunetlerini korusalar bile (ki koruyamazlar) çok geçmeden bütün parçayı ardından sürükler. '60-70'li yıllarda Türkiye'nin metropollerindeki görkemli çıkışlar Kürdistanı yedekledi ve ardından sürükledi. Parça bunu yapamıyor ama, ulusal sorun ekseninde bu gerçekleşemiyor.

Kürdistan'daki ulusal savaşın Türkiye'deki herhangi bir toplumsal-siyasal dinamiği yedekleyebildiğini gördünüz mü siz? Parça derken ben hiç de coğrafik parçayı kasdetmiyorum. Tersine, soruna toplumsal-siyasal ilişkilerden bakıyoruz. Bütün ya da parça, burada toplumsal-siyasal bir nitelik taşıyor. Ulusal çelişki burada parça, alt bir parça bu. Lenin, ulusal sorun tartışmalarımızda çok geniş bir yer tutsa da programımızda ikincil bir sorundur, diyor. Üstelik 1919 tartışmalarında, yani ulusal sorunun tüm boyutlarıyla tarih ve çözüm sahnesine çıktığı bir evrede söylüyor bunları.

Nadir: PKK'ye ilişkin olarak, hiç kimse bir ulusal hareket sınırları içerisinde daha ileri bir kuvvet örgütleyip ortaya çıkaramazdı, dedin. Bence buna şöyle bir kayıt da düşmek gerekiyor. Gerçekten çok kendine özgü hareketler dışında, toplumdaki sosyal gerçekliğe

Askere gitme sloganını yeniden irdelememiz gerekecek.

Bunun ne kadar işlevli olabildiğini sükunetle irdelemek gerekecek.

Bu sloganın asker kaçaklarını çoğaltmak dışında bir işlevi yok.

Bu çerçevede son derece pasif bir slogan.

Ordu içinde devrimci çalışma yapma ve safları içerden bozma olanağını ortadan kaldıran bir yapısı var.

Bu slogan, diyor Komünist Enternasyonal Altıncı Kongresi,

toplumun ileri kesimlerini, ordu içinde devrimci çalışma yürütecek güçleri,

savaştan geniş kesimden koparmış oluyor.

Zira bu çağrıya bilinçli bir biçimde

ancak en ileri, öncü unsurlar uyabilirler. Tersinden de, askere giden

yüzbinlerce bilinçsiz işçi ve emekçi çocuğu gencin

ordu mekanizması içinde tam denetim altında tutulması ve

savaşta hiçbir güçlkle karşılaşmadan

kullanılması sözkonusudur burada.

az-çok ilgi gösteren hiçbir hareket de ulusal istemlerin sınırlarını tutup bu kadar daraltmaz.

Cihan: PKK'nin böyle de tuhaf bir çelişkisi var. Sanıyorum Sovyetler Birliği'ndeki çöküşe denk gelmesinin bunda önemli bir payı var.

PKK sorunu salt ulusal istemler çerçevesinde tutarak, böylece emperyalist dünyayı Kürt sorununa potansiyel bir hakem haline getirmiş oldu. Düşünebiliyor musunuz, Batı Avrupa'da devrimin diplomasisi olabilir mi? Herhangi bir emperyalist ülke size bu imkanı verebilir mi? Türkiye'de sosyal devrim mücadelesi veren hiçbir devrimci parti Avrupa'da anten kiralayıp televizyon kurabilir mi? Bu eşyanın tabiatına aykırıdır. Ulusal dava, ulusal hak sorunu çerçevesinde, bu olabiliyor ama.

Hiçbir emperyalist devlet ya da daha genel olarak hiçbir burjuva devlet kalkıp, Türkiyeli işçilerin sosyal devrim yapma hakkı var demez, diyemez. Bu eşyanın doğasına aykırı. Ama herhangi bir emperyalist devletin başbakanı, ya da dışişleri bakanlığı, biz Kürtlerin de ulusal haklarının gözetilmesini istiyoruz, Türk devletinin bu konuda daha esnek davranmasını istiyoruz, diyebiliyor. Sınıf savaşıyla ulusal savaş arasındaki çok temelli farka işaret ediyor bu. Ama ulusal savaş kendini burjuva düzenin ve genelde emperyalist sistemin koşullarına uyarlama eğilimi taşıdığı sürece, bu böyle olabiliyor. PKK orak-çekici boşuna mı attı bayrağından? Diplomasi yapıyoruz, temsilcilikler açıyoruz, orada orak-çekici bayrak asamıyoruz, bu problem yaratıyor, diyerek terk ettiler orak-çekici bayrağı.

Sonuç olarak, askere gitme sloganını yeniden irdelememiz gerekecek. Bunun ne kadar işlevli olabildiğini sükunetle irdelemek gerekecek. Bu sloganın asker kaçaklarını çoğaltmak dışında bir işlevi yok. Bu çerçevede son derece pasif bir slogan. Ordu içinde devrimci çalışına yapma ve safları içerden bozma olanağını ortadan kaldıran bir yapısı var. Bu slogan, diyor Komünist Enternasyonal Altıncı Kongresi, toplumun ileri kesimlerini, ordu içinde devrimci çalışına yürütecek güçleri, savaşan geniş kesimden koparmış oluyor. Zira bu çağrıya bilinçli bir biçimde ancak en ileri, öncü unsurlar uyabilirler. Tersinden de, askere giden yüzbinlerce bilinçsiz işçi ve emekçi çocuğu gencin ordu mekanizması içinde tam denetim altında tutulması ve savaşta hiçbir güçlükle karşılaşmadan kullanılması sözkonusudur burada.

Temmuz: “Sömürgeci işgal ordusu Kürdistan'dan defol!” , “Kürt halkına kurşun sıkma!” sloganları önplana çıkarılabilir. Çağrı ve çabalar bu çerçevede yoğunlaşabilir. Bugün güncel bir slogan olarak “iç savaş”, bütün bir Türkiye toplumunu kesmiyor, bütüne ait bir şey değil, buna ben de katılıyorum.

(...)

“Yeni-sömürgecilik” üzerine ara tartışma

Temmuz: Benim başka bir sorum var. “Yeni-sömürgecilik” terimini çok kullanmıyoruz, bunu sormak ve tartışmak istiyorum.

Cihan: Kavramsal içeriğine bakılarak bu konudaki tartışmaya doğru bir yanıt verilebilir. Bu bir kavramlaştırma, '60'larda ortaya çıkmış bir kavramlaştırma. Lenin'in daha savaş dönemi çözümlemelerine, somutta emperyalizm üzerine yazdıklarına baktığımızda, Arjantin, Portekiz vb. ülkeler için bir biçimde bu türden bir olgunun sözü ediliyor. Arjantin siyasal anlamda bağımsız bir ülke diyor, ama aynı zamanda Britanya'nın bir ticari sömürgesi... Aynı şey Portekiz üzerinden örnekleniyor. Daha doğrusu Lenin emperyalizm üzerine literatürde

*Lenin, yüzyılın başında,
doğrudan sömürgeleştirme daha kârlı, diyor.
O günün koşullarında gerçekten daha kârlı.
Ama halkların henüz ulusal kimlik, ulusal bilinç,
dolayısıyla ulusal hareket olarak tarih sahnesine
güçlü bir biçimde çıkmadıkları bir dönemde
bu ilişki biçimi kârlı.*

*Oysa daha sonra bunun astarı yüzünden
pahalya gelmeye başlıyor.*

*Kaldı ki, daha önce de hatırlattım, bu yöntem değişikliğinin
ilk örnekleri, Ekim Devrimi'nin sömürge uluslar üzerinde
yarattığı derin sarsıntının etkisi ve korkusu altında,
daha o zamandan gündeme geliyor.*

*Lenin, ezilen ve sömürge uluslara ilişkin temel tezlerinde
bu yöntem değişikliğine yer vermek, ezilen ulusları,
onların devrimci yurtsever güçlerini
bu konuda uyarmak ihtiyacı duyuyor.*

bunun böyle tanımlandığını söylüyor. Dolayısıyla “yeni-sömürgecilik” kavramı, devlet bağımsızlığını kazanmış, ama iktisadi ve mali açıdan emperyalizme bağımlılığı süren ya da onun tarafından yeniden köleleştirilen ülkelerin durumunu anlatıyor.

Arjantin ya da Portekiz örneğinden sözettim, fakat bunlar tarihsel açıdan bakıldığında farklı, gerçekten kendine özgü örnekler. Oysa “yeni-sömürgecilik” kavramı, daha çok klasik sömürge ilişkisi içinde bulunan ulusların, sonradan devlet bağımsızlığı kazansalar bile, bu biçimsel bağımsızlığa rağmen her alanda emperyalizme bağımlılık durumlarını sürdürmelerini anlatan, dile getiren bir kavram. Yani klasik sömürge durumunun yerini alan yeni bir bağımlılık ilişkisi anlatılıyor burada. Nitekim Lenin, 1920'de, Komünist Enternasyonal İkinci Kongre'sinde, sömürge sahibi emperyalistlerin bu sahte bağımsızlık oyununa daha o günden dikkat çekiyor. (*Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu Üzerine Tezler*/11. madde, 6. şık: “*Bütün ülkelerin ve hele geri kalmış ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan usanmadan, siyasal bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen bağımlı devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli bir biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklamak ve suçlamak...*” - Red.)

Tuna: Peki, bu “bağımlı” kavramının daha dar içerikli, “yeni-sömürge” kavramının ise daha geniş içerikli olduğu bir yerde, biz niye “bağımlı”yı tercih ediyoruz Türkiye için?

Cihan: Biz “bağımlı”yı “yeni-sömürge” kavramından çok, yarı-sömürge kavramına bir alternatif olarak tercih ediyoruz. Zira yarı-sömürge kavramı biraz klasik dönemi çağırıştırıyor. “Yarı-sömürge, yarı-feodal” kalıbı içerisinde bu özellikle böyle bir anlam kazanmıştı. Biz, biraz yarı-sömürge kavramının o klasik, o yüzyılın başındaki döneme denk düşen içeriğinden uzaklaşmak, bu tür bir mesajdan uzaklaşmak için, “bağımlı ülke” demeyi, bu kavramı kullanmayı tercih ettik. Aslında bağımlı ülkeler kavramı yüzyılın başında da var. “Sömürge ve bağımlı ülkeler” deniliyor mesela. Yarı-sömürge çok, “sömürge ve bağımlı ülkeler” kavramı kullanılıyor. Ama yanısıra yarı-sömürge kavramı da kullanılıyor. “Bağımlı ülkeler” kavramı o dönem daha çok Latin Amerika ülkelerini, İspanya, Portekiz, Brezilya ve Arjantin türü ülkeleri, Yunanistan türü ülkeleri kapsayan bir kavram olarak kullanılıyor. O dönemde özgü tarihi olan ülkeler. Emperyalizmin klasik dönem

sömürgecilliğini hiçbir zaman yaşamamış ülkeler. Kullandığımız terim ya da kavram bir ilişki sisteminin bilimsel içeriğini doğru bir biçimde, çarpık yorumlardan en uzak bir biçimde verebilmelidir. Biz mümkün mertebe çarpık algılamaya en az imkan veren kavramlar kullanıyoruz. “Bağımlılık” kavramındaki tercih de buradan geliyor. Bazı kavramlar gerçekten çok büyük ölçüde çarpıtılmış, garip garip tartışmalar içerisinde yıpratılmış kavramlar olduğu ölçüde, bunlardan bazılarına özel bir eğilim duymamak anlamında söylüyorum, yoksa tümüyle reddetmek için değil. Emperyalizme bağımlılık daha sade ve Türkiye'nin kendine özgü tarihi üzerinden bakıldığında daha uygun ve açıklayıcı bir kavram. Bu nedenle tercihen onu kullanıyoruz **Tuna:** Sol hareketin kullandığı “yeni-sömürgecilik”in bu tür yorumlarının baskın olması, çıkışlarından beri böyle olması bir tarafa. Ama aslında bağımlılık, bağımlı ülke için daha geniş bir hareket alanına karşılık geliyor. Bizim emperyalizme iktisadi, mali, siyasi, askeri, kültürel,

diplomatik, yani her alanda kölece bağımlılık dediğimiz bir durumda, “yeni-sömürgecilik” kavramını kullanmak daha uygun gözüküyor. “Bağımlılık”, sanki nispeten daha rahat, daha özerk bir hareket alanını tanımlıyor.

Cihan: Ama kapitalizmin kendi toplumumuzdaki temellerini, o temel üzerinde yükselen bir sınıfın varlığını gözden kaçırmaya yaradığı ölçüdeyse, böylece giderek emperyalizme karşı burjuva ya da küçük-burjuva miliyetçi bir konumun dayanağı haline getirildiği ölçüdeyse, bu kez “yeni-sömürgecilik” kavramı biraz itici geliyor.

Biz bilimsel ve kategorik olarak hiç de ötekini reddetmiyoruz. Bilimsel olarak ikisi aynı ölçüde doğru. Politik mesaj bakımından, emekçilerin algılamasını kolaylaştırmak, sınıf bilincini keskinleştirmek bakımından, biz belli şeyleri özellikle tercih edebiliriz. Geline yerde MAİ vb. anlaşmalarla burjuvazinin biçimsel iç hukukunun bile yıkılmaya gittiği bir yerde, 40 milyar dolar kredi karşılığında Meksika maliyesinin olduğu gibi ABD'nin eline verildiği bir durumda, öteki kavramı, yeni-sömürgecilik kavramını tercihen öne çıkarabiliriz. Yani bilimsel içeriği açık olmak kaydıyla, biz kavramların kullanımında bir zenginliği tercih edebiliriz. Yeni bir hareket olarak ortaya çıkışımız, o eski içeriğe tepkiyi eskinin diline de bir tepki biçiminde kendini göstermiş, bu alanda bir ihtiyatı getirmiş olabilir. Ama bugün artık, parti programını bilimsel teorik temelleriyle oluşturma aşamasında, biz, bilimsel içeriğinde tam bir açıklığa sahip olmak kaydıyla, dilimizi esnetip zenginleştirebiliriz. Açıklayıcı işlevi olan başka bazı kavram ya da terimleri kullanmak yoluna gidebiliriz. Bu çerçevede, katı, esneklikten yoksun bir mezhep dilinden bilerek kaçınmalıyız.

(...)

Unutmayalım, klasik sömürgecilik, sadece bir dizi ülkede halkların yürüttükleri zorlu mücadelelerle bağımsızlıklarını söke söke almasıyla çökmedi. Yanısıra, bunu gören emperyalistler, bazı sömürgelerine biçimsel bağımsızlık vermek yoluna da gittiler. Sömürgeci emperyalistler belli plan ve hesaplar çerçevesinde, işbirlikçi yönetimleri kendileri bizzat örgütleyerek bazı eski sömürgelerine güya bağımsızlık verdiler. Elbette, tam da devrimci ulusal kurtuluş dinamiklerini dizginlemek için yapıldı bu. Bu tür ülkelerdeki hammadde kaynakları ve pazar üzerindeki egemenliklerini kaybetmemek için yaptılar bunu. Halklar üzerine kurulan o iktisadi mali-egemenliğin

burada yalnızca biçimi değişiyor.

Egemenlik özü itibarıyla aynı egemenlik olarak kalıyor.

Lenin, yüzyılın başında, doğrudan sömürgeleştirme daha kârlı, diyor. O günün koşullarında gerçekten daha kârlı. Ama halkların henüz ulusal kimlik, ulusal bilinç, dolayısıyla ulusal hareket olarak tarih sahnesine güçlü bir biçimde çıkmadıkları bir dönemde bu ilişki biçimi kârlı. Oysa daha sonra bunun astarı yüzünden pahalıya gelmeye başlıyor. Kaldı ki, daha önce de hatırlattım, bu yöntem değişikliğinin ilk örnekleri, Ekim Devrimi'nin sömürge uluslar üzerinde yarattığı derin sarsıntının etkisi ve korkusu altında, daha o zamandan gündeme geliyor. Lenin, ezilen ve sömürge uluslara ilişkin temel tezlerinde bu yöntem değişikliğine yer vermek, ezilen ulusları, onların devrimci yurtsever güçlerini bu konuda uyarmak ihtiyacı duyuyor.

Peki Türk devleti niye bu kadar azgınca sömürgeci bir ilişkiyi korumaya çalışıyor? Çünkü emperyalist ve başa güreşen bir devlet değil. Kürdistan kendi egemenliği altında olduğu sürece o onun için bir iç pazardır, egemenlik orada dolaysızdır, siyasal, hukuksal, kültürel avantajlara sahiptir. Ama bağımsız bir siyasal birim olarak Kürdistan kendisinden koptuğu zaman, uluslararası rekabet koşullarında oraya artık ancak sermaye gücüyle girebilir, iktisadi gücü ölçüsünden girebilir. Oysa şimdi kendisinin dolaysız egemenlik alanıdır. Kaldı ki Kürdistan üzerinde tarihsel temellere dayalı bir hak iddiasında, burayı kendi toprağı, kendi dolaysız ve tartışmasız egemenlik alanı sayıyor, vb.

“Sömürgeler değirmen taşıdır”, diyordu İngiliz burjuvazinin bazı temsilcileri, 1840-1860 yılları arasında. Neden peki? Çünkü sanayi devrimini yapmış İngiltere, dünyanın atölyesi ve uluslararası rekabette rakipsiz. Kendisinin gümrük duvarları yok, çünkü kendi mallarıyla yarışacak güçte başka kapitalist ülkeler yok. Oysa Almanya durmadan gümrük duvarlarını yükseltiyor. Neden? Gelişmiş İngiliz sanayisi karşısında ancak böylece ileride onunla yarışacak kapasiteyi sağlayabilmek için. Ama işte tam da bu nedenle ve 19. yüzyılın son çeyreğinde, rakip emperyalist devletlerin yükseldiği bir evrede, tutum değişiyor. Sömürgeler artık Britanya İmparatorluğu için “değirmen taşı” olmaktan çıkıyor. Tam tersine, artık sömürge yağmasında en büyük payı kapmak, en temel kaygı haline geliyor.

Bu iş uzun dönem böyle sürüyor ve bakıyoruz 1950'lerde yeni bir durum ortaya çıkıyor. Bu kez tarih sahnesine ardı arkası kesilmeyen bir dalga olarak ezilen uluslar çıkıyor. Klasik sömürge sistemi ardı arkası kesilmeyen darbeler alıyor ve hızla çöküşe gidiyor. Bunun üzerine sömürgeci emperyalistler inisiyatifi kaybetmemek için sömürgelerine sözde bağımsızlık tanıma yoluna gidiyorlar. Sonuçta doğrudan sömürgeci egemenlik taşınamaz bir yük haline geliyor ve yerini yeni-sömürgeci yöntemlere bırakıyor.

Bu arada, bu konu üzerinde bu kadar durmuşken, bir özel noktayı daha ekleyeyim. Bazı durumlarda emperyalistler arası rekabet ve çatışma, bazı emperyalistlerin rakibinin sömürge ilişkileri üzerinden kurduğu pazar ve hammadde tekeline karşı, sömürgelerin bağımsızlığını yerine göre teşvik ettiği de görülüyor. Bunu birinci emperyalist savaş sonrasında ortaya atılan Wilson İlkeleri üzerinden örneklemekle yetineceğim. Bilindiği gibi, ABD savaş sonrasında hemen hiç sömürgesi olmayan bir ülkedir. Nedir peki

Unutmayalım, klasik sömürgecilik, sadece bir dizi ülkede halkların yürüttükleri zorlu mücadelelerle bağımsızlıklarını söke söke almasıyla çökmedi. Yanısıra, bunu gören emperyalistler, bazı sömürgelerine biçimsel bağımsızlık vermek yoluna da gittiler. Sömürgeci emperyalistler belli plan ve hesaplar çerçevesinde, işbirlikçi yönetimleri kendileri bizzat örgütleyerek bazı eski sömürgelerine güya bağımsızlık verdiler. Elbette, tam da devrimci ulusal kurtuluş dinamiklerini dizginlemek için yapıldı bu. Bu tür ülkelerdeki hammadde kaynakları ve pazar üzerindeki egemenliklerini kaybetmemek için yaptılar bunu. Halklar üzerine kurulan o iktisadi mali-egemenliğin burada yalnızca biçimi değişiyor. Egemenlik özü itibarıyla aynı egemenlik olarak kalıyor.

Wilson İlkelerinden biri? Ulusların kendi kaderini tayin hakkı! Neden peki? Çünkü kendi konumu buna müsait. Kendisi doğrudan sömürge sahibi bir güç değil. Bu durumda bu ilke, İngiltere'nin, Fransa'nın, ötekinin berikinin sömürge tekeline karşı ileri sürülmüş oluyor. Bu arada Amerikan emperyalizmine büyük bir ideolojik avantaj sağlayan, halklar nezdinde prestij sağlayan bir davranış tarzı oluyor bu. Bu açıdan da işine geliyor. Amerikan kapitalizmi hızla yükseliyor, sömürge tekeli ortadan kalkarsa, iktisadi ve mali araçlarla oralara daha rahat girebilirim diye düşünüyor. Elbette burada Ekim Devrimi'nin ezilen ve sömürge uluslarda yarattığı derin etki ve sempatiyi bloke etme çabası da çok temel bir rol oynuyor. Deyim uygunsa, bir taşla iki kuş...

“Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler” başlıklı metin üzerine değerlendirme

Tuna: Sabahki tartışmalar çerçevesinde 1. Genel Konferans'ımızın *Bugünün Dünyası* metnine (bkz. *EKİM 1. Genel Konferansı/ Değerlendirme ve Kararlar*, Eksen Yay., s.63-91) yeniden bakmak gerçekten çok ilginç oldu benim için. Bu metinde yalnızca bir 20. yüzyıl değerlendirmesi yok, yanısıra '89 sonrası süreç de başarıyla değerlendiriliyor. Oldukça erken bir evrede bizim hayli güçlü değerlendirmeler yaptığımız açığa çıkıyor, bu metin üzerinden.

Burada iki yön var: Biri, meselenin aslında daha geniş, belli noktalarda belirsizlik taşıyan, yani yeni dönemin kalıcı olmaktan çok konjonktürel olan bazı eğilimlerinin yerli yerine oturtulması. Burada marksist hareket açısından asıl önemli olan, sol hareketin biraz kolayından spekülasyonlara geniş bir tartışma alanı açışının karşısında, kalıcı eğilimleri tespit etmektir. Biz program sorunu üzerine tartışmalarımızı bir yanıyla da önümüzdeki teorik görevleri belirlemek olarak görüyoruz, sorunu basit bir akademik çalışmadan temelden ayıran bir yanı tespit ediyoruz.

Bu yönüyle bakıldığında, 1. Genel Konferans'ımızın 20. yüzyılın bilançosunu çıkaran ve günümüzdeki olgu ve eğilimleri irdeleyen bu metni gerçekten güçlü ve bütünlüklü. Ben yeniden okuyunca, bizim temel yönelimi fazlasıyla yerli yerine oturttuğunu biraz da şaşırarak gördüm. Sekiz yıl sonra okunması üzerinden hala böyle bir gücü koruyor olması, bu metnin bizim için önümüzdeki dönem bakımından da kalıcı olduğunu gösteriyor. Aslında gelişmelerin giderek temel değerlendirme ve öngörülerimizin belli noktalarda doğruladığına dair belli ekler de yapabiliriz.

Program tartışmaları sırasında, Temmuz voldaş yeni dönem üzerine bir öneri getirdi; emperyalizm

bölümünde yeni dönemi tanımlamamız lazım, dedi. Ben program çerçevesinde bunu nasıl tanımlayabileceğimizi ya da bunun ne tür bir ihtiyaca karşılık geldiğini tam anlayamadım. Biraz bunu tartışmak ve anlamak istiyorum. Bugünün dünyasına ilişkin güncel bazı gelişmelerin de programa girmesi, 1919 programından da belli örnekler verilerek, buna daha esnek bakılabileceği ve güncel sürecin özelliklerine yer verilmesi önerildi. 1919'da İkinci Enternasyonal'e karşı tutum gibi sorunların öne çıkabildiği, bizim de dünyanın bugünkü tablosuyla ilgili bazı şeyler söyleyebileceğimiz söylendi. Bunun tam sınırlarını çizemedim, ihtiyacı da bir yere oturtmadım. Kısa ve özlü bir biçimde denildi. Ama bu bizde bir yönüyle yıllar öncesinden ve

üstelik son derece başarılı bir biçimde, kendi içinde hayli güçlü ve ayrı bir metin olarak zaten yapılmış. *Bugünün Dünyası* metni içerisinde bunlar çok büyük ölçüde var. Ve bir program metni içerisinde, sosyalizmin bu yüzyıl boyunca kazandığı mevzilerin bir dönem sonra geri alınmış olması üzerinden birşeyler söylemek, bana çok anlamlı görünmüyor. Program gibi daha kalıcı olması gereken bir metinde bu türden sorunları işlemek benim için anlamlı değil.

Bizim 1. Genel Konferans'ta *Bugünün Dünyası* üzerinden söylediklerimizin kapsamı ve işlevi farklı. Bunların bir hareketin ilk şekilleniş döneminde, bir ilk konferansında, bugünün dünyası gibi bir çerçevenin içerisine yerleştirilmesi ile bir program metninin içerisine yerleştirilmesi iki ayrı şeydir. Biz buna hep ulaştığımız teorik sonuçların programa içerilmesi diyoruz da, bu burada tam nasıl yapılabilir, bu konuda fazla birşey söyleyemiyorum.

Meselenin diğer yanı, 20. yüzyılı boydan boya kaplayan ulusal kurtuluş savaşları sürecinin geline yerdeki durumu. Genel bir eğilim olarak, Filistin, Kürdistan vb. birkaç istisna dışında, bu sürecin artık kapandığı olgusu. Bu ülkelerde gündemde olanın artık büyük ölçüde sosyal kurtuluş mücadeleleri olduğu, bunun aslında dünyada sadece nesnel bir eğilim olarak değil, (tıpkı '60'lı yıllarda ulusal kurtuluş hareketinin popülizmi beslemesi türünden), siyasal-özel alanda da aslında EKİM gibi komünist hareketlerin doğumuna ve güçlenmesine yolaçağı tespiti çok önemli bence. Zira bu kalıcı ve baskın bir eğilim bundan sonrası için. Biz şimdi her ne kadar “sömürgeciliğin rönesansı” sömürgeciliğin klasik biçimine dönüştür desek de, bunun sınırları belli, bu eğilimi abartmamak gerekir. Bu emperyalizmin bir yönelimini anlatsa da, bu tarihsel kazanımı eski klasik sömürgeciliğe kadar geri götürebilir mi, bu çok gerçekçi bir tablo gibi gözüküyor. Böyle olduğu ölçüde de yapılan tespit kalıcı bir eğilimi anlatıyor.

Ama sosyalizm mücadelelerinin 20. yüzyılda kazandığı belli mevzilerin bugün kaybedilmiş olması, bu noktada aslında sosyalizmin bir döneminin belli siyasi öznelinin de kambur olmaktan çıkması gibi olguları, kalkıp programda dile getirmek gerekli değil bence. Zira bunlar bir program metni içerisinde kalıcı eğilimlere karşılık gelmiyor.

Temmuz: Sorun, emperyalizm bölümünde, temel gerçekleri özlü biçimde ifade etmek, içinde bulunduğumuz dönemin temel iktisadi ve siyasi eğilimlerini, bu çerçevede proletarya hareketinin görevlerini belirlemek sorunuydu benim için. Tartışmanın bir bölümü buydu.

Burada 1919 programı farklı amaçlarla, dünya işçi sınıfına seslenmek amacıyla, farklı bir tarzda kaleme

alınıyor. 1928 programının buna da yönelen, bir de dünya komünist hareketinin toplam bir programı olmaktan gelen yönleriyle, daha değişik özellikleri var. Biz bunu nasıl yapmalıyız, nasıl yapabiliriz? Tartışılması ve netleştirilmesi gereken sorun bu.

Benim ilk başta aklıma gelen, emperyalizm çağı tanımlaması bölümüne 20. yüzyılın temel çizgilerini yedirmek ve yeni ekonomik gelişmelerin sosyal-siyasal çizgilerini ayrıca uygun bir yere koymak olmuştur. Bir önceki tartışmada, böyle yapabilir miyiz, diye sormuştum. Bu tartışma içinde bir diğer öneri olarak da, belki bunu giriş bölümüne alabiliriz, giriş bölümü de tercih edilebilir, denilmişti. Dönüp bakıldığında, gerçekten bu kapsamda bir değerlendirmenin giriş bölümünde daha anlamlı olabileceğini, 20. yüzyılı temel çizgileriyle veren ve önümüzdeki dönemin temel çizgilerine değinen bölümü buraya almanın daha uygun olacağını düşündürdü bana. Program üzerine yeniden incelemelerin ışığında ulaştığım bir düşünce bu. İlk olarak bunu söyleyeceğim.

1. Genel Konferans metnine gelince. Ben de Tuna yoldaşın söylediklerine katılıyorum. Bu gerçekten güçlü ve kalıcı bir metin. Buna ek olarak ne söyleyebilirim? Örneğin Cihan yoldaşın o ilk dönem konuşmalarında ifade ettiği üretimin uluslararasılaşması olgusu ve bunun sınıf mücadelesi açısından sonuçları eklenebilir. Bu olgudan hareketle, proletaryanın sınıf mücadelesinin güçlenen enternasyonal boyutuna, enternasyonal görevlerin, enternasyonal dayanışma ve yakınlaşmanın çok daha ön plana çıktığına vurgu yapılabilir.

Bu metni okurken, ben de, bizim o dönem söylediklerimizde bu ve benzeri birkaç nispeten yeni olgu dışında, bütün temel eğilimler varmış diye düşündüm. Zaten bugünkü konuşmalarda da açıkça görüldü; bizim bu konulara ilişkin görüş ve değerlendirmelerimizde temel olarak aldığımız ve yararlandığımız bir metin oldu bu her zaman. Mesela ben PYO'nun 1. sayısındaki yazıyı çok hatırlamıyordum. Ama temel metin olarak 1. Genel Konferans'm bu metni, hep beslendiğimiz temel bir metin oldu bizim için.

Buradaki gözlem ve değerlendirmelere, bugünden bakarak, belki bazı güncel öğeler eklenebilir. Birkaç yıl önce Meksika'da, geçen sene Güney Asya'da, şimdilerde Rusya'da ve bazı Latin Amerika ülkelerinde yaşanan kriz ve ekonomik iflaslar var örneğin. '70'lerde başlayan dünya ekonomisindeki genel krizden, dünya kapitalizminin temel çelişkilerinden geliyor bu iflaslar. Kimi mali bir çöküş oluyor, örneğin Meksika'daki gibi. Kimi mali çöküşün yanısıra iktisadi bir çöküşe uğruyor, Güney Asya'da yaşananlar gibi. Güncel ve yeni gelişmeler olarak bunlar eklenebilir, daha 1991'in başında yapılmış bu değerlendirmelere.

Bir başka nokta daha. Emperyalizm çağı gibi yepyeni, ayrı bir çağ değil kuşkusuz bugün yaşadığımız süreç. Ama en azından belirli iktisadi ve siyasi özellikleri ile '50'li yıllardan bu yana yaşanmış bir dizi süreç var, bunların ortaya çıkardığı yenilikler var. Temel işleyiş yasalarına ilişkin yenilikler değil kuşkusuz bunlar, ama belli şeylerin daha basat, ya da daha belirgin ve genel hale gelmesi var. Öte yandan üretimin uluslararasılaşmasının aldığı yeni boyutlar, bunun basit bir iktisadi grev olayı, örneğin son General Motors grevi üzerinden bile izlenebilen yansımaları var. Yine spekülasyon sermayenin kazandığı çok özel ağırlık, bunun ekonomi, sosyal yaşam ve uluslararası ilişkiler üzerinde yansımaları var. Bu tip nispeten yeni olguları da programımız içermeli diye düşünüyorum.

Biz devrim sorununa da geleneksel çevrelere egemen olandan tümü ile farklı yeni bir bakış getiriyoruz. Biz tutup bir arabaşlığa, “Kapitalizme ve emperyalizme karşı demokratik devrim!” deyip ünlem koyduğumuzda, böylece tarihsel evrimin eskittiği yaklaşımlarla günümüzün maddi-toplumsal gerçeklerine yaklaşıldığını, alaylı bir eleştirel vurgu içinde ortaya koymuş oluyoruz. Biz bugün anti-emperyalist mücadelenin içeriği temelden değişmiştir diyoruz. Bu kadar temel önemde bir fikir, ancak yeni gerçekler üzerinden, bunların tespiti ve tahlili üzerinden ileri sürülebilir. Bu ancak yaşanmış milli kurtuluş devrimlerinin ortaya çıkardığı yeni sonuçlar üzerinden söylenebilir. İkinci emperyalist savaştan sonra yaygınlaşan sermaye ihracının bağımlı toplumların bünyesinde yarattığı iktisadi-toplumsal değişimler üzerinden söylenebilir. Geleneksel ilişkilerin tasfiyesi, yerini modern burjuva ilişkilere bırakması üzerinden söylenebilir.

Bu programın yapısı ve biçiminden ayrı olarak, biraz teorik olarak nasıl kapitalizmin yasallıklarını tartıştıysak, emperyalizmi de teorik olarak tartışabiliriz. Yani tartışmak ve belli temel metinlerden de hareketle belli bir sistemle sunuşunu yapmak, mantığını koymak gerekir diye düşünüyorum.

Cihan: Biz tartışmalarımızı programda neyin ne kadar yer alacağı ile sınırlamak durumunda değiliz, o ayrı bir sorun. Biz burada konuları ve sorunları serbestçe tartışıyoruz, tartışmak durumundayız. Ama sonuçta; bu bizim programımızda şu temel noktalarda, şu temel yasallıklarıyla ya da şu ilkesel pratik sonuçları ile yer alacaktır; onun ötesindeki her sorun, önemli olmakla birlikte, bir program çerçevesi kapsamına girmez demek durumunda da kalabileceğiz. Nitekim öyle de oluyor. Şu veya bu sorunu burada genişçe tartışıyoruz; ama şu noktası programda yer alacaktır ya da alınması yeterlidir, demek durumunda kalıyoruz.

Nadir: 1. Genel Konferans'ımızın sözkonusu metnini ben de yeniden inceledim. İşin doğrusu metni yeniden okuyana kadar, 20. yüzyılın özellikle ikinci yarısının temel çizgilerinin irdelenmesi ve ortaya çıkacak temel sonuçların programa yansıtılması gibi bir soru vardı benim kafamda. Ama bu metni okuduğumda, aslında bizim daha '91 yılı başında bunu fazlasıyla yaptığımızı ve bütün temel çizgileri ile verdiğimiz gördüm. Bu açıdan, hiç değilse program çerçevesinde, ihtiyaç duyulacak çok birşey olmadığını farkettim. Tuna yoldaşın yaptığı özete bu açıdan tümüyle katılıyorum. Hem bütünlüğü, hem de tüm temel kritik noktaları verebilmesi açısından, son derece bütünlüklü ve açıklayıcı bir metin var önümüzde.

Tabii metnin Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku ülkelerinin hemen çöküşü sonrasında yazıldığı düşünülürse, izleyen dönem açısından yeni bir takım gelişmeler de elbette var. Bu çerçevede belki programa ilişkin değil ama, bizim siyasal görevlerimize, gelişmelere ilişkin sorumluluklarımız çerçevesinden bakıldığında, orada irdelenmesi gereken belli sorunlar var. Bunların bazılarını Temmuz yoldaş ifade etmiş de oldu. Üretimin uluslararasılaşması sorunu vb. Buna özellikle büyük tekellerin kendi üretimlerinin önemli bölümlerini hızla geri ülkelere kaydırmaları eklenebilir. Bu günümüzde tekellerin yaygın bir eğilimi olarak ortaya çıkıyor.

Şöyle birşey de var; geçmişte emperyalist kamp, kendi arasındaki çelişkileri bir ölçüde bastırarak, ABD'nin jandarmalığında işleri sürdürüyordu. Metnin isabetle söylediği gibi, şimdi bunun önü açılmış da oldu. Emperyalistler arası rekabet giderek hızlanacak ve bu pazar paylaşımlarına doğru yayılacak. Ama görüldüğü kadarıyla gerek kendi içlerindeki rekabetten, yani pazarlarını kaptırmamak kaygılarından ötürü, gerekse dışarıdaki rekabet kaygılarından ötürü, emperyalistler her türlü devrimci-

ilerici harekete karşı çok daha barbarca davranacaklar. Bundan çıkan sonuçlar nedir? Bundan çıkan sonuçlar, sosyal kurtuluş mücadelelerinin çok daha zorlu geçeceği. Bu bir. İkincisi, mücadelelerin artık ulusal planda değil, evrensel boyutlarda çok da özel bir tarzda öne çıkacağı gerçeğidir. Benim eklemek istediğim ya da açılmasında yarar gördüğüm sorunlardan biri bu. Ulusal kurtuluş hareketlerinin, sosyal kurtuluş hareketine bağlanmadıkları ölçüde emperyalist sistemin dışına çıkamadıkları, bütün bir tarihsel deneyim ile ortadadır ve biz bunun sonuçlarını 1. Genel Konferans'ımızın sözkonusu metninde çok iyi bir biçimde özetlemiştir. Ama buna rağmen

PKK bir dönem için sol hareketin geniş bir bölümünü etkileyen ve ideolojik basınç altına alan, onun devrimci perspektifini bulandıran bir ağırlığa dönüşebildi. Ki bizim saptamamız, PKK'nın geriye dönük eğilimler içerisine girdiği sürecin hemen öncesine geliyor. Burada tabi yalnızca ideolojik mücadeleyi daha etkili sürdürebilmek bakımından demiyorum. Daha önemlisi, politik mücadeleyi daha etkili sürdürmek ve bu açıklıkları açık bir ideolojik saldırı ve etkiye dönüştürmek bakımından da, önümüzde büyük imkanların olduğu noktasına dikkat çekmek istiyorum. Kürt sorununa ilişkin son program sorunları üzerine konferansın metinleri bu açıdan ayrıca önemlidir ve bunun bir an önce kitap halinde yayınlanması gerekiyor.

Programın yapısına ilişkin olarak, Temmuz yoldaşın söylediklerine bir takım kayıtlar düşmek istiyorum. Programı hantallaştıracak, aslında programın özünü de karartabilecek ayrıntılardan kaçınmak gerektiğini düşünüyorum. Çok temel çizgileriyle kapitalizm, aynı şekilde çok ana çizgileriyle emperyalist gelişme verilirse yeterlidir. Ötesi, Lenin'in deyişi ile, yüzlerce makale ve ajitasyon konuşmasının sorunudur, böyle yapmanın daha doğru olduğunu düşünüyorum. Buna belki şöyle birşey ekleyebilirim; bu ideolojik açıklıkları, buradan çıkan ilkesel tutumları, yaşamın her adımında gözetmek ve bunu oraya uyarlamak. Bizim en temel sorunumuz halihazırda bu.

Cihan: Temel metinlerimizde, konferans belgelerimizde, kitaplarımızda ifade edilen temel noktalar sistematik bir eğitime konu edilmediği, dolayısıyla militanlarımız tarafından teorik arka planı ve o dinamik özü kavranmadığı ölçüde, bunlar gerek ideolojik mücadelede ve gerekse politika üretiminde yaratıcı bir biçimde kullanılmıyor kadrolarımız ve örgütlerimiz tarafından. Bu gözle incelenip anlaşılmıyor da ortaya konulanlar.

Burada aradan geçen 7-8 yıla rağmen yoldaşlar tarafından şaşırtıcı ölçüde güçlü ve güncel bulunan bu metin, temel bir örgüt konferansının metni. Temel bir metin olduğu için de ayrıntıya girmiyor, temel belirlemeler ve özlü çözümlemeler içeriyor, onunla yetiniyor. Bu tür temel önemde metinler bu şekliyle insanlar tarafından çoğu kere birer kere okunuyor, her insanın kavrayışına, okuma anındaki zihinsel durumuna bağlı olarak ya anlaşılıyor ya anlaşılmıyor, ve öylece kalıyor. Yani çoğu durumda bir daha dönülmüyor bu metinlere.

Peki böyle olabilir mi? Böyle olunca bu temel önemde metinler anlaşılabilir mi? Politik çalışma ve mücadelede bir silah haline gelebilir mi?

Bizim örgüt olarak taşıdığımız ve parti olarak mutlaka aşmamız gereken temel bir zaafımız var. Biz, temel metinlerimiz üzerinden süren ve her bir temel

metnin bütün bir içeriğini, dinamik özünü ve teorik arka planını veren sistematik bir eğitim çalışmasından yoksunuz halihazırda. Hareketimizin genel teorik-ideolojik birikimi ve düzeyi ile tek tek kadrolarımızın düzeyi arasındaki belirgin mesafe de buradan kaynaklanıyor. Bu zaafımızı partili dönemde mutlaka aşmalıyız, aşmak zorundayız. İnsanlarımızı, kadrolarımızı ve militanlarımızı, komitelerimizi ve hücrelerimizi mutlaka ideolojik olarak sağlam bir biçimde donatmalıyız. Parti örgütleri ve genel olarak kadrolar, ancak gerçekten kavradıkları bir fikri yaratıcı bir biçimde uygulayabilirler.

Bu metnin yıllar sonra şimdi yeniden okunup incelenince bu kadar anlamlı bulunmasına, doğrusunu söylemek gerekirse ben çok şaşırıyorum. Zira gerçekten de zamanında çok özel bir emek ürünü olmuştu bu metin. Birçok başka metnin kaleme alınışında olduğu gibi, burada da iki şey birarada yapılmaya çalışıldı. Bir yandan, klasik teoride bu meselelere ilişkin, özellikle emperyalizme, içinde bulunduğumuz çağın temel gerçeklerine ve eğilimlerine ilişkin olarak söylenenler dikkatli bir biçimde yeniden incelendi. İkinci olarak ise, günümüz dünyasının, bu yeni dönemin gelişmeleri, olguları, eğilimleri diye iddia edilen şeyler üzerine yazılmış çizilmiş şeyler mümkün mertebe elden geçirilip incelendi. Nedir gerçekten yeni olan, bu soruya dikkatle yanıt arandı. Teorik ve yöntemsel bakışaçısı artı olgusal bilgi birarada harmanlandığı zaman, işte ortaya böyle bir metin çıkıyor.

Bu metin de gösteriyor ki, aslında biz hiç de yeni şeylerin dışında değiliz. Bu birçok sorunda böyle. Geçenlerde başka bir vesileyle de hatırlattım, biz yeniye özel bir tutumla yeni diye sunmuyoruz, böyle heveslerimiz yok, buna ihtiyaç duymuyoruz. Bizim önümüzde bugünün problemleri var, bunlara marksist bakışaçısıyla yanıtlar bulmaya çalışıyoruz ve bulduğumuz yanıt neyse, yeni-eski nitelemesine girmeden, olduğu gibi sunuyoruz.

Örneğin biz devrim sorununa da geleneksel çevrelere egemen olandan tümü ile farklı yeni bir bakış getiriyoruz. Biz tutup bir arabasığa, “Kapitalizme ve emperyalizme karşı demokratik devrim!” deyip ünlem koyduğumuzda, böylece tarihsel evrimin eskittiği yaklaşımlarla günümüzün maddi-toplumsal gerçeklerine yaklaşıldığını, alaylı bir eleştirel vurgu içinde ortaya koymuş oluyoruz. Biz bugün anti-emperyalist mücadelenin içeriği temelden değişmiştir diyoruz. Bu kadar temel önemde bir fikir, ancak yeni gerçekler üzerinden, bunların tespiti ve tahlili üzerinden ileri sürülebilir. Bu ancak yaşanmış milli kurtuluş devrimlerinin ortaya çıkardığı yeni sonuçlar üzerinden söylenebilir. İkinci emperyalist savaştan sonra yaygınlaşan sermaye ihracının bağımlı toplumların bünyesinde yarattığı iktisadi-toplumsal değişimler üzerinden söylenebilir. Geleneksel ilişkilerin tasfiyesi, yerini modern burjuva ilişkilere bırakması üzerinden söylenebilir.

Temel olgular bunlar, temel değişimler bunlar, buna kuşku yok. Toplamları, sınıfları, geniş insan yığınlarını ilgilendiren temel değişiklikler bunlar. Onları biz derinlemesine irdeledik, ayrıntılarında inceledik demiyorum. Ama mümkün mertebe bunlara bakmaya çalıştık. Gerçekten yeni olan nedir sorusuna yanıt aranırken de elbet bunlara bakılabilmek durumunda.

Emperyalist küreselleşme üzerine tartışmalar

Buraya gelmeden önce tartışma konumuzla ilgili olduğu için

küreselleşmeyi konu alan bir dergide (*Özgür Üniversite Forumu*) bir yazı okudum. Yazar (Fikret Başkaya) bir takım tavsiye ve eleştirilerde bulunuyor. Bugünkü kapitalizm yüzyılın başındaki kapitalizm değil, kapitalizm çok değişti, yeni olgular ortaya çıkardı, artık eski kavramları bir yana bırakmak gerekir vb., vb., diyor.

Yöntemsel olarak kuşkusuz yerinde düşünce ve tavsiyeler bunlar. Ama yazıyı okuduğunuzda, acaba burada kuramsal ya da kavramsal açıdan yeni olarak ne söylenmeye çalışılıyor diye baktığınızda, gerçekte önemli birşey de bulamıyorsunuz. Bunu bilinmeyen birşey anlamında söylüyorum, yoksa ortaya konulan düşünsel emeği hiçbir biçimde küçümsemiyorum, hele de çok değerli bazı somut verileri. Örneğin çokuluslu tekellerin geline yerde dev kuruluşlar haline geldiğine ilişkin olarak verilen o ampirik bilgiler kuşkusuz çok ilgi çekici. Bir sürü uzman kaynakta ayrıca bulunabilir bunlar, bunu da saklı tutuyorum.

İyi ama, kavramsal çerçevede, yeni olgunun özüne ve genel niteliğine ilişkin olarak, burada yeni olan, değiştirilmesi gereken ne? Sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşması kapitalizmin temel bir eğilimi ise ve bu kapitalizmin tekelci aşamasında tekeller şahsında dev boyutlar kazanmışsa, ve bu bir eğilim olarak hep sürüyorsa, yüzyılın sonunda ortaya çıkaracağı boyutlar elbette devasa olacaktır. Bilinen olgu ve eğilimlerin yeni boyutlarını görmek ile kavramsal sistemi değiştirmek iki farklı şey.

Örneğin yazar kalkıp bundan hareketle, dev emperyalist tekeller arasında artık o dış o dış rekabet bitmiştir, bunlar kendi aralarında birleşip bütünleşmişlerdir; elbirliği halinde yalnızca üçüncü dünyanın yağmasıyla, borçların düzenli biçimde ödenmesiyle, ya da kendi ülkelerinde işçi sınıfının kazanımlarının ortadan kaldırılmasıyla meşguller diyebilecek durumda mı? Doğal olarak bunu diyecek durumda değil. O zaman aslında değişen temel ilişkiler ve eğilimler değil. Sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşması eğiliminin bir evrimi varsa, bu eğilim tekelci kapitalizmle birlikte artık evrensel arenada gerçekleşiyorsa, üreteceği sonuç da elbette bu olacaktır. Çok mu şaşırtıcı bu? Sanmıyorum. Unutmayalım, Lenin, konuya ilişkin temel eserinde, tekelci işletmeleri ve bankaları incelerken, bunları o günün ölçülerine göre “devasa”, muazzam bir ekonomik ve mali gücü elinde tutan dev kuruluşlar olarak niteliyordu. Oysa o günün bu tekelci kuruluşları bugünkilerin yanında yalnızca sıradan tekeli işletmeler olarak kalır. Ama tekelci kapitalizmin yüzyılı bulan evriminin ardından bu şaşırtıcı bir sonuç değil. Burada önemli olan, olgunun ya da ilişkinin özünde ya da temel niteliğinde bir değişiklik var mı,

Sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşması eğiliminin bir evrimi varsa, bu eğilim tekelci kapitalizmle birlikte artık evrensel arenada gerçekleşiyorsa, üreteceği sonuç da elbette bu olacaktır. Çok mu şaşırtıcı bu? Sanmıyorum. Unutmayalım, Lenin, konuya ilişkin temel eserinde, tekelci işletmeleri ve bankaları incelerken, bunları o günün ölçülerine göre “devasa”, muazzam bir ekonomik ve mali gücü elinde tutan dev kuruluşlar olarak niteliyordu. Oysa o günün bu tekelci kuruluşları bugünkilerin yanında yalnızca sıradan tekeli işletmeler olarak kalır. Ama tekelci kapitalizmin yüzyılı bulan evriminin ardından bu şaşırtıcı bir sonuç değil. Burada önemli olan, olgunun ya da ilişkinin özünde ya da temel niteliğinde bir değişiklik var mı, varsa bunu görüp ortaya koyabilmek, ve elbette bunu kucaklayacak yeni kavramlar geliştirebilmektir.

varsa bunu görüp ortaya koyabilmek, ve elbette bunu kucaklayacak yeni kavramlar geliştirebilmektir. Burada, derginin toplamında, spekülatif sermayenin ‘70’lerle birlikte başlayan yeni bunalım döneminde, özellikle de ‘80’li ve ‘90’lı yıllarda kazandığı dev boyutlar ve üretim temelinden artan bağımsızlaşması üzerine söylenenlere dikkatle bakılabilir, bundan bazı temel önemde sonuçlar da çıkarılabilir. Ama bunun temel ilişkileri ve eğilimleri değiştirdiği ne kadar söylenebilir, asıl önemli olan bu.

Tabii ki kapitalizm, ‘70’lerin ortasından itibaren burada da denildiği gibi bunalım içinde. Bakıyorum söyledikleri aşağı yukarı bizim söylediklerimiz. Temel değişimler noktaları bakımından. Ve bunalım döneminde tabi ki sermaye yeni politikaları gündeme getiriyor. Ama bizim daha sade bir dille söylediklerimizi, yazar biraz daha akademik bir dille söylüyor.

Demek ki sorun birilerinin yüzyılın başına takılıp kalması değil, olsa olsa yeni olgulara getirilen yaklaşım farklılıkları olabilir. Nitekim bu dergiye hakim üçüncü dünyacı görüşler birçok noktada bize çok çok yabancı.

Burdaki olgusal bilgiler gerçekten de çok önemli. Ve bunlardan çıkacak bir takım temel önemde siyasal sonuçlar varsa, onları da gene biz çıkarırız. Bundan da kuşku duyulmasın. Biz derken, bir takım bireyler üzerinden söylemiyorum bunu, örgütlü bir devrimci politik gücü, genel planda marksist bir partiyi kastediyorum. Bilimsel marksist teoriyi kılavuz edinmiş sınıf mücadelesi içindeki bir devrimci akım, bu konuda en objektif ve politik düşünme yeteneğine sahip biricik güçtür. Devrimci teori partili kimlikle birlikte yapılır, bunu bu anlamda söylüyorum. Akademisyenlerin çoğu kere kendi yanılgıları, saplantıları, kaygıları oluyor. Yazarın da kuşkusuz kendi tespitleri var, kendi kaygıları var, o da bu çerçevede konuşuyor.

Kavramlarla başlamış tartışmaya, diyor ki, geçmişin kavramlarıyla artık bugün açıklanamaz. Bu o kadar temel bir yanılgı ki... Bir taraftan burjuvazinin ideolojik bilinci ezmeye çalıştığını söylüyor, öte taraftan bizi bu en kritik alanda silahsızlandırmaya çalışıyor. Niyetiyle değil ama, söyledikleriyle buraya çıkıyor. Oysa asıl mesele bu değil. İlerleyen süreç ortaya yeni sorunları çıkarıyor, siz temel kavramlarınıza dayanarak bu yeni süreçlerin ve sorunların anlamını, önemini, düzeyini, yarattığı iç eğilimleri, tüm bunları tahlil etmek durumundasınız, asıl mesele bu. Bunu demesi, bu konuda uyarıp eleştirmesi gerekiyor. Oysa yazar temel kavramların, temel yasallıkların gözden geçirilmesini istiyor, ya da daha ihtiyatlı bir ifade ile, söyledikleri, vurguları bunu

akla getiriyor. Belki bunu bu kadar kaba söylemiyor ama, dedikleri buraya çıkıyor. Oysa hiç de temel kavramlarımızı, hiç de temel yasallıklara ilişkin tanımlanmalarımızı değiştirmemiz gerekmiyor. Bizzat onun kendi anlattıkları, sunduğu olgusal malzeme de bunu gösteriyor. Yıkılamayan çağdaş kapitalizm evrimini sürdürüyor. Bu ortaya yeni bir takım durumlar çıkarıyor, yeni düzeyler, yeni sorunlar çıkarıyor. Bunları elbette tahlil edip anlayabilmemiz gerekir. Bunların gerektirdiği yeni terimler ve kavramlar varsa onları da geliştirmemiz gerekir. Örneğin 19. yüzyılda uluslararası ticaret kavramı vardı, 20. yüzyılda ise dünya ekonomisi kavramı doğdu. Şimdi üretimin uluslararasılaşması olgusu ve bunu karşılayan terimler var.

(Devam edecek...)

Gazi ruhuyla faşist saldırılara karşı mücadeleye!

Sermaye devletinin "Bin operasyon"larından biri hiç kuşkusuz Gazi'de yapmaya çalıştığı provakasyondur. Ne var ki bu kez halka doğrultulmuş faşist namlular geri tepti; provakasyon girişiminden bir halk direnişi doğdu. Çoğunluğu Alevi, Kürt Gazili emekçiler kendilerine yönetilen bu saldırıya anında kitlesel ve militan bir karşılık vererek kontr-gerilla devletinin yüzündeki peçeyi sıyırdılar. Devletin çeteci yüzü toplumun görebileceği açıklıkta bir kez daha ortaya konuldu. Gazili emekçiler yalnızca bir provakasyonu tersine çevirip devleti teşhir etmekle kalmadılar. Aynı zamanda sermayenin ağır sömürü ve baskı koşulları altında bunaltılmış kitlelerin mücadele istegini, düzene olan tepkilerini de açığa çıkardılar.

12-13 Mart direnişi kısa süreli de olsa yeni bir dönemin, kitle harekinde bir sıçramanın zeminini döşedi. Ezilen ve sömürülen kitleler üzerinde tartışmasız bir sempati uyandırdı. '96 1 Mayıs'ın dolaysız olarak yansıyan bu direnişin devrimci etkileri kontr-gerilla devletinin yüzünde ikinci bir şamar olarak patladı. Katil devlet, önden yürüttüğü

tüm karalama kampanyalarına, teröre ve yeni bir katliam girişimine rağmen, '80 sonrasının en militan ve en görkemli 1 Mayıs'ını engelleyemedi.

Gazi kendiliğinden patlayan bir halk direnişiydi. Ağır sömürü koşulları altında yıkıma ve sefalet sürüklenen emekçi kitlelerin buna eşlik eden devlet terörüne tepkisi üzerinden düzene başkaldırısıydı. Devletin bir küçük emekçi semtinden yükselen bu direniş karşısındaki korkusu, eylemin hızla diğer kesimlere yayılması ve gerçek kapsamlı bir direnişe dönüşmesi idi. Devletin direnişi Alevi-Sünni çatışmasına çekmeye çalışması; Alevi tacirlerini, düzen solcularını aracı olarak devreye sokup yatıştırmaya kalkması; ve en sonunda katil polisleri çatışma bölgesinden çekip katil ordusunu tarafsızlık gösterisi eşliğinde ileriye sürmesi vb. bir dizi girişim, sözkonusu korkunun bir sonucudur. Daha başlangıçta direnişe önderlik eden devrimci örgütlerin ortaya koyduğu inisiyatifte rağmen, bu politikaların halk kitleleri üzerinde belli bir etkisi de oldu.

Katliamın yarattığı öfke, çatışmaların bilemediği kin ve devrimcilere duyulan güven hiç kuşkusuz devrimci saflara katılım olarak da bir karşılık buldu. Semt eksenli çalışan örgütler bir dönem için, öfkeli, isyancı emekçi kesimlerden gelen güçlerle saflarını nicel olarak güçlendirme olanağı buldular.

Gazi ve 1 Mayıs '96'dan sonra devletin çeteci kimliğinin bu kez kendi iç ilişkileri ve çatlakları üzerinden orta yere serilmesi, sermaye devleti açısından bir tahkimatı ve kendini aklamayı zorunlu kıldı. Devlet bu dönemde Susurluk gerçeğine duyulan kitlesel tepkileri, "temiz toplum-temiz siyaset" kampanyalarıyla denetimde tutmaya çalışırken, devrimci-demokrat küçük-burjuva örgütler ise ortaya çıkan tepkileri ısrarla semt eksenli devlet terörüne karşı bir mücadele alanına taşıdılar. Bunun bir mantığı da vardı. Ancak

beklenen düzeyde bir karşılığı yoktu. Mantık, Gazi'de ortaya çıkan potansiyelin Susurluk vesilesiyle tüm emekçi semtlerinde canlanabileceği ya da kendiliğinden çatışmalı bir ortam yaratabileceği beklentisine dayanıyordu. Dönem boyunca bir takım iradi girişimlere rağmen görüldü ki, sermayenin çürümüş düzenine ve kontr-gerilla devletine verilen tepki sınıfsal bir temelden yoksun olarak örgütlendiği ölçüde, semt emekçi katmanlarının heterojen sınıfsal yapısının zorlanmasıyla istikrarlı bir eylem hattına dönüştürülmemektedir.

O günden bugüne devrimci demokrat gruplar var güçleriyle semt çalışmasına yüklenmelerine rağmen bir türlü Gazi ve benzeri bir anti-faşist hareketliliği yaratamaması gerçeği bir yana, aradan geçen zaman semtlerde elde edilen gücün de kaybedildiğine tanıklık etmektedir. Bu sonuç, iradi müdahalenin gücünü ve sınırlarını aşan bir nesnelliğin ürünüdür.

Semt eksenli çalışmalardan ve çıkış beklentilerinden bağımsız olarak, Gazi ve benzeri çıkışlar, patlamalar her zaman pekala mümkündür. Zira, sermayenin azgın sömürü koşullarının ve devlet terörünün emekçiler üzerinde yarattığı yıkım ve sefalet, semt emekçilerinin patlama dinamiklerini de büyötmektedir. Dün olduğu gibi bugün de sorun, semtlerde kendiliğinden uç veren patlama dinamiklerinden devrimin güçlendirilmesi temelinde yararlanmaktır. Bu böyleyse eğer, bu ve benzeri potansiyel dinamiklerin sınıfsal temelde ele alınıp örgütlenmesi ve güçlendirilmesi dışında bir çözümün olamayacağı görülmek durumundadır. Zira, işçi sınıfının bağımsız devrimci politikasına ve gücüne yaslanmayan en şiddetli semt eksenli anti-faşist direnişler bile, düzeni sarsacak, yeni temelde bir saflaşma yaratacak ve bu saflaşmada diğer kesimleri peşine takacak bir gücü ortaya çıkaramaz.

Sömürüye, sömürgeciliğe ve şovenizme karşı *Mart'ı Newroz* *ateşiyle tutuşturalım!*

Kürt halkının ulusal uyanışının simgesi haline gelen Newroz yaklaşıyor. Geçen yıl sokaklarda militan kitle gösterileriyle karşılandı Newroz kutlamaları. Bu yıl ise, geçmiş deneyimlerden kimi yönleriyle farklı bir güncel siyasal tablo üzerinden şekillenecek. Abdullah Öcalan'ın Roma'ya gitmesiyle başlayan süreç, bir uluslararası komplo sonucu Türkiye'ye getirilmesi ile yeni bir evreye girmiştir. Şoven kampanya hız kesmeden sürmektedir.

Sömürgeci sermaye devleti bu süreçte Kürt halkına karşı linç törenleri hazırladı, katliamlar örgütledi ve iplerini elinde tuttuğu faşist güruhu sokağa salarak, şovenist kampanyalarını yaygınlaştırdı. Seçimler vesilesiyle de Newroz öncesinde aynı politikalar doğrultusunda yeni bir saldırı ve terör dalgası devreye sokulmuştur. Sömürgeci sermaye devleti içeride kirli savaşı daha da boyutlandırarak PKK'yi ezmek, dayandığı toplumsal dayanakları sindirmek, diğer taraftan da HADEP'i PKK'den kopararak tümüyle ehlileştirmek çabasıdadır. HADEP'in kapatılma davası ve iki turlu seçim sistemi ile başlatılan saldırıların amacı budur. Yine yeni bir 28 Şubat olarak değerlendirebileceğimiz MGK'nin irticai ve bölücü faaliyetlere karşı muhtıra niteliğindeki genelgeleri, seçim çalışmalarına yönelik olarak saptanan yasaklar, başta HADEP üzerinden, Kürt halkına ve ilerici toplumsal muhalefete karşı ilan edilen bir savaştır.

Kürt ulusal hareketi içte ve dışta ciddi bir kuşatmayla karşı karşıyadır. Ulusal kurtuluş mücadelesini boğmaya dayalı emperyalist planlar hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Kürt halkı bu yıl Newroz'da kendisi üzerinde oynanan oyunlara devrimci kimliğini koruyarak karşılık verebilmelidir. Bu ulusal kurtuluş mücadelesi yolunda yarattığı değerler ve birikim sosyal kurtuluş mücadelesiyle bütünleştirilerek sağlanabilir ancak. Dolayısıyla Kawa'nın çekici sermaye düzenine ve burjuvaziye tereddütsüz bir şekilde yöneltilmelidir. Kalıcı ve gerçek kurtuluş bu düzen yerle bir edilmeden sağlanamayacaktır.

Türk işçi ve emekçileri yıllardır kontr-gerilla devletinin yürüttüğü tüm kirli savaş yöntemlerine ve bir ulusun soykırımından geçirilmesine karşı suskun kalmaktadır. Böyle olduğu içindir ki, sömürgeci sermaye devleti Kürt ulusuna karşı katliamcı politikalarını daha rahat sürdürebiliyor. İşçi sınıfı herşeyden önce yaklaşan Newroz kutlamalarında "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla Kürt halkının yanında yer almalı ve Newroz'u çağdaş Dehakların saltanatına karşı bir isyana dönüştürmelidir. Bu herşeyden önce düzenin

işçi ve emekçi yığınları teslim almanın bir aracı olan şovenizm saldırısına karşı güçlü bir yanıt olacaktır. Diğer taraftan, gerçek anlamda ulusal özgürlüğün ve kurtuluşun siyasal çözüm ve barış gibi düzen içi arayışlarla değil, işçi sınıfının sermayeyi yerle bir edecek tarihsel eylemiyle mümkün olabileceğini göstermesi açısından önemli bir rol oynayacaktır.

Sermaye düzeninin dayattığı topyekün saldırılara karşı birleşik militan bir hat örme zorunluluğuyla yüzyüzeyiz. Geçen yıl gerçekleşen militan kitle gösterilerinde de görüldüğü gibi, herbiri parça parça ve farklı kesimlere yönelik eylemleri içerse de, Mart ayı, toplumsal dinamizmin yüksek olduğu dönemlerden biridir. Tüm bu parçalı eylem süreçlerine yaklaşırken, salt eylemin muhatabı kesimlerle sınırlı kalmamak ve takvim devrimciliğine düşmemek gerekir. Tam tersine sınıfın bağımsız politikalarına dayalı birleşik bir eylemlilik hattı örmek ve Mart'ı kazanmak ihtiyacı duruyor karşımızda.

Newroz bu açıdan Kürt ulusal mücadelesini işçi ve emekçilerin mücadelesiyle birleştirmenin güçlü olanaklarını barındırıyor. Kürt halkı ulusal uyanış ve mücadele günü Newroz'u, salt ulusal taleplerle sınırlı bir gün olarak değil, aynı zamanda sınıfsal taleplerini de haykıracağı, kaderini Türk işçi ve emekçilerinin kaderiyle birleştireceği ve ortak bir karşı duruşun örgütleneceği bir kavga günü olarak karşılayabilmelidir. Bu ise belli günlerle sınırlı bir eylem dinamizmiyle değil, bir bütün olarak Mart sürecine ortak bir iradeyle yüklenilmesi ile başarılabilecektir. Newroz'u sömürgeci sermaye düzenine karşı daha iradi ve güçlü kılmanın koşulu, 8 Mart'tan başlayarak Mart ayını Newrozlaştırmaktır.

Mart eylemlilikleri, anti-faşist direnişler ve komünistlere düşen görevler

Mart ayı, anti-faşist, anti-şovenist mücadele temelinde ve daha çok sınıf dışındaki katmanların damgasını vurduğu eylemli bir dönemin başlangıcıdır. Semt emekçilerinden gençliğe, kamu emekçilerinden Kürt halkına kadar, toplumun ezilen-sömürülen diğer katmanlarının ileri bölükleri bu aydan başlayarak alanlara, mücadeleye akıyorlar. Kısım 8 Mart dışı tutulursa, işçi sınıfı ana gövdesiyle ve bağımsız politikası ile bu mücadelede henüz yerini alamamaktadır. Halihazırda komünistler dışında bu manzara, devrimci saflarda bir rahatsızlık konusu dahi yapılmamaktadır. Tam da bu süreçte, sınıf dışındaki katmanların devrimci bir atılımla yeniden harekete geçtiği yılın bu evresinde, ortaya çıkan hareketliliği ve açığa çıkan potansiyeli işçi sınıfının mücadelesini geliştirip güçlendirme temelinde değerlendirmek, ortaya çıkan hareketliliği takvime ve anmalara-kutlamalara endeksli, bununla sınırlı bir çerçeveden çıkarıp sınıfın eylemli ve birleşik mücadelesinde bir olanağa dönüştürmek, komünistlerin önündeki özel bir görev ve sorumluluk alanı olarak durmaktadır.

Bu herşeyden önce, sermaye devletinin yeni saldırıları için kendisini daha güçlü biçimde tahkim ettiği bir dönemde uygulayacağı terörü karşılamaya dönük yoğun bir çalışma ve çatışma temposuna göre hazırlanmak demektir. Mart eylemlilik sürecindeki parçalı ve yalıtık direnişleri birleşik bir mücadele ekseninde örgütlemeye dönük müdahaleyi kendi gündemimize ve giderek öncü, ilerici güçlerin ve sınıfın gündemine olmak demektir. Her bir hareketliliğin yaslandığı kesimsel çıkışları ortaklamak görevine yüklenmek anlamına gelmektedir. 4-5 Mart kamu emekçilerinin direnişinden Kürt halkının Newroz etkinliklerine kadar yaygınlık gösteren kitlesel temeldeki hareketli tablo içinde ortaya çıkan parçalanmışlık ve yalıtılmışlığın devrimci ve ilerici saflarda bile kanıksanmış olması, böyle bir müdahalenin zorluğunun bir göstergesidir. Bir diğeri, farklı ve bugün için ayrı kanallardan akan dinamiklere ortak bir eksen üzerinden güçlü bir müdahalenin karşımıza çıkardığı nesnel güçlüklerdir.

Komünistlerin Mart eylemlilik sürecine müdahalesinin asıl ağırlığı, mevcut hareketlilik üzerinden sınıfa müdahale, mevzi direnişlerle sınıfın mücadele gündemini birleştirme alanında olmalıdır. Böyle bir müdahale, sınıf kitlelerinin durgunluğu ile diğer muhalif emekçi katmanların devrimci fakat sınırlı potansiyeli arasındaki gerilimi doğal olarak içinde taşıyacaktır. Mart eylemliliği üzerinden sürece müdahale basit anlamıyla sınıfı yalnızca mevcut direnişlere duyarlı hale getirme, direnişler üzerinden sınıfa seslenme çalışmasına ya da direniş alanlarına, anmalara-kutlamalara sınıfı çekme girişimlerine indirgenemez. Bu herşeyden önce tek tek mevziler olarak gelişen Mart eylemliliklerinin herbirinin taşıdığı iç zaafı gidermede etkili bir müdahale olanağı sunmaz. Diğer yandan, sınıfın yalnızca ileri kesimleri değil de toplamı için bir politik müdahale söz konusu olaksa, sınıfın dışında gelişen eylemliliklere sınıfı katmanın biricik sağlam yolu, ona bulunduğu sınıfsal zemin üzerinden bağımsız tavır aldırmasıdır. Komünistler açısından sorun, işçi sınıfını şu ya da bu devrimci dinamğin peşinden sürüklemek değil, küçük-büyük bütün devrimci direnişleri kendi bağımsız politikası ve gücüyle sahiplenmesini ve desteklemesini sağlamaktır.

Mart eylemliliklerinde müdahalemizin yönü, Gazi'de, Kızılay'da, Taksim'de, Newroz'larda ortaya konan direnişçi, isyancı ruhu sınıfa malederek sermayenin saldırılarına karşı daha güçlü bir barikat çekmektir. Şovenizme, faşist saldırılara karşı gösterilen direnişçi tutumu yaygınlaştırarak tüm potansiyeli emek-sermaye çatışması ekseninde saflaştırmadan mevcut mevzilerin tutulamayacağı açıktır. İşçi sınıfının ortaya koyacağı siyasal mücadele enerjisi, diğer ezilen kesimlerin açtığı ve açacağı mevzileri, direnişleri daha da ileriye taşımasının, güçlendirip genişletmenin yegane güvencesidir. Bundan en küçük bir kuşku duyulmamalıdır.

Seçimler ve rejimin açmazları

Komünistler için seçimler sınıf bilinçli proletaryanın temel talepleri ve sosyalizm propagandası için özel bir vesiledir. Seçim çalışmaları her politik akım ya da grubun kendi gerçekliğiyle de karşı karşıya kaldığı dönemlerdir. Çünkü yapılan propaganda, öne sürülen talepler ve bunlara yaklaşımlar, kitlelere seslenirken güdülen amaç onu ele verir.

Reformistler için reformları temel alan çalışma propagandanın eksenini oluşturur. Bu çevrelerde parlamentoda temsiliyet, sistem içi demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi, faaliyetin odağını oluşturur.

Bu çalışmaların, anayasal hayalleri beslemesi ve kitleleri parlamento vs. burjuva kurumlardan beklentiye sürüklemesi nedeniyle tahribatları daha fazladır.

Bazı devrimci-demokrat grupların her dönemin şiarı olarak öne çıkarttığı boykot taktiği ise, sınıf mücadelesi ile bağı kopartılarak kendi içinde bir devrimcilik misyonu biçildiği için, gerçekte politikasızlığın ifadesidir.

Bir dizi tartışmanın ardından nihayet seçim tarih somutlandı ve kendisini bir ölçüde daha ciddi tartışmalara bıraktı. Tartışmalara rengini veren ise burjuvazinin istikrar arayışlarının yanısıra, seçimleri de vesile ederek rejim için tehlike oluşturan anlayış ve siyasetlerin törpülenme ihtiyacıdır. İstikrar arayışlarına gelince, aslında 18 Nisan seçimleri ile meclisten istikrarlı bir tablonun çıkamayacağı biliniyor. Kısa sürede ise bunun için gereken yasal düzenlemeler mümkün görünmüyor. Bu nedenle MGK patentli başbakan imzalı bir seçim genelgesi çıkarıldı ve uygulamaya konuldu. Bu genelgenin içeriğini bir madde özetliyor: "İrticai, bölücü ve yıkıcı faaliyetlerin engellenmesi"!

Bu gerici genelgenin "meşru" ayaklarından (en azından toplum nezdinde belli bir meşruluğu olabilecek) birisini "irtica" oluşturmaktadır. FP'nin muhtemel gelişmesinin engellenmesi ve aşırılıklarının törpülenmesi ihtiyacını anlatıyor bu. Meşruluğu fazlasıyla tartışmalı olan bir genelgenin kabul görebilmesi için "irtica"nın önemli bir yer tutması gerekiyor. Ve sürdürülen propaganda gerçekte onu fazla hedeflemese de onun üzerinden sürdürülmektedir. Ancak altı çizilmesi gereken olgu şudur ki, gerçekte FP sistem için ciddi bir tehlike arz etmiyor. Kuşkusuz bu, burjuvazinin, bürokrasinin vb. ondan rahatsız olmadığı anlamına gelmiyor. Tehlike ve rahatsızlık rejim çerçevesinde gündeme gelmekte, bu nedenle cumhuriyetin laiklik ilkesi öne çıkarılmaktadır. FP ise, aşırı uçlarının son açıklamalarına ve yapılan düzenlemelere bakılırsa, kendisinin rejim için tehlike olmadığı konusunda başta ABD olmak üzere orduya ve çeşitli çevrelere güvence üzerine güvence veriyor. Fakat en azından şimdilik, bir burjuva yazarın da belirttiği gibi, "FP bir süre için iktidarda değil, muhalefette sınımak isteniyor".

FP seçim propagandasının eksenine dini motifleri değil sosyal içerikli propagandayı yerleştireceğini açıkladı. Aslında bir önceki seçim döneminde Refah Partisi de oylarını gerçekte dini propagandanın ötesinde bazı sosyal talepleri dile getirdiği için almıştı. RP'nin büyük şehirlerin varoşlarındaki oy patlamasının gerisinde bu vardı. Son derece demagojik bir biçimde propaganda edilen "adil düzen" vb. nin yanına şimdi bir de "insan hakları", "demokrasi" ilave edilecek.

"İrtica" üzerinden bir başka noktaya daha değinmek gerekiyor. Burjuvazi kitlelerin dikkatini temel iktisadi ve politik sorunlardan "irtica" sorununa kaydırmaya çalışıyor. Kitlelerin politik duyarlılığının arttığı ya da bunun için zemin doğduğu dönemlerde buna

başvurması rastlantı değildir. Susurluk sonrası süreçte bu yönetime başvurarak nasıl gündemi saptırmışsa, şimdi de aynı yönetime başvurmaktadır. MGK'dan çıkan kararlar doğrultusunda uygulanan "önlemler", politik ayrılıklar yerine dinsel bakıştaki farklılıkları öne çıkartarak işçi sınıfını ve emekçi katmanları bölmeyi hedeflemektedir. Dikkatleri sınıf mücadelesinin acil görev ve sorumluluklarından ikiyüzlü ve yüzeysel laiklik-şariat ikilemine çekmektedir.

"Bölücü" faaliyetler kapsamına ise Kürt halkının haklı ve meşru istemleri konulmaktadır. A. Öcalan'ın İtalya'ya gitmesiyle tırmandırılan şovenist propaganda seçimler vesilesiyle başka bir biçim altında devam etmektedir. Öyle ki, daha önceki yıllarda belli sınırlar içinde yapılan propagandaya dahi tahammülsüzlük gösterilmektedir. HADEP'i kapatma girişimiyle de birlikte düşünülecek olursa, Kürt sorununa yönelik "devlet politikası"nda bir değişiklik sözkonusu değildir. Sorun HADEP'in seçimlere katılıp katılamamasının ötesindedir. Uygulanan baskı politikaları ile HADEP'i tümüyle sistem içine çekmek hedeflenmektedir.

Kapitalist sistem için en büyük tehlikeyi, bugün güncel olmasa dahi, burjuvazinin sınıf çıkarları sözkonusu olduğu için, "yıkıcı faaliyetler" oluşturmaktadır. Çünkü bu bir rejim değil sistem sorunudur. Burjuvazi devrimci faaliyetin güçlenmesinin kendisi için ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedir. Laiklik-irtica ve Kürt sorunu üzerinden kitleleri manipüle etme avantajlarına daha fazla sahiptir. Fakat özellikle bugün içinden geçilen süreç düşünüldüğünde (kriz koşulları, sistemli saldırı politikaları, ihtiyaç duyulan "yapısal reformlar", yıpranmışlığı vb.), devrimci propaganda kitlelerde, en azından öncülerinde daha fazla karşılık bulacaktır. İşte bunu engellemek için yine polisiye tedbirlere

başvurmak, baskıyı ve terörü tırmandırmak üzerinden uygulamalara girişilmiştir.

Bu seçim genelgesi rejimin içine düştüğü durumu göstermektedir. Baskı ve teröre başvurmadan yönetebilmek artık mümkün görülmemekte ve sistemin dayandığı son sınırı işaretlemektedir. Genelgeyle birlikte bütün kolluk kuvvetleri, bürokrasi, yargı göreve çağrılmaktadır. Artık seçimlerini bile asker postalları altında, üstelik aleni biçimde yapılmasından çekinilmemesi, bunun perdelenmesi ihtiyacı duyulmaması, hatta devletin en üst ağzından “muhtıra” vb.nin dillendirilmesi, tehditler savrulması, başka türlü davranma imkanlarının yitirildiğini göstermektedir. Amaç, toplum üzerinde. genel bir korku atmosferi yaratmaktır. Çünkü düzen partileri kitlelere demagogik olarak dahi birşey vaadedememekte, inandırıcılıklarını tümüyle yitirmiş bulunmaktadırlar.

Bu süreçte devrimci tarzda sürdürülecek çalışmaların önemi kendiliğinden anlaşılır. Komünistler için seçimler sınıf bilinçli proletaryanın temel talepleri ve sosyalizm propagandası için özel bir vesiledir. Seçim çalışmaları her politik akım ya da grubun kendi gerçekliğiyle de karşı karşıya kaldığı dönemlerdir. Çünkü yapılan propaganda, öne sürülen talepler ve bunlara yaklaşımlar, kitlelere seslenirken güdülen amaç onu ele verir. Reformistler için reformları temel alan çalışma propagandanın eksenini oluşturur. Bu çevrevede parlamentoda temsiliyet, sistem içi demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi, faaliyetin odağını oluşturur. Bu çalışmaların, anayasal hayalleri beslemesi ve kitleleri parlamento vs. burjuva kurumlardan beklentiye sürüklemesi nedeniyle tahribatları daha fazladır. Bazı devrimci-demokrat grupların her dönemin şiarı olarak öne çıkarttığı boykot taktiği ise, sınıf mücadelesi ile bağı kopartılarak kendi içinde bir devrimcilik misyonu biçildiği için, gerçekte politikasızlığın ifadesidir.

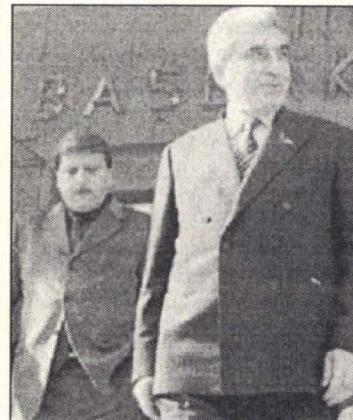
Komünistlerin seçim çalışmasının önemi bu vesileyle daha fazla öne çıkmaktadır. Özel süreçlerimiz de düşünüldüğünde, özellikle parti olarak seslenme, seçim döneminde kitlelerdeki politik ilginin artmasıyla nedeniyle, etkisini daha güçlü hissettirecektir.

Seçim çalışmalarında gözetilmesi gereken öncelikle kitlelerin ruh halidir. Kitleler parlamentoya güven duymamaktadır, hatta geniş işçi-emekçi kesimlerin parlamentodan bir beklentisi kalmamıştır. Burjuva kurumların yaşadığı çürüme ve parlamentonun işlevsizliği en açık şekilde gözler önündedir. Asıl mesele parlamentoya duyulan güven değil, kendi gücüne ve devrimci mücadelenin yükselebileceğine duyulan güvensizliktir. O halde önemli olan ve öne çıkartılması gereken, kendi güçlerine ve buna dayanılarak devrimci mücadelenin yükselebileceğini kitlelere anlatabilmektir. Bu çerçevede geçmiş mücadele geleneğini hatırlatmak, başarıların ve başarısızlıkların deneyimlerini sunmak gereklidir. Gericici burjuva propagandanın en önemli yönü, bu mücadeleleri unutturmak, belleklerden silmek ya da çarpıtarak yansıtmaktır. Bu propagandayı yürütebilmek için ise bu alanda faaliyet yürütecek olanların zengin bir mücadele bilgisine sahip olmaları gerektiğini söylemek bile gereksizdir.

Seçim propagandası yürütülürken soyut bir devrim ve sosyalizm propagandası yapmanın yeterli olmayacağı açıktır. Devrim ve sosyalizm propagandası olmazsa olmaz önkoşuldur. Sorun bunun kitlelere nasıl anlatılacağı ve nasıl maledileceğidir. Kitleler böylesi dönemlerde özellikle sorunlarına çare olmak üzere somut taleplerle ve onun elde edilebilmesi koşullarıyla ilgilidir. İşte bu noktada ekonomik-demokratik taleplerin önemi ortaya çıkmaktadır. Çünkü geniş kitleler somut sorunlar üzerinden düşünür ve anlar. Burada ekonomik-demokratik taleplerle devrim ve sosyalizm arasındaki bağın güçlü kurulabilmesi bir zorunluluk olarak kendisini dayatır. İşin en can alıcı noktalarından biri budur. Bir ölçüde ciddi ve sağlam iyileştirmelerin ancak ve yalnızca devrimci mücadelelerle elde edilebileceğini kitlelere anlatabilmeliyiz. Bunu ise yalın ve popüler bir dille anlatabilmenin önemi açıktır. Çünkü eksen ne kadar doğru tuturulursa tutturulsun, ne kadar doğru tespitler yapılsa yapılsın, hedef kitlelere ulaşamayan bir çalışma başarısız kalmaya mahkumdur.

Önümüzdeki süreci gözönüne aldığımızda, oldukça zengin verilerin kullanılmaya hazır olduğunu görürüz. Ekonomik krizin etkileri fazlasıyla rahatsızlık yaratmış, işçi sınıfı ve emekçiler bunun yarattığı yıkımla daha somut karşı karşıya gelmeye başlamıştır. Krizin geniş emekçi katmanların yaşam koşulları üzerinde yarattığı tahribat ve bu konuda gerici burjuva söylemlerin her birinin teşhiri, çözüm yolunun gösterilebilmesi gerekir. Önümüzde duran seçim dönemi bunun olanaklarını fazlasıyla içinde barındırmaktadır. Burjuvazinin bu olanakları kullanmamızı engellemek için saldırıya hazır olduğu bugün, kitlelere ulaşmanın yol ve yöntemlerini bulmak yalnızca yaratıcılık sorunudur. Deneyimlerimiz bize bu olanağı sunacaktır.

Sendika bürokratları sermayeye daha iyi hizmet için parlamento yolunda

İşçi sınıfı ve emekçilere verecek hiçbirşeyi olmayan burjuva düzen partileri, sınıfın sözde temsilcilerini kadroları arasına alarak hem oy kapma peşindedir, hem de işçi sınıfı ve emekçilerde kendi temsilcilerini parlamentoya soktukları yanılsaması yaratmaya çalışmaktadırlar. Sendika ağaları da düzene sendikal alanda sundukları hizmetleri siyaset alanına taşıyarak sürdürmektedirler. Bunlar genellikle çalışma ve sosyal güvenlik bakanı olarak görevlendirilmektedir. Sendikalarda kazandıkları birikim ve deneyimi sınıfa saldırı için açıkça burjuvazinin hizmetine sunmaktadırlar. Daha rahat demagoji yapabilmekte, yerlerine geçen sendika ağalarıyla daha rahat diyalog kurabilmektedirler. Sınıfa saldırıların önünü daha rahat açarken, sınıfın tepkilerini de ağalarla işbirliği içinde dizginleyebilmekte, düzen sınırları içinde tutabilmektedirler.

Bugün burjuva siyasal partilerin programları tekleşmiştir. Tümü de işçi sınıfı ve emekçilere dönük aynı saldırı politikalarının uygulayıcılarıdır. Bu koşullarda bürokrat sendikacıların sağcı partilerden mi sosyal-demokrat partilerden mi aday olmalarının hiçbir önemi yoktur. Rıdvan Budak DSP'ye üye olarak, İMF reçetelerini ve özelleştirmeleri açıktan onaylamaktadır. Tümüyle devlet denetimindeki Türk-İş ise ANAP, DYP gibi gerici, MHP gibi devletin kontra örgütlenmesinin bir parçası olan partilere kadro yetiştirmektedir. 12 Eylül faşist darbecilerinin kurduğu hükümete bakan vermiştir.

Bugün bütün bu sendikalar sermaye sınıfının hizmetindedir. Hak-İş, Türk-İş ve DİSK gibi üç ayrı sendika federasyonunun olması işçi sınıfının sendikal mücadelesinin bölünmesi dışında bir anlamı yoktur. Bu bölünme TİS dönemlerinde bürokrat sendikacılara ve patronlara manevra alanı sağlamakta, sınıfın birlikte mücadelesinin önünü tıkamakta, burjuvazinin işine yaramaktadır. Sınıfın hareketlendiği TİS dönemlerinde burjuvazinin saldırılarına karşı işçi sınıfının taleplerinin savunucusu görünen bürokrat sendikacılar, İMF kararlarının uygulayıcısı, özelleştirmeci burjuva partilerden adaylıklarını koymakta hiçbir sakınca görmemektedirler. Burjuvaziye sendikal alanda sundukları hizmeti boyutlandırmaktadırlar. Bunu sendikalara üye işçilerin oyları üzerinden kendilerini pazarlayarak yapmaktadırlar. Onlara bu cesareti veren, tescillenmiş ihanetlerine, her TİS döneminde tekrarlanan satışlara sınıfın sessiz kalmasıdır.

İşçi sınıfının oylarını çantada keklik görenlere gereken yanıt verilmelidir. Onlar bugüne kadar TİS'leri satarken adımıza karar verme hakkını nasıl kendilerine gördülerse, bugün de hangi partiye oy vereceğimize karar verebileceklerini sanmaktadırlar. İşçi sınıfının öz örgütlülükleri olan sendikalardaki bürokrat sendika ağalarının saltanatına son verilmelidir. Genel seçimler arifesinde Türk-İş içindeki sendikaların genel merkez ve şube yönetimleri seçimleri yapılacaktır. Bu seçimler iyi değerlendirilmelidir. Sendikalarda yönetimlere sınıf bilinçli işçilerin taşınması bu ihanetleri engellemenin biricik yoludur.

Rıdvan Budak “zenna da giyerim, 5 yıldızlı otelde de kalırım” diyerek buralarda harcadığı paraları sendikacılıktan kazanmadığını söylüyor. Bayram Meral'in mal varlığı ve serveti ise biliniyor. İşçi sınıfına yabancılaşan bu bürokratların işçi sınıfının mücadelesinin kararlı savunucuları olmaları mümkün değildir. Onlar burjuva sınıfın yaşayış ve düşünüş tarzına sahiptirler, hizmet ettikleri sınıfın çıkarlarını savunmaktadırlar. Burjuvazinin çıkarları doğrultusunda işçi sınıfının bilincini sakatlamakta, bulandırmaktadırlar. Sınıfın siyasal bilinç kazanması onların ölüm fermanıdır. Bu nedenle onlar da bundan en az sermayedarlar kadar korkmaktadırlar.

Adaylıklarını açıklayan bürokratların sendikal hiyerarşideki yerleri düzenle kurdukları bağla paralellik göstermektedir. İstisnalar dışında konfederasyon ve genel merkez yöneticisi bürokratlar gerici burjuva siyasal partilerden adaylıklarını açıklarken, şube yönetimlerindekiler de reformist partileri tercih etmektedirler.

Reformizm işçi sınıfı için burjuva gerici siyasal akımlardan daha tehlikeli bir tuzaktır. Henüz aşılmamış olsa da gerici bürokratların yüzü önemli ölçüde açığa çıkmıştır. Reformizmin yüzünü açığa çıkarmak ise daha güçtür. Çünkü emekçilerle aynı dilden konuşurlar. Sınıfın ve emekçilerin sistemden kopmaları tehlikesi karşısında açık tutulan bir kanaldırlar. Emekçileri düzen sınırları içinde tutmak için kurdukları tuzaklar çok daha inceliklidir. Dolayısıyla sınıfın bağımsız siyasal kimliğine ulaşmasının önünde ikinci barikat durumundadır.

Sömürü ve soygun politikalarının uygulayıcısı tüm düzen partilerine hakettikleri ders verilmelidir. Sendika bürokratlarına oy vermemekle yetinilmemeli, alanlarda karşıma çıkamayacak duruma düşürülmelidir.

Alman devletinin “çifte vatandaşlık” aldatmacası

Alman tekelci burjuvazisi işçileri yerli ve yabancı diye bölerek, ırkçı-şoven önyargıları körükleyerek, Alman işçi ve emekçilerini diğer uluslardan işçi ve emekçiler arasındaki bu birliği parçalamak, birleşik mücadeleyi zayıflatmak peşindedir.

Şu anda gündemde olan ve tartışılan, bir dizi kampanyanın konusu olan çifte vatandaşlık yasası tam da bu amaç çerçevesinde kullanılmak istenmektedir. Alman ve diğer uluslardan işçi ve emekçileri bu yasa üzerinden yarattığı sahte ikileme hapsetmekte, sorun sanki yalnızca çifte vatandaşlık sorunuymuş gibi bir görünüm yaratarak kendi gerçek amacını gizlemeye çalışmaktadır.

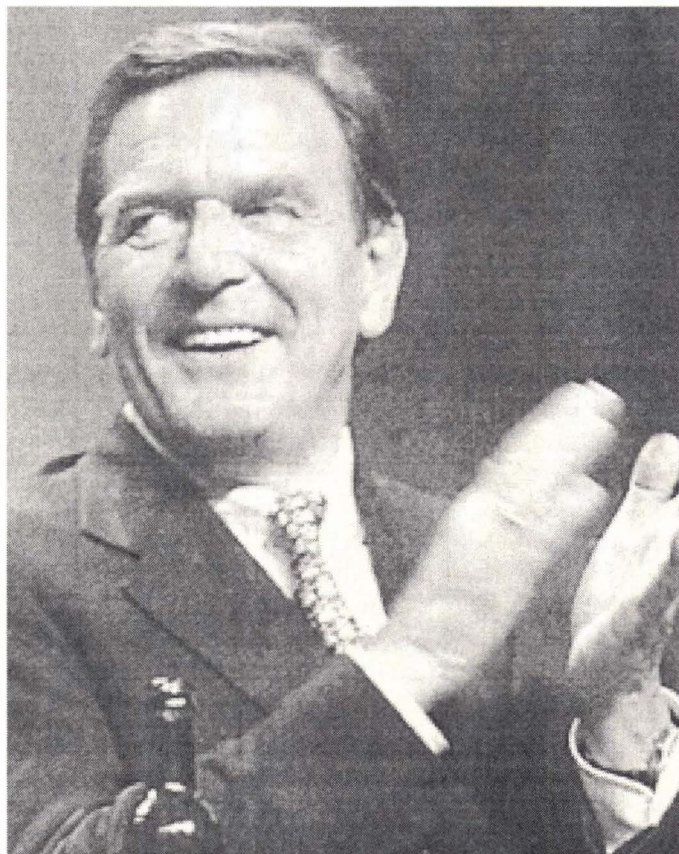
Almanya'da Sosyal Demokrat/Yeşiller koalisyon hükümetinin işbaşına geçmesiyle birlikte en fazla tartışılan konu vatandaşlık ve çifte vatandaşlık oldu. Toplumun tüm kesimlerinde yankısını bulan bu konu, seçimler öncesi verilen sözlerin ve koalisyon hükümetinin imzaladığı protokolün temel maddelerinden birini oluşturuyor. Yoğunlaşarak süren çifte vatandaşlık tartışmaları üzerine herkes lehte ve aleyhte birşeyler söylüyor, kampanyalar örgütlüyor.

Bugün Almanya'da Alman olmayan 7,3 milyon kişi yaşıyor. Bunun yanında 3,5 milyon Alman asıllı göçmen de var. Devlet İstatistik Dairesi'nin 1997 verilerine göre 544 bin çifte vatandaş bulunuyor. Bunun 196 binini Türkiye ve Kürdistan'dan, 88 binini Sovyetler'den, 82 binini Polonya'dan, 43 binini Romanya'dan ve 23 binini de Orta Avrupa'dan gelen göçmenler oluşturuyor. Binasyonel evlilikten doğan çocuklar da çifte vatandaşlığa sahip oluyorlar. Ki, Almanya'da şu an 656 bin binasyonel evlilik mevcut.

1992 yılında sertleştirilen Yabancılar Yasası'na göre, yabancıların Alman vatandaşlığına geçmesi için Almanya'da ikamet etme süresi 16-23 yaş arası 8 yıl, 23 yaş üzeri 15 yıl iken (özel durumlarda 10 yıl), işsizlik parası, işsizlik yardımı veya sosyal yardım alması vatandaşlığa geçmede engel teşkil etmiyordu.

Yeni yasa tasarısına göre ise, 8 sene Almanya'da ikamet etmenin yanında, hiçbir yardım almadan geçimini sağlaması, anayasayı ve hükümlerini kabul ettiğini belirtmesi, suç işlememiş olması ve Alman diline hakim olması hükme bağlanıyor.

Eskisinin daha da sertleştirilmiş hali olan bu tasarıda, tartışıldığı haliyle, çifte vatandaşlık toplumu suni olarak ikiye böldü. Koalisyon hükümeti çifte vatandaşlık ile yabancıların entegrasyonunun kolaylaşacağını, çifte vatandaşlığın bunda amaç değil araç olduğu gerekçeleriyle savunuyor tasarısı. Oysa aynı hükümetin konuyla ilgili bakanı, bir zamanların RAF davası avukatı, Yeşiller'in kurucularından, SPD'li İçişleri Bakanı Otto Schily, çok değil üç ay önce

Almanya'nın göçmen kapasitesinin tahammül sınırını aştığı açıklaması yapıyor, göçü sıfırlamak gerektiğini vurguluyordu. Çözüm olarak aile birleşmesini yasaklama, Almanya dışında evlenmeye müsaade etmeme, gerekirse bazılarını geri gönderme vb.ni öneriyordu. Bu kadarına Hristiyan Demokrat Birliği (CDU)/Hristiyan Sosyalist Birliği(CSU) hükümetinin “Kara Şerif” olarak tanıdığımız İçişleri bakanı Kanter bile cesaret edememişti. Schily'nin sözleri ile, İsviçre'de '30'lu yıllarda Hitler faşizminin zulmünden kaçan Yahudilere söylenen ve '90'lı yıllarda faşist parti NPD'nin seçim parolası olan “bot doldu” arasında pek fazla mesafe kalmasa gerek. Almanya'daki gerici göçmen politikasının bu hükümet tarafından da sürdürüleceği apaçık ortada iken, aynı hükümet ve hatta aynı zat, yabancılar için çifte vatandaşlık hakkını savunuyorlar. Çünkü Almanya'da yaşayan milyonlarca göçmeni, kendileri için oy potansiyeli olarak görüyorlar. Bu da Yeşiller ve Sosyal Demokratlar'ın iştahını kabartıyor. Çünkü yapılan istatistiklerde, yabancıların –en azından belirli bir süre– Almanya'da kendilerinin politik emansipasyona ve vatandaşlığa geçmesinde ilk adımı atan Yeşiller ve Sosyal Demokratlar'ı destekleyecekleri açıklanıyor.

CDU/CSU ise çifte vatandaşlık tartışmalarının diğer ucunu tutuyor. CDU/CSU Almanya'daki genel seçimlerde iktidarı sosyal demokratlara kaptırmıştı. Bu büyük ve ağır yenilginin yaralarının sarılabilmesi için 8 Şubat'ta Hessen eyaletindeki seçimler özel bir öneme sahipti. Hessen, SPD'nin kalesi olarak biliniyor ve eyalet hükümeti 8 yıldır Yeşil/Kırmızı koalisyonun elinde bulunuyordu.CDU/CSU kazanacağı başarıyla süper seçim yılı '99 için atılım sağlayacak, moral kazanacak ve Bonn'daki koalisyon mutlak çoğunluğu kaybedecekti.

1989 yılında CDU, yabancılar seçme/seçilme hakkı üzerine polemik sürdürdüğü bir süreçte, seçmenlerinin oylarının faşist NPD (Ulusal Demokrat Parti)'ye aktığını görmüştü. Hatta o dönem, faşist NPD'den CDU'ya yardım önerisi yapılmıştı. Politik anlamda ortada durmak, kendilerine sağdan

kazanacakları oylardan daha fazla oy kaybettiriyordu. O halde en sağdaki pozisyonu almalıydı.

Ayrıca, CDU Parti Başkanı ve Yabancılar Yasası'nın mimarı Schäuble, CSU başkanı Stoiber'e karşı CDU/CSU birliğinin başkanı olma nüfuzunu da yavaş yavaş kaybediyordu. Stoiber'in çifte vatandaşlık ile ilgili görüşleri çok açıktı: 1 pasaport eşittir Germanist, 2 pasaport eşittir terörist.

Hessen eyalet seçimleri tüm bu taleplerin yerine getirilebileceği en uygun zamandı ve CDU hemen kolları sıvadı. Bütün sorunları yabancıların çifte vatandaş olup–olmamasına indirgeyerek seçim propagandalarını başlattılar: “Entegrasyona evet, çifte vatandaşlığa hayır!” dövizleri yazılı yüzlerce stand kurarak imza kampanyaları başlattılar. Posta kutularına, geri gönderilmek üzere milyonlarca posta kartı attılar. Ve bu kampanyalar sonucu, şu ana kadar bir milyona yakın imza topladılar. CDU'nun yabancı düşmanı politikaları biliniyor. Yabancılar her dönemde işsizliğin, konutsuzluğun, suçun artmasının potansiyel suçluları, günah keçileri olarak seçim malzemesi yapıldı. Bunu çok iyi kullanan CDU 8 Şubat'taki eyalet seçimlerinde hoşnutsuz, aralarda dolaşan ve küçük partilere oy vermiş

seçmenlerin oylarını toplamayı başardı ve SPD'nin karşısında çoğunluğu elde etti. SPD çifte vatandaşlık konusunda çarkederek CDU'yla yeniden bir diyalog arayışına girdi. Mutlak çoğunluğu kaybettiği için zaten buna zorunlu da.

CDU/CSU'nun imza kampanyasına karşı sendikalar, kiliseler, birçok sivil toplum kuruluşu da kampanyalar düzenleyerek CDU'yu “yabancı düşmanlığı ve önyargıları kuvvetlendirici” bu kampanyaya son vermesi için uyardılar. Alman solcularının ve ilericilerinin yabancılar yönelik herhangi bir politikaları yok. Bu nedenle yabancıların çifte vatandaşlık da dahil her türlü talebini kayıtsız şartsız desteklemeyi görev sayıyorlar. Ama bunu yaparken göçmenlerin kendi içindeki ayrışmayı gözardı ediyorlar.

Şovenist kampanyalar sürdürme refleksi oldukça güçlü olan Türk devleti ve hizmetindeki medya ise çifte vatandaşlığın en ateşli savunuculuğunu yapıyor. SPD/Yeşiller hükümetinin liberal bir çifte vatandaşlık yasası çıkarması durumunda, tahminlere göre 1 milyon TC vatandaşı çifte vatandaşlığa geçecek. Bu kitlenin büyük bir kesimi bugün Türk devletinin etkisi altında bulunuyor. Almanya'daki hiçbir hükümet oy hakkı olan böylesine bir kitleyi görmezlikten gelemez. Ve Türk devleti bu kitleyi Almanya'nın iç ve dış politikasını içerden etkileyebileceği, onu belirlemede ve yönlendirmede kullanabileceği bir araç olarak görüyor (örneğin Kürt sorununda). Zaten 35-40 yıldır yurtdışında yaşayan ve dördüncü kuşağın yetişiyor olduğu bir toplumda, Türkiyeliler kendi evrimi içinde bu ülkeye uyum sağlayacaklardır. Türkiye böyle bir durumda bu büyük kitleyi etkileme gücünü yitirecektir. Ama hiç değilse şimdilik bunun önünü kesmeyi arzulamaktadır. Türk devletinin incelikli politik hesapları doğrultusunda yürüttüğü şovenist kampanyada, en aktif rolü kokuşmuş medya üstlendi. Yıllardır Kürt halkına dönük kirli savaşın borazanlığını yapan, Türk devletinin hizmetinde histerik Kürt düşmanı kampanyalar yürüten kirli medyanın bu

tutumu tam bir ikiye bölünmüşlük örneğidir. Onun, Alman tekelci burjuvazisinin ırkçı şoven kampanyasına karşı yürüttüğü kampanyanın hiçbir inandırıcılığı yoktur. Faşist Türk devletinin ve medyasının gerçekte amacı, vatandaşlarının kimi haklarını savunmaktan çok, Türkiyeli işçi ve emekçiler içinde ulusal önyargıları körüklemek, tümüyle demagogik bu kampanya aracılığıyla onların kafasını karıştırıp kendi yanına çekmek, kendi bencil burjuva çıkarlarının ifadesi olan politikalarına dolgu malzemesi yapmaktır. Sonuç olarak Türk devleti ve medyası bir taşla iki kuş vurmanın peşindedir.

Yalnızca Almanya'da Türk-Kürt milyonlarca işçi ve emekçi yaşamaktadır. Bu milyonlarca işçi ve emekçi Alman ulusundan işçi ve emekçilerle yıllardır aynı fabrika ve işyerlerinde, aynı üretim ilişkileri içinde, aynı çalışma ve yaşam koşullarının hüküm sürdüğü ortamlarda bulunmaktadır. Aynı iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılarla karşı karşıyadırlar. Ve yıllardır yeterli düzeyde olmasa da bu saldırılara karşı kardeşçe birlikte mücadele etmektedirler. Sömürünün giderek yoğunlaştığı, sosyal hak gasplarının arttığı, örneğin ücretlerin düşürüldüğü, işyerlerinin kapatıldığı, işsizliğin ve işten atmaların çığ gibi büyüdüğü günümüz koşullarında Alman ve diğer uluslardan işçi ve emekçiler arasındaki birlik ve dayanışma daha güçlü bir eğilim haline gelmiştir, gelmektedir. Metal işçilerinin son günlerdeki eylemliliği bu birlik ve dayanışmanın somut bir durum olduğunun en yeni göstergesidir. Besbelli ki Alman ve diğer uluslardan işçi ve emekçiler arasındaki bu birleşik mücadele eğilimi daha da güçlenecektir. Birleşik bir mücadelenin yükselişinin tüm işaretleri var. Bu ise, Alman tekelci burjuvazisini çoktandır rahatsız etmektedir.

Alman tekelci burjuvazisi işçileri yerli ve yabancı diye bölerek, ırkçı şoven önyargıları körükleyerek, Alman işçi ve emekçileriyle diğer uluslardan işçi ve emekçiler arasındaki bu birliği parçalamak, birleşik mücadeleyi zayıflatmak peşindedir. Şu anda gündemde olan ve tartışılan, bir dizi kampanyanın konusu olan çifte vatandaşlık yasası tam da bu amaç çerçevesinde kullanılmak istenmektedir. Alman ve diğer uluslardan işçi ve emekçileri bu yasa üzerinden yarattığı sahte ikileme hapsetmekte, sorun sanki yalnızca çifte vatandaşlık sorunuymuş gibi bir görünüm yaratarak kendi gerçek amacını gizlemeye çalışmaktadır.

Yaşadıkları ülkede Alman işçi ve emekçileriyle aynı sosyal ve siyasal haklara sahip olmak, elbetteki, diğer uluslardan işçi ve emekçilerin de en doğal hakkıdır. Eşit haklar çerçevesinde çifte vatandaşlık hakkına sahip olmak istemeleri de doğaldır. Ve bunun için de mücadele edilmelidir. Fakat sözkonusu yasa üzerinde sürdürülen kampanyaların gerçek amacının Alman ve diğer uluslardan işçi ve emekçiler arasındaki birliği parçalamak, sınıf dayanışmasını zayıflatmak olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Hem Alman ve hem de Türk burjuvazisinin izlediği politikanın gerçek hedefi bu birliktir. Dolayısıyla, Alman, Türk, Kürt vb. uluslardan işçi ve emekçiler bunu görmeli, burjuvazinin böl ve yönet politikalarına alet olmamalı, kendi sınıfsal çıkar ve özlemleri için mücadeleye sarılmalı, bu mücadeledeki birliğini daha da pekiştirmelidir. Eşit haklar için, bu çerçevede de çifte vatandaşlık hakkı için mücadele bu temel eksene bağlı olarak ele alınmalıdır. Yürütülecek propaganda ve kampanyalar bu temel eksene dayalı bir biçimde yürütülmelidir.

Almanya:

Toplu sözleşmelerde sermaye işçilerle alay ediyor!

Almanya'da Metal ve elektro sanayiinde toplam 3.5 milyon işçi ve hizmetliyi kapsayan toplu iş sözleşme görüşmelerinin uzun oturumların ardından (ortalama 25 oturum) tıkanması sonucu uyarı grevleri yaygınlaştı.

Metal işçilerinin sendikası IG Metal'in işçilere %6.5, çıraklara ise 100 DM zam istemesine karşılık, kapitalistlerin ilk önce %2, ardından alay edercesine %0.3 oranında bir öneri getirmesi, işçi sınıfının sabrını taşırdı. Bunun üzerine görüşmeler askıya alındı ve uyarı grevleri gerçekleştirildi. Almanya'nın genelinde gerçekleşen grevler, bölgemizde de etkili oldu. Bavyera'da 1 Şubat'tan 5 Şubat'a kadar fabrika içi uyarı grevleri sınırlı saatlerde gerçekleştirildi. 10 Şubat'ta ise fabrika dışı toplam grevlere Almanya genelinde 600 bin, bölgemizde ise 81 işyerinden toplam 45 bin işçi katıldı. Aralarında MAN (Augsburg, Nürnberg, Penzberg, München) Audi-Ingolstadt, Metz, AEG gibi işyerleri vardı.

Bilindiği gibi Almanya'da '93 yılından bu yana, işçi sınıfı herhangi bir zam görmedi. Enflasyon oranının altında belli sus payları verildi. Bu durumun arkasında sendikaların uzlaşıcı tutumu yatmaktadır. Sendika ağalarının "iş için birlik", "işyerinin korunması için uzlaşma" ve bunun sonucu daha fazla esneklik tutumunun işçi sınıfına ağır bedeller ödettiği aşağıdaki rakamlardan da görülebilir. Kapitalistler az ücret istenmesi halinde yeni işyerleri açacaklarını sözleşmişlerdi, süreç ise bunu yalanladı. Tam tersine işyerleri yokedildi. Bunda kapitalistlerin işçi sınıfına, ya ucuz iş gücü şartımızı kabul edersiniz, ya da biz iş gücünün ucuz olduğu ülkelere gideriz şeklindeki tehdit ve bu yönlü propagandanın çok önemli payı oldu. 1993 ile 1998 arası Almanya'da sermaye çevrelerinin kazançları 9.1 milyardan, 68.2 milyar DM'ye çıktı. Bu %638'lik bir artış anlamına gelmektedir. İşçilerin alım gücü ise '93'le '98 arasında % 8 azalmıştır. Aynı dönemde çalışan işçi sayısında rasyonelleşme sonucu %15 düşüş olmuştur. Toplum 640 bin işyeri yokedilmiştir.

Biz Kızıl Bayrak okurları, MAN-NF çalışanları olarak, grevlerde aktif yerimizi aldık. Grev öncesi hazırlıklarda en ön saflarda yerimizi aldık. Sendikaların bildirilerinin dağıtımı, pankart hazırlığı ve işçi arkadaşları haberdar ederek katılmaya ikna etme çalışmaları gerçekleştirildi.

Gerçekleştirilen iki grev ve bir eylemde tüm gücümüzle yer aldık. 10 Şubat tarihinde Nürnberg-güney bölgesinde Leistriz, ABB Turbinenbau, Siemens, MAN-NF, MAN-TAKRAFT, AD-Tranz, TRAFOWERK, DIEHL, GEYER, SEL vb. Fabrikalarından işçiler aşırı soğuğa rağmen buluşup canlı bir şekilde taleplerini dile getirdiler. SPD ve Yeşillerden politikacıların da çağrıldığı mitingde bunlara ilgi azdı ve konuşmaları yer yer yuhalandı. Türkiyeli işçi arkadaşlar Alman sınıf kardeşleriyle beraber hareket ettiler.

Gelişmeler olumlu bir sonuca gitmez ve sendika ağaları sözleşmeleri satmazlarsa grev için oylamaya gidilecek ve 1 Mart'tan itibaren grevler başlayacaktır.

Eksen Yayıncılık Kitapları

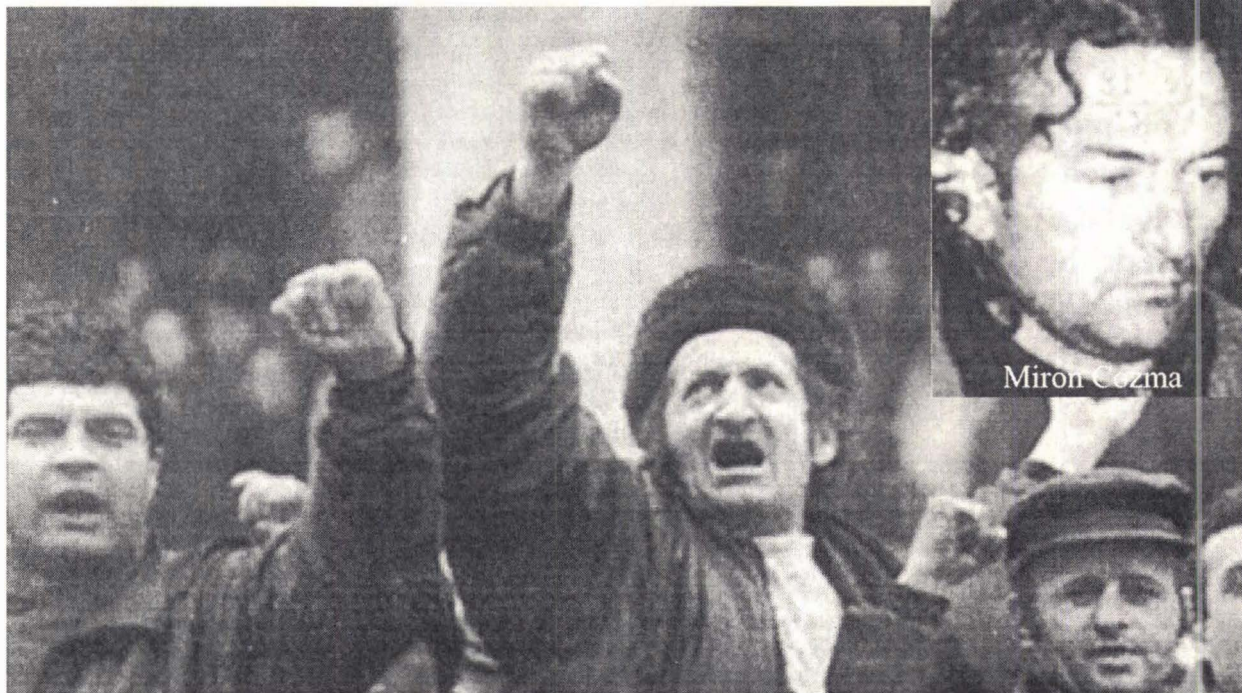
1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) . . . 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak (Roman: O. İyiler) (Tükendi) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi) 350 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tük.) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) . . . 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) . . . 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tük.) 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tük.) . . . 250 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülistmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 000 000 TL.
32. Demokrasi, Devrim ve Oportünizm (Çıktı kitapçılarda) 1 000 000 TL.
33. Ulusal Sorun ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 250 000 TL.

Romanya: Sermayenin maden işçilerinden intikam operasyonu

Maden işçileri kazanacak!

Miron Cozma

Romanya'daki maden işçileri hareketi, üç hafta aradan sonra yaşanan gelişmeler sonucu, yeni bir sürece girmiş bulunuyor. Aşağılık sermaye düzeninin yiğit madenci kanı dökmekle Romanya'da açtığı bu yeni sayfa, önümüzdeki dönemde, yoğun ve militan işçi ve emekçi mücadeleleri ile tamamlanacaktır.

Ocak ayı başlarında sermaye düzeninin uluslararası destekli iktisadi saldırılarına karşı ayaklanarak başkente doğru yürümeye başlayan madenciler, dünya ölçeğinde ilgi merkezi haline gelmişlerdi. Eylem, her türlü tehdit ve karalama çabalarının boşa çıktığını gören başbakan Rado Vasile'in 22 Ocak'ta madencilerin ayağına giderek taleplerin önemli bir bölümünü kabul etmesi ve madencilerin önderi Miron Cozma'nın uzlaşıcı tavrı sonucu noktalanmıştı. Fakat eylem sürecinin toplamı açısından önemli olan, madencilerin maddi kazanımları değil, düzenin ne denli zor durumda kaldığıdır. Hükümet sopa zoru ile kovulmak ile toptan geri çekilmek arasında bir seçenek yapmak konumuna düştü. Çünkü, yarı yolda sabote edilmesine karşın, madenci eylemi sermaye hükümetini ve kolluk kuvvetlerini rezil etmiş, onların vasileri uluslararası sermaye kurumlarını tedirginliğe itmişti.

Sermaye düzeninin madenci hareketi karşısında uğradığı bu hezimet bir intikam operasyonu gerektiriyordu. Çünkü, burjuvazinin her alanda pervasızca at oynattığı, emekçi sınıf ve tabakalara karşı yürüttüğü topyekûn saldırılarına günübürlük hız verdiği günümüz koşullarında, yiğit Romen madencilerinin elde ettikleri manevi kazanım bir emsal oluşturmaktaydı. Dolayısıyla, sınıf hareketine göz açtırmamaya çalışan sermaye düzeni için bir saldırı hem maddi hem de manevi bir ihtiyaçtı. En kısa zamanda bu kazanımı toptan geri almak gerekiyordu. Madenci hareketinin başını çeken Miron Cozma'ya karşı başlatılan adli soruşturma ve kaşla göz arasında verilen mahkumiyet kararının esas amacı, bu ülkedeki madenci direnişini kırmak, yükselmekte olan işçi ve emekçi mücadelesini boğmaktır. Saldırıyı planlayan ve uygulamaya koyan irade, dün madenciler karşısında dizleri titreyen çürümüş Romen hükümeti değildi. Onun bu emekçi düşmanı saldırı kampanyasındaki tek fonksiyonu ayak işleri memurluğunu yapmaktan öte gitmemektedir. Romanya'da icra edilmeye başlanan politik iradenin arkasında sermayenin uluslararası karar mercileri, İMF ve Dünya Bankası bulunmaktadır.

Neden sermayenin uluslararası karar mercileri, İMF ve Dünya Bankası, Romanya'da bu kadar erken davrandı ve doğrudan devreye girme gereği duydular?

Son tahlilde günümüz dünyasının tüm karmaşıklığı ve çelişik yapısının iki temel karakteristiği vardır. Kapitalizmin krizinin dünya ölçeğinde giderek ağırlaştığı, iflaslarının birbirini izlediği bir dönem yaşıyoruz. Bu yıkım ve iflas dönemi, burjuva medyanın iddialarının tam tersine, kapanmış ya da yavaşlamış olmaktan çok uzaktır. Daha doğrusu, giderek ağırlaşmaktan başka bir seçeneğe sahip olmadığı açık seçik görülmektedir. Bu gerçek emperyalist-kapitalist düzenin birinci ve temel karakteristiğidir. Sermaye düzeninin kapitalizmin bu krizine ve onun beslediği çöküş ve iflas dinamğine karşı önlem olarak uygulamaya çalıştığı politika çok yalın bir biçimde şöyle tasvir edilebilir: Sömürünün, talanın ve gaspın dozunu yükselterek kapitalizme taze

kan taşımak, düzene yeni ufuklar kazandırmak!

Yaklaşık on yıldır sermayenin bu iktisadi politikasının büyük bir hareket serbestliliği ile uygulandığı coğrafi alan Rusya ve Doğu Avrupa ülkeleridir. Bu politikanın icrasının temel gereklerinden birisi, onun önündeki engelleri aşmak, sökü� kaldırmak, yoksa ezip geçmektir. Fakat, sermayenin Rusya ve diğer Doğu Avrupa ülkelerine yönelik başlattığı büyük ölçekli yeni nefes aldırma operasyonu öngörülerini doğrulamamış, tam tersine, kapitalizmin krizinin genelleşmesine, derinleşmesine ve hızlanmasına ivme katmıştır. Dahası sermayenin bu yeni alanların her birisi kapitalist-emperyalist sistemin en zayıf halkaları haline gelmiştir.

Dönemin tablosunu tamamlayan bir diğer olgu ise daha yavaş gündeme girmeye başladı. Günümüzün ikinci temel karakteristiği olan bu olgu kapitalist sömürü, talan ve gasp politikasına karşı gelişen sınıf hareketi, emekçi kitle mücadelesidir. Kapitalist korsanlığa karşı gelişen bu direniş ve mücadele dinamiği, örneklenmeyi gerektirmeyecek bir açıklıkla, dünyanın her yerinde kendisini mantar gibi üretmeye devam ediyor. Gelişim sürecinde bulunan bu direniş ve mücadele dinamiğinin ideolojik, politik ve örgütsel bağlamdaki doğal eksiklik ve kusurlarının hiçbir önemi yoktur. Egemen düzene başkaldıran sınıf hareketi ve emekçi kitle muhalefeti hiçbir zaman dört başı mamur bir biçimde ortaya çıkmaz. Kapitalist haydutluğa karşı reaksiyon süreci başlamıştır, hareketin eksik ve kusurlarını giderme artık bu süreç içinde mücadele deneyimleriyle çözülebilecek sorunlardır.

Romanya'daki madenci eyleminin esas işlevi ve önemi böyle hassas bir ortamda patlak vermiş, gelişmekte olan mücadele dalgasını daha ileri bir aşamaya taşımış olmasından kaynaklanmaktadır. Bu nedenle 30 Ocak tarihli sayımızda eylemin önemini şöyle tanımlamıştık:

"Jui madencileri diğer ülkelerde düzenin boğucu cenderesinden çıkmaya, Endonezya'da olduğu gibi el yordamı ile yol bulmaya çalışan, sınıf kardeşlerine engellerin aşılmasını gösterdi, tankı tüfeği ile barikat kuran jandarmanın işçiler tarafından evire çevire dövülebileceğini kanıtladı. Ve üstelik burjuvazinin adalet mekanizmasının jandarmayı tokatlayanlardan hesap sormak için soruşturma açmaya cesareti dahi

edemediğini gösterdi. Bu açıdan, Romen madencilerinin eylemi birçok başka ülkede örnek alınmaya adaydır."

Uluslararası sermaye çevreleri için, madenci hareketi şahsında bu ülkedeki işçi-emekçi muhalefeti ezmenin gerekliliği de, açıklamasını dönemin özelliklerinde bulmaktadır. Madenci eyleminin başka ülkelerin işçi ve emekçilerine örnek olmaması, ilham kaynağı bir emsale dönüşmemesi için en kısa zamanda açılan gediği onarmak yoluna gidilmiştir. Çünkü sermaye düzeninin global politikası her yeşeren mücadele filizini anında ezmeyi gerektirmektedir. Hele de sözkonusu filiz, Romanya'da olduğu gibi, militan bir işçi sınıfı eylemi olduğu durumlarda, bu gereklilik bir aciliyete dönüşmüştür. Bu nedenle İMF ve Dünya Bankası suni bakım altında bulunan Bükreş hükümetine acil intikam notaları verdiler.

Dolayısıyla, Miron Cozma'nın cezalandırılmasından hareketle maden işçilerine karşı başlatılan saldırı sıradan bir saldırı kategorisine girmemekte, Romanya ötesi bir önem taşımaktadır. Cozma hakkındaki spekülasyonların değeri ne olursa olsun, bir işçi önderi saf dışı bırakılarak işçi hareketinin kendisi boğulmaya çalışılmaktadır. Dikkatler hep Miron Cozma'nın aşırı sağ eğilimli bir partiye olan yakınlığı üzerinde yoğunlaştırılarak, bu ülkedeki işçi sınıfı hareketi ve onun açacağı çığırdan yürümeye hazır emekçi kitle muhalefeti boğazlanması hedeflenmektedir. Onun için, düzen tüm ordusunu, jandarmasını, polisini intikamı ruhu ile harekete geçirerek saldırıyı başlattı. Saldırının esas muhtevasının bilincinde olan madenciler yine geleneksel reflekslerini göstererek ayaklandılar, Bükreş'e doğru çatışa çatışa yürümeye başladılar. Böylece, işçi sınıfından intikam almak için başlatılan saldırının ilk sayfası, işçi kanı dökülerek, sermaye düzeni lehine kapanmış, Romanya'da madenciler ilk yenilgilerini almış bulunuyorlar.

Fakat sorun, iddiaların tam tersine, maden işçileri ile iktidar arasındaki kısır bir çekişme olmadığı, Romanya kapitalizminin içinde debelendiği çelişkilerin ve çıkmazların ölçeği bilindiği için tekrar ve yeni bir biçimde gündeme girmekte gecikmeyecektir. Bunun teminatı Jui vadisi madencilerinin mücadele tarihi, direniş refleksleri ve militan ruhlarıdır.

Onur ölümünden üstündür!

Çankırı'da katliam

Engin Huylu arkadaşımız uzun süredir şiddetli baş ağrıları çekmekteydi. Çankırı Devlet Hastanesi'ne her gönderdiğimizde, 12 Eylül yıllarının "aspirin tedavisi"ni andırıcısına, muayene edilmeden, ağrı kesici vb. yazılarak geri gönderiliyordu. Bir yıl içinde en az 7-8 kere hastaneye göndermemize rağmen hastalığın tam teşhisi için gerekli muayene yapılmamıştır. Çankırı Hastanesi'nde teknik donanım yetersiz olduğu için, tam teşhis koyma koşulları yoktur. Bu yüzden Ankara Numune Hastanesi'ne sevk edilmesi gerekiyordu. Ne var ki Çankırı Hastanesi'nin beyaz önlüklü cellatları Engin'i Ankara'ya sevk etmemekte korkunç bir ısrar gösterdiler. Yarı ölü halde hastaneye gönderdiğimizde bile bu ısrarlarını sürdürdüler. Ancak bastırmamız sonucu bu sevk gerçekleşti. Ne var ki Ankara'ya Engin'in ölmek üzere olan bedeni ulaşabildi.

Zaman ilerledikçe, ayda bir-iki gün süren baş ağrıları, haftada bir-iki güne indi. Son birbuçuk ayda ise haftanın ancak bir iki günü ayakta durabiliyordu. Engin bu durumdayken, 26 Ocak'da Çankırı Hastanesi'ne Ankara'ya sevkini çıkarılması amacıyla sevk ettirdiğimizde, dış güvenlikten sorumlu askerin keyfi-saldırgan tutumu sonucu muayene olamadan geri geldi. Hemen ertesi gün yeniden acil olarak sevk ettirdiğimizde, bu kez de beyaz önlüklü cellat engeli aşılamamıştı. Nöroloji servisi sözde doktoru, muayene etmeden, sadece anlatımlardan "yetinerek" migren teşhisi koyarak, ağrı kesici ve uyuşturucu içerikli ilaçlar yazarak geri gönderdi.

Önümüzdeki hafta yeniden Ankara'ya sevk ettirme amacıyla Çankırı Hastanesi'ne sevk ettirmeyi düşünüyorduk ki, 5 Şubat akşamı durumu ağırlaşınca acil sevk ettirdik. 5-6 Şubat gecesi nöbetçi "doktor"lardan **Soner Işık** (Dip No: 9604A140), Çatlıların beyaz önlüklü uzantısı bir katil olduğunu gösterdi. Engin'i hastaneye götüren infaz koruma memuruna, doktor için gerekli olan hastanın öyküsünü ve iki hafta önce kendisine verilen ilaçların adını (Avmigren, Laroxyl, Sibellium) vererek bunların zerrece yararlı olmadığını, hastanedeki doktora anlatmasını söyledik. Bütün bu bilgiler Soner Işık isimli katile iletilmiş. Buna rağmen hipokrat yeminli bu cellat, Engin'i yarı ölü bir durumda cezaevine geri gönderdi. Yazdığı reçete ise katliamcı yüzünün açık sergilenişiydi. Avmigren gibi, içinde uyuşturucu olan ilaçlar gibi güçlü ağrı kesicilerin yarsız olduğunu bildiği halde, Vermidon gibi diğerlerinin yanında sözü bile edilmeyecek bir ağrı kesiciyle birlikte bir antibiyotik ve bir de vitamin yazmıştır. Üstelik idare kanalıyla, Engin'i bu kez kesinlikle Ankara'ya sevk ettirmek için kendisiyle iletişim kurulduğunda, Işık, hastanın durumunun psikolojik olduğunu, birkaç saat sonra yaşama gözlerini yumacak olan hastanın numara yaptığını söyleyebilecek kadar alçalmış, ahlaksızlaşmıştır. Ankara'ya sevk konusunda idareden çok doktoru ikna etmek için uğraştık. Nihayetinde sevk gerçekleşti, ama artık çok geç kalınmıştı.

Engin ölmedi, öldürüldü. Sürece yayılan bir katliamdır onunkisi. Tıpkı az önce bir kısmının adını verdiğimiz devrimci tutsaklar gibi sessiz bir şekilde katledilmiştir. Katliamın sorumluları, asker, Çankırı Devlet Hastanesi doktorları, özellikle Soner Işık ve idaredir. Kısacası çete devletidir.

Adalet Bakanı Selçuk Öztek, hücreleri şirin göstermek için, koğuş sisteminde sağlık sorunlarının daha fazla olduğunu, bulaşıcı hastalıkların daha kolay yayıldığını, hücrelerin bu açıdan daha sağlıklı olduğunu söylüyor. Öyle mi bay bakan!.. Çankırı

Cezaevi'nden bir örnekle bulaşıcı hastalıkların yayılmasının gerçek nedenini birlikte görelim.

Bugün halihazırda Çankırı Cezaevi'nde 17'si siyasi olmak üzere 30-40 kişiye hepatit B, bir kişiye de hepatit C teşhisi konulmuştur. Teşhis konulalı en az iki ay olmasına rağmen, ne hasta olanların tedavisi, ne de hasta olmayanların önleyici aşıları yapılmaktadır. Hepatit B gibi kan yoluyla bulaşan bir hastalık değil de, tüberküloz gibi solunumla yoluyla bulaşan bir hastalık olsaydı eğer, bu durumda kısa bir sürede birçok kişinin de bu hastalığa yakalanması işten bile değildi. Bununla birlikte, tedavi bu cezaevinde kronik bir sorundur; ya asker keyfi olarak engeller, ya kolay kolay sevk çıkmaz, ya da Çankırı Hastanesi'nin sözümona doktorları muayene bile etmezler.

Tedavilerin yapılmamasında en çok söylenen gerekçe ödenek yokluğudur. Her ne hikmetse, tedavi için olmayan para hücre yapımı için bulunabiliyor. Demek oluyor ki tedavilerin engellenmesi ve hücre yapımı birbirini tamamlayan uygulamalardır. Amacı, devrimci tutsakları katletmektir.

Saldırı hazırlıkları yapıyor

8 Şubat tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde "Mahkuma İnsanca Yaklaşım"(!) başlıklı bir haber yayınlandı. Habere göre adalet bakanı, içişleri bakanı ve emniyet genel müdürü önümüzdeki günlerde kafa kafaya verip "F tipi cezaevlerini nasıl yaşama geçirebiliriz" diye görüşeceklermiş! Azınlık hükümetinin başbakanı Ecevit de "F Tipi"ne çoktan "olur" vermiş. Anlaşıyor ki, MGK bu kez MHP'nin sol maskeli olanlarıyla devrimci tutsaklara yönelik saldırıya geçecek. Söylemek bile gereksiz ki, yine baltayı taş vuracak.

Görüşme öncesi neler yapılabilir babında bir tasarı hazırlanmış. Tasarıyı yeni şeylermiş gibi sunmalarına karşın, biz bunun yeni olmadığını, gazetede yazdığı biçimiyle, neredeyse harfi harfine aynı olan başka bir haberin birkaç ay önce MGK antetli yayınlandığını biliyoruz. Ama yine de söylenenleri yeni varsayarak, yeniden gözden geçirmekte hiçbir sakınca yok.

"... eylemlere adli suçluların katılmadığı, isteklerinin insani istekler değil, ideolojik amaçlı olduğu, eylemlerin terör örgütleri tarafından organize edildiği, örgütlerin cezalandırmak istediği militanları ölüm orucuna başlatarak cezalandırıldığı..."

Eylemlere adli tutuklular katılmıyormuş. Acaba öyle mi? Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi eylemi de dahil son yıllardaki hemen her eyleme çete-mafya suçluları dışında adli mahkumların ezici çoğunluğu katılıyor. Çünkü onlar da görüyorlar ki, en insani haklar bile ancak mücadele edilince alınacaktır. Ve devrimci tutsaklara yönelik her saldırı, aynı zamanda dolaysız onlardır da.

Eylemler insani istemli değil ideolojik amaçlıymış! Birincisi komünistler-devrimciler siyasi insanlardır. Değil eylemlerde, yaşamlarının her alanında inandığı, uğruna bedeller ödeyerek savunduğu ideolojisi doğrultusunda hareket eder. Bu anlamda her eylemde kesinlikle ideoloji belirleyici öneme sahiptir. Ama bay bakanın demeye çalıştığı farklı şey; sanki ortalık güllük gülüstanlık ve devrimci tutsaklar sadece propaganda olsun diye eyleme geçiyor. Bir tane bunun aksini

Cezaevlerinde sessizce katletme politikası

Çete devleti devrimci tutsakları inançlarından soyundurmak, yalnızlaştırıp yalıtarak inançsızlaştırmak, bunu başaramadığı noktada ise pek fazla zorlanmadan katledebilmek için, hücre uygulamasında ısrarlı davranıyor. Hücre politikasını sözü uzatmadan tek sözcükle ifade etmek mümkün: KATLETMEK!

Tartışmasız bir gerçektir ki, devrimci tutsakları koğuş koşullarında katletmek, hücrelerde tek tek katletmekten çok daha zordur. Üstelik kendilerinin de bedel ödemesini gerektirmektedir. Bu yüzden hücreler devrimci tutsakları imha etmenin uygun koşullarını verecektir çetecilere. İsrarın gerisinde bu var.

İmha etmek!.. Bu bazen, '95'de Buca'da, '96 başlarında Ümraniye'de, ya da '96 Eylül'ünde Diyarbakır zindanlarında olduğu gibi, açık bir katliamla gerçekleştirilirken; bazen de bu işin bir kilo siyanürle halledebileceği söylenmektedir. Ve çoğunlukla da, tedavileri engellenmek yoluyla, sessiz bir biçimde birer-ikişer katledilmektedir devrimci tutsaklar.

İHD İstanbul Şubesi'nin "34 cezaevinde 780 tutuklu üzerinde yaptığı araştırmaya göre; 226 kişinin mide şikayeti, 142 kişinin üst solunum yolları, 107 kişinin üriner sistem enfeksiyonu, 39 kişinin anemi, 23 kişinin organ kaybı, 10 kişinin kanser, 57 kişinin Hepatit B ve diğer hastalıklarla mücadele ettiği" tespit edilmiştir. Bu sadece 780 tutuklu üzerinde yapılan bir araştırmadır. Ve bugün cezaevlerinde, yaklaşık 15 bini devrimci-komünist-yurtsever tutsaklar olmak üzere, toplam 70 bin civarında tutuklu-hükümlü vardır. Hastalık oranı ise 780 kişi üzerinde yapılan araştırma sonucundan farksızdır. Bunlara ölümcül hastalıkları da eklemek gerekir.

Hastalık oranı bu denli yüksek olduğu halde, tedavi bilinçli olarak engellenmektedir. Tuncay Baltaş, Yunus Yaman, Ümit Doğan Gönül, Mustafa Kaya, Kalender Kayapınar, Adem İnce... Bunlar son üç yılda tedavisi engellendiği için ölen (öldürülen) devrimci tutsaklardan birkaçıdır. Sessiz imhayla katledilen devrimcilerin sayısı açıkça katledilenlerden daha fazladır. Sessiz imhanın son örneği Çankırı E Tipi Cezaevi'nde gerçekleşti.

ispatlayacak eylem gösterebilir mi bay bakan. Kaldı ki devrimci tutsaklar şimdiye kadar gerçekleşen eylemlerde hep savunma pozisyonundaydı. Saldırı olduğu için en insani hak olan kendimizi savunma hakkımızı kullandık. Ama günü gelecek savunma pozisyonundan çıkıp, saldırı pozisyonuna da geçeceğiz. O zaman ideolojik amaçlı eylem nasıl olurmuş görür bay bakan ve onun ipini tutan sermaye sınıfı.

Eylemler insani istemli mi yoksa değil mi; birkaçına bakalım.

Hücrelere, namı diğer tabutluklara girmemek için yapılan eylemler mi insani değil? Bir başka cezaevindeki yoldaşlarımıza, dostlarımıza yönelik bir saldırı karşısında eyleme geçmek mi insani değil? Adım adım gerçekleştirilen katliamlar karşısında harekete geçmek mi insani değil? Engin'in Ankara'ya sevgi engellenmeye devam etseydi ve biz burada eyleme geçseydik, hangi aklı başında insan bu eylem insani değil deyebilirdi, bay bakan gibiler haricinde?

Bunlardan geçtik, örneğin Irak halkına yönelik saldırıyı protesto etmek için eyleme geçmek insani bir istem değilse nedir? Anlaşılan bay bakan insanlığın ne anlama geldiğini unutacak kadar insanlığına yabancılaşmıştır.

Ölüm Orucu'na cezalandırılmak istenen militanlar zorlanıyor! Eski demagoji yeniden ısıtılıp önümüze getirilmiş. Peki kim zorluyor? Örgüt liderleri mi? İyi ama Hüseyin Demircioğlu MLKP'nin önderlerinden değil miydi? Tahsin Yılmaz TİKB'nin önder kadrolarından değil miydi? '84 Ölüm Orucu'nda şehit düşenler TİKB ve Devrimci Sol önderleri değil miydi? '82'de şehit düşen M. Hayri Durmuş, Kemal Pir PKK'nin önderleri değil miydi? Peki onları zorlayacak daha üst bir güç olmadığına göre kim zorladı onları bu eyleme? Biz söyleyelim bay bakan; sizin asla aklınızın alamayacağı devrimci inançları zorladı onları bu eyleme. Sermaye sınıfı bunu kavrayamaz, çünkü inandığı tek değer vardır: Para.

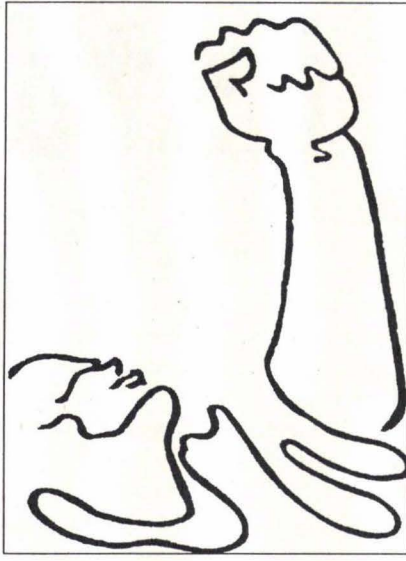
Yazının devamında Diyarbakır ve Bayrampaşa Cezaevleri hedef gösterildikten sonra şöyle devam ediyor: "... buralarda terör örgütlerine yardım edenlerin belirlenip cezalandırılacağı..."

Yardım muğlaktır. Onlara göre devrimci tutsaklara her mektup yazan, her görüşüne gelen yardım etmektedir. Burada hedef tutsak yakınlarıdır. Tutsakları yalnızlaştırmak için tutsak yakınları hedef gösteriliyor. Zaten şimdiden böylesi bir saldırı var. Anlaşılan o ki, saldırı boyutlanacak ve yasal prosedüre kavuşacaktır.

"Eylem yapılan cezaevlerinde devlet kontrolü mutlaka sağlanacak." Yani operasyon çekilecek. Bu konuda çok söze gerek yok. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde devrimci tutsakların bir eylemde dedikleri gibi: "Varsa cesaretiniz gelin!"

"Benzer eylemlerin yenilenmesi dikkate alınarak Bayrampaşa Cezaevi başta olmak üzere lider konumunda bulunan teröristler; diğer tüm cezaevlerinden Eskişehir Cezaevi gibi müsait olan cezaevlerine nakledilecek." Ha şöyle! Bırakın öyle "F Tipi", "K tipi" gibi demagojileri, ağzınızdaki baklayı daha fazla ıslatmadan çıkarın. Yalnız şunu unutmayın; çete devletinin de, devrimci tutsakların da yakın bir geçmişte bir Eskişehir pratikleri var; o gün kimlerin diz çöktüğü hala hatırlardadır.

Bunların dışında Sakarya Cezaevi'nde yaptıkları provokasyonu sistemli hale getirmeye çalışıyorlar. Devrimci eylem "mağdurlarını" eylem yapmaya zorlayacaklar. Bu, zaten salınmış olan faşist beslemelerin iplerinin daha da koyverileceği anlamına gelirken, aynı zamanda tutsak yakınlarına yönelik saldırının bir bölümünü de bunlara yükleyecekler. Sakarya Cezaevi'nde yaşananlar bu konuda yeterli fikir veriyor.

Saldırılarına karşı topyekün bir direniş hattı örmeliyiz

Cezaevlerinin gündemleştirilmesi, adalet bakanının açıklamaları, önümüzdeki günlerde adalet bakanı, içişleri bakanı ve emniyet genel müdürünün bir toplantı yapacak olmaları, cezaevlerine yönelik yeni bir saldırının sinyallerini vermektedir. Devrimci tutsaklar her zaman bu tür saldırılara hazırdır ve bedel ödeyerek ve ödeterek saldırıları yine püskürteceklerdir. Ama saldırıyı daha az kayıpla püskürtmenin yolu "dışarı"nın

konuya duyarlılığıyla mümkün olmaktadır. Bu konuda kitle örgütleri şimdiden harekete geçmelidir ki, saldırının önü daha baştan kesilsin.

Örneğin Tabibler Birliği sessiz imha karşısında harekete geçmek zorundadır. Öncelikle Soner Işık gibi yalnızca hipokrat yeminini çiğnemiş değil, savaş ahlakına bile aykırı hareket etmiş bir katile bundan sonra "doktor" kimliğini kullanırmamalıdır. Kullandırır, bu katilden farksızlaşır. İHD, belli periyodlarla cezaevlerindeki baskıların ve sessiz imhanın bilançosunu çıkarmaktan öteye geçip, bunu engellemenin mücadelesini vermek zorundadır. Ancak bunu yaptığı zaman ismine layık bir kitle örgütü olur.

En önemlisi de işçi sınıfı ve emekçi yığınlar tutsaklarla birlikte direniş ve hemen ardından saldırı hattını örmelidir. Çünkü saldırı topyekündür; sermaye devleti içerde tutsaklara saldırırken dışarda da işçi sınıfı ve emekçi kitlelere saldırıya geçecek, tek kelimeyle yaşanan krizi emekçilere fatura edecektir.

Her işçi her emekçi tutsaklara yönelik saldırı karşısında duyarlı olmak zorundadır.

Çünkü;

1- Zindandaki devrimci tutsakların neredeyse %90'ından fazlası işçi-emekçi çocuğudur. Engin'in ölümünden bir işçi-emekçi ana-babanın ve kardeşlerin yüreği yanmıştır. Ölen hemen her devrimci tutsak için aynı şey sözkonusudur. Bu yüzden her işçinin-emekçinin zindanlara karşı duyarlı olması, kendi çocukları için duyarlı olmaları demektir. Duyarsız olmaları ise kendi evlatlarının ölümüne seyirci kalmaktır.

2- Bunun topyekün saldırı olduğunu söyledik. Amaç krizin emekçilere fatura edilmesi, genel olarak çürümüş çete devletinin bekasının sağlanmasıdır. Devrimci tutsaklar teslim alınacak olursa eğer, emekçilere yönelik saldırılar daha pervasızlaşacaktır. Çünkü devrimci tutsaklara yönelik saldırı esasta onların şahsında örgütlülüklerine yönelik bir saldırdır. Devrimci örgütlerin güç yitirdiği koşullarda emekçilere saldırının yoğunlaştığı, 12 Eylül sürecinden somut olarak bilinmektedir. O halde saldırı topyekünse, direniş hattı da topyekün örülmelidir.

Onur ölümünden üstündür!

Bir Kazak atasözünde, "Onur ölümünden üstündür!" denilir. Komünist-devrimci tutsaklar olarak biliyoruz ki, onuru ölümünden üstün tutan devrim şehitlerinin gözleri üzerimizdedir. Onların gözlerinin bize her zaman güvenle ve sevgiyle bakması için, onuru ölümünden üstün tutacağız. Onlar gibi bedel ödemekten çekinmeyeceğiz, ama bedel ödetmekten de çekinmeyeceğiz.

Hücreleri yıkacağız!

Sessiz imhaya karşı sessiz kalmayacağız!

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çankırı Cezaevi'nden TKİP'li tutsaklar

Devrimci tutsaklarla dayanışma toplantısı

13 Şubat'ta Bielefeld'de "Devrimci Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi" olarak bir etkinlik gerçekleştirdik. Etkinlik hem devrimci tutsaklarla dayanışmak amacı taşıyordu, hem de bizim için duyarlı insanlarla tanışma ve kaynaşma vesilesi olacaktı. Bu nedenle herkese açık bir etkinlik olmasını tercih ettik. Bu çerçevede el ve duvar ilanları hazırlayarak şehrin uğrak yerlerine astık. Tanıdığımız insanların evlerini ziyaret ederek etkinlik çerçevesinde çalışmaya teşvik ettik. Onlar üzerinden başka insanlarla tanışmaya, ilişki kurmaya çalıştık. Pek sistemli olmasa da yaygın denebilecek bir ön çalışma yürüttük.

Toplantı çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu bir katılımı gerçekleştirdi. Bir yoldaş yaptığı konuşmayla toplantıyı açtı. Yoldaş; zindanların sınıf savaşımında ne ifade ettiğini, '70'ler dönemi ve sonrası mücadele tarihi içinde sermaye iktidarının zindan politikalarını, devrimci tutsaklara saldırıları, devrimci tutsakların direnişlerini, kayıp ve tutsak yakınlarının mücadelelerini, dia gösterimi eşliğinde anlattı. Konuşmasını devrimci tutsaklarla dayanışmanın önemi ve çağrısıyla bitirdi. Ardından katılımcılardan gönüllü olanlar arasında şiir ve türkü yarışması yapıldı. Bir dostumuz sazıyla ve ezgileriyle etkinliğimize renk kattı. Yine dostumuzun sazı eşliğinde, iki yoldaşımız tarafından, ünlü şairlerimizin zindanlar, tutsaklık, mücadele vb. konulu şiirlerinden derlenmiş bir şiir dinletisi sunuldu. Programımızın sonunda herkes coşkuyla halaya durdu. Geceyi, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle ilgili olarak 13 Mart'ta yapacağımız etkinliğe çağrıyla bitirdik.

Etkinlikte devrimci tutsaklara iletilmek üzere 300 DM toplandı. Bunu en kısa zamanda kendilerine ileteceğiz. Ayrıca doğrudan yardım gönderilmesi amacıyla komünist tutsakların adreslerini standımıza koymuştuk. Birçok kişi bu adresleri almış oldu.

Bu etkinlik bizim için bir ilk adımdı. Bundan sonra daha hazırlıklı bir şekilde bu tür etkinlikler gerçekleştirmeyi sürdüreceğiz. Yurtdışında da olsak, ülkemizdeki devrimci tutsaklara yönelik saldırıların önüne barikat olmaya çalışacağız.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Bielefeld

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi

Yoğunlaşan düşman saldırıları ve partili tutum

On yıllık ısrarlı ve kararlı mücadelenin ürünü olan partimizin ilanıyla birlikte düşman saldırıları da yoğunlaştı. Partileşme hedefini somut olarak koyduğumuz günden bu yana bize “partiye kurdurtmayacağını” iddia eden siyasi polis, partimizin ilanıyla büyük bir hezimete uğradı. Yaşadığı bu hezimet duygusu saldırganlığı daha da arttı. Parti örgütlerimize ve açık alan çalışmamıza yönelik yoğun bir saldırı furyası başlatıldı. Çoğunluğu açık alan çalışmamız olmak üzere son bir ay içerisinde 100’ün üzerinde yoldaşımız gözaltına alındı, işkencehanelerde sorgulandı, ölüm provalarına maruz kaldı.

Hainleşip düşmana sığınan bir unsur dışta tutulursa, genelde yoldaşlarımız düşman karşısında partimizin başegmeme geleneğini temsil ettiler. Ancak özellikle genç ve deneyimsiz bazı militan ve taraftarlarımızın düşman karşısında tereddüt, şaşkınlık ve kısmi ifade verme gibi zaaflar yaşadığını da belirtmeliyiz. Kimi genç yoldaşlarımızın yaşadığı bu zaaflı tutumları vesile ederek, partimizin düşmanın işkencehanelerinde, mahkeme ve zindanlarındaki ilkesel tutumunu bir kez daha koymak istiyoruz.

Kuşkusuz düşmanın işkencehanelerinde direniş geleneği bizimle başlamadı. Aynı şekilde işkenceye direnmek sadece komünistlere özgü değil. Öncesi bir yana, son otuz yıldır bu ülkede gerek düşmanın kuşatmalarında, gerekse işkencehanelerinde direniş geleneği yaratan yüzlerce, binlerce devrimcinin olduğu biliniyor. Birçok alanda olduğu gibi bu alanda da partimiz boşlukta doğmadığı gibi, tarihi kendisiyle başlatan bir iddia ve bakış açısına da sahip değildir. Devrimci birikim, gelenek ve değerleri proleter sınıf

perspektifiyle sahiplenilen partimiz, sınıf mücadelesi pratiği içerisinde kendi ideolojik kimliğine uygun olarak yarattığı gelenek, kültür ve değerlerle itibarıyla özgün bir yer tutmaktadır.

Gerek düzen karşısındaki örgütsel konumlanışı, gerek siyasal çalışması, gerekse taktik ve politikalarıyla geleneksel devrimci hareketten temelde ayrılan partimizin ilanı, dost devrimci güçlerin özel ilgisini hakettiği gibi, düşmanın da özel ve yoğun saldırısına hedef oldu. Düşmanın bu saldırganlığı komünist partinin kadro, militan ve taraftarları yeni bir sınavla karşı karşıya getiriyor. Bu tam da “zor dönemin kadrosu” olmanın siyasal yaşamdaki pratik karşılığıdır. Düşman çok yönlü bir saldırı yürütüyor. Örneğin parti ilanımızın işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasındaki etkisini sınırlamayı ve kırmayı hedeflediği için teslim aldığı bir unsuru günlerce TV ve gazetelerde gösteriyor.

Yalnızca düşmanın çok yönlü hesap ve saldırılarına karşı yaşamın her alanında kararlı ve inatçı bir duruş göstermek için değil, yarattığımız gelenek ve değerlerin bir gereği olarak da düşman karşında tavizsiz ve cepheden bir tutum içinde olmalıyız. Her parti kadrosu, militanı ve taraftarı bu geleneğin bir temsilcisi olabilmelidir.

Tutsak düştüğümüz andan itibaren, hiçbir biçimde düşmanı muhatap almıyoruz. Düşman bizim hakkımızda ne biliyor, ne kadar çok şey biliyor, kim çözülmüş, kim ifade vermiş? Bunların hiçbir önemi yoktur. Ve bunların hiçbirisi hiçbir biçimde bizi bir iç hesaplaşmaya ve düşman karşısında zaafiyete düşmeye iten nedenler olamaz. Sorumlumuz çözülmüş

olabilir veya düşman bir biçimde diz çöktürerek, ona sizin konumunuz ve örgütsel çalışmalarınızla ilgili ifade verdirebilir. Ya da düşman gerçekten kendisi topladığı istihbaratla bizim hakkımızda çok şey de öğrenmiş olabilir. Bunların hiçbirisi bizim zayıf davranmamızı, “nasıl olsa herşey biliniyor” duygusuna kapılmamızı gerektirmez. Bizim için düşmanın ne bilip bilmediğinin hiçbir önemi yoktur. Önemli olan nasıl bir tavır alacağımızdır. Hiçbir biçimde düşmanı kendi masumiyetimize ikna etme çabasına girmeyiz. Eğer biri çözülmüşse, bizim yüzümüze karşı ifade veriyorsa, bu dışarda iken sorumlumuz da olsa, düşmanın önünde yüzüne tükürür ve yaptığının hesabını mutlaka partiye vereceğini hatırlatırız.

Bu tavizsiz tutum zayıf davranan insanlarımızın kendilerini toparlamaları ve işkencecilerin psikolojik basıncını kırmak açısından da önemlidir. Bir komünist hiçbir koşulda kendisi için direnmez. Partisinin, yoldaşlarının ve ideallerinin en zor koşullarda dahi ayaklar altına alınmaması ve düşman üzerinde basınç oluşturmaları için direnir. Bu perspektifle bakamayanlar, olsa olsa bireysel kahramanlar olabilirler, ki sınıf mücadelesi bireysel kahramanlıkların değil partili mücadelenin zorunlu kıldığı kahramanlıkların tarihidir.

Unutulmamalıdır, insanlar birlikte mücadele eder, yalnız ölürlür.

Onuruyla direnenler, onurluca yaşarlar. Onursuzca diz çökenler, onursuzluklarıyla anılırlar!

Partimizi temsil edenler, her alanda düşman karşısında direnenler, zorluklara başegmeyenlerdir.

Habip Gül

Sermaye devletini tahkimat operasyonunun cezaevleri ayağı:

F tipi cezaevleri

Sermaye devleti içinde bulunduğu seçim döneminde de saldırılarını kesintisiz sürdürüyor. İşçi sınıfına sıfır sözleşmeler, kamu emekçilerine yüzde kaçık zamları reva görürken, varoşlara gönderdiği seçim tellallarıyla emekçilerin gözlerini boyamaya çalışıyor. En sağından en soluna tüm düzen partileri IMF’nin yıkım reçetelerine uyma, ABD’nin Ortadoğu jandarmalığına tereddütsüz sadakat gösterme sözleri veriyorlar.

Öte yandan çürüyen düzen, çeteleşen devleti yeniden tahkim etme manevraları sürmektedir. Bu çerçevede ekonomide, sağlıkta, eğitimde, yargıda “reform” programları hazırlıyor. Tüm bu “reform”lar, işçi ve emekçiler için daha katmerli bir sömürü, daha kapsamlı hak gaspları anlamına geliyor.

Sermaye devletinin tahkimat operasyonunun bir parçası olarak cezaevleri de hedef tahtasına oturtulmuş durumda. “Cezaevlerine yönelik iyileştirmeler paketi” adı altında saldırı hazırlıkları başlamış bulunuyor.

Cezaevleri tahkimat operasyonunda önemli bir alan oluşturuyor. Sermayenin sadık uşağı Ecevit, adalet bakanı aracılığıyla, “cezaevlerinde sükuneti sağlama”nın formülünü “F tipi cezaevleri” inşa etmek olarak açıkladı. Devamında “koşuş sisteminin içerdeki devlet hakimiyetini ortadan kaldırdığını, mahkumların çete mensupları ve terör örgütlerinin hakimiyetine girdiğini” belirtti. Bunun çözümü olarak 2-3 kişilik

hücrelerden oluşan “F tipi cezaevi”ni öneriyor. Bu çerçevede adalet bakanı bazı hakim ve savcılarla birlikte hazırladığı raporu başbakan Ecevit’e sundu. Başbakanın projeyi onaylamasıyla birlikte, 11 adet yeni “F tipi cezaevi” yapımı için düğmeye basıldı.

“F tipi cezaevi” modeli diğer “özel tip” cezaevleri gibi devrimci tutsaklara yönelik hücre sistemine geçişin adımlarıdır. Daha genel anlamda ise, tüm işçi ve emekçilere dönük saldırıların cezaevleri ayağıdır.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Sermaye devleti bugüne kadar devrimci irade karşısında bozguna uğramıştır. ‘80’lerde Apo’larla, Fatih’lerle, Diyarbakır’da “dörtler”le aldığı yenilgiyi ‘96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu, ardından yakın süreçteki kısa süreli fiili direnişlerle (son iki yılın rehine ve barikat eylemleri) yeniden yeniden tatmıştır. Zindanlardaki can bedeli direnişlerde ölüm küçülmüş, sermaye devleti devrimci tutsaklar hücrelere tıkmayı başaramamıştır.

Ancak, cezaevlerindeki direnişin salt “içeri” ile sınırlı ele alınamayacağı açıktır. Kuşkusuz içerde düşman saldırılarına karşı direnişi örgütlemek, “bedel ödeyerek kazanılan mevziler, bedel ödetilerek korunacaktır” siyasetiyle düşmana darbe vurmamak komünist tutsak kimliğin gereğidir. Ancak tek başına

içerdeki direnişin yeterli olmadığı, cezaevlerine yönelik saldırıların dışarıda işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin karşı koyuşuyla yanıtlanması gerektiği bakışıyla hareket etmenin önemi de açıktır. Herşeyden önce sınıftan kopuk bir komünist faaliyet düşünülmemeyeceği gibi, sınıftan kopuk bir komünist tutsak bilinci de düşünülemez. Cezaevlerinde can bedeli mücadelelerle kazanılan hakların bir gecelik genelgelerle geri alınmak istendiği koşullarda, cezaevlerinin birer mevziye dönüştürülmesinin yolu buradan geçmektedir. Yıllardır hazırlıkları yapılan “hücre sistemine geçiş” saldırısının ne denli kapsamlı bir saldırı olduğu düşünülmürse, verilecek yanıtın da o derece kapsamlı olması gerektiği açıktır.

Bugün sermaye devletinin “F tipi cezaevleri” adı altında komünist ve devrimci tutsaklara dayattığı saldırı, devrimcilerin zindanlardaki örgütlülüğünü kırma, devrimci yaşamlarını yok etme, nihayetinde onları kimliksizleştirip kişiliksizleştirme planlarıdır. Fakat sermaye devleti komünist ve devrimci tutsakları iyi tanıyor. Saldırı püskürtülecek, düşman bir kez daha ininde teslim alınacaktır. Hücre politikası da diğerleri gibi komünist ve devrimci tutsakların iradesin çarparak dağılacaktır.

**Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!
Bedel ödenerek kazanılan mevziler, bedel
ödetilerek korunacaktır!**

Kızıl Bayrak susturulamaz!

'98 Aralık- '99 Şubat:
76 gözaltı,
23 tutuklama...

*Devrimin ve sosyalizmin
kızıl bayrağı hep dalgalanacak!*

Kızıl Bayrak